

Nakladatelství

ARGO

Ediční plán 2015
podzim / zima

Beletrie mimo edice

(Atkinsonová, Bach, Baxter, Berenboom, Bukowski, Colganová, Červenák, Eco, Faber, Gómez-Jurado, Gruenová, Guenassia, Hackettová, Hannahová, Hesse, Hosseini, Hvorecký, Chalandon, Chamberlainová, Kinnunen, Makisová, Mandelová, Mantelová, Neuman Galán, Nobbs, Orwell, Pamuk, Parková, Prilepin, Renahan, Tarttová, Saroyan, Tidhar, Tolkien, Vonnegut, von Rezzori, Warhol)	3
Životopisy	53
Česká beletrie	56
AAA – Edice angloamerických autorů	68
Thrillery a detektivky	71
Sci-fi a fantasy	75
Komiks	83
Edice Mýty, pohádky a legendy	84
Literatura pro děti a mládež	85
Populárně naučná a odborná literatura	99
Populárně naučná literatura mimo edice	100
Odborná literatura mimo edice	104
Edice Zip	108
Historická literatura	111
Historie mimo edice	112
Edice Ecce Homo	113
Edice Historické myšlení	116
Edice Každodenní život	117
Edice Memoria medii aevi – Paměť středověku	119
Edice Itineraria	120
Edice Litteraria et poetica	121
Nová vydání	122
Abecední seznam autorů	125

KATE ATKINSONOVÁ

Kate Atkinsonová se narodila v roce 1951 v anglickém Yorku. Studovala anglickou literaturu na Dundeeho univerzitě. Nyní žije v Edinburghu. Svoji spisovatelskou kariéru zahájila psaním povídek do časopisů. Za románovou prvotinu *V zákulisí muzea* (česky Argo, 2006) obdržela Whitbreadovu cenu. Román *Neuzavřené případy* (česky Argo, 2010) z roku 2004 přivádí na scénu detektiva Jacksona Brodieho, který se objevuje i v dalších jejích románech. Za román *Život za životem* získala cenu Costa 2013. Atkinsonovou známe i jako autorku divadelní hry, kterou s velkým úspěchem uvedlo ostravské Národní divadlo moravskoslezské pod názvem *Ostatní světy*.

Bůh v troskách

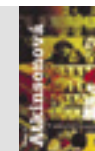
Přeložila Veronika Volhejnová

Ve svém skvělém románu *Život za životem*, jedné z nejprodávanějších knih pro dospělé v roce 2014, zkoumala Kate Atkinsonová možnosti nekonečných příležitostí – Ursula Toddová prožívala znovu a znovu převratné události dvacátého století. V *Bohu v troskách* obrací Atkinsonová pozornost k Ursulinu milovanému mladšímu bratru Teddymu – adeptu básnictví, pilotovi bombardéru RAF, manžel a otcí – a sleduje ho na jeho cestě mezi nebezpečími a pokroky 20. století. Navzdory tomu, co zažil v bitvách druhé světové války, bude pro Teddyho nejtěžší prožít budoucnost, v níž ani nedoufal.

” Bohem v troskách Kate Atkinsonová mistrně navazuje na Život za životem a znovu dokazuje, že patří k nejlepším romanopiscům naší doby.

Již vyšlo:
V zákulisí muzea,
Neuzavřené případy,
Život za životem

RICHARD BACH

Richard David Bach (* 1936 v Oak Park, Illinois, USA), pilot, letecký mechanik a spisovatel se proslavil především bestsellerem *Jonathan Livingston Racek* z roku 1970 a filmem, jenž byl na jeho motivy natočen. V jeho knihách se často objevuje jeho láska k letectví, jež je jeho koníčkem od 17 let a kterému se věnuje dodnes.

Richard Bach je autorem řady nejen beletristických prací, kromě *Jonathana Livingstona Racka* jsou to např. *Iluze* (1977), *Most přes navždy* (1978), *Nikdo není daleko* (1979), *Jediný* (1988), série *Knih fretek* (2002–2005) ad. Většina jeho děl je částečně autobiografická a prostřednictvím aktuálních nebo snových témat ilustruje autorovu filozofii.

Toulky s Puff Lehká hra života a smrti

Přeložila Eva Bulgakovová

V *Toulkách s Puff*, kde Richard Bach popisuje svoji cestu z Floridy do Washingtonu malým hydroplánem pokřtěným jménem Puff, navazuje autor nejen na tradici Johna Steinbecka a jeho *Touleky s Charliem*, ale také na svůj vlastní bestseller *Iluze*. Richard Bach, autor světoznámého *Jonathana Livingstona Racka*, který se udržel dva roky na první příčce žebříčku New York Times (prodalo se 40 miliónů výtisků), havaroval na rozjezdové dráze při startu svého malého, amatérsky postaveného hydroplánu. Stalo se to den poté, co dokončil svoji novou knihu *Toulky s Puff*, v níž vypráví příběh právě o tomto letadle a dobrodružstvích, co v něm zažil. Se svým pověstným humorem, moudrostí a bohatými zkušenostmi pilota zpochybňuje naše vžitě představy o osudu a budoucnosti. Můžeme najít bezpečí? A je bezpečí opravdu vždy to, po čem nejvíc toužíme?

Již vyšlo:

Útěky z bezpečí, Dar křídel, Mimo sebe, Knihy fretek 1–4, Dvouplošník, Jonathan Livingston Racek/ Jonathan Livingston Seagull – bilingvní vydání, Nic se nestane náhodou, Jak zhypnotizovat Marii

GREG BAXTER

Greg Baxter (* 1974) vyrostl v Texasu, vystudoval tvůrčí psaní v Louisianě, léta žil v Dublinu a v Berlíně a naposledy vyučoval na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Tato fyzická nezakotvenost jako by se odrážela i v jeho díle. Ještě než se vůbec stal spisovatelem, tedy alespoň publikovaným spisovatelem, vyšly mu memoáry *A Preparation for Death (Příprava na smrt)*, 2010) o strastiplném životě nedoceneného spisovatele. Jeho první román *The Apartment (Byt)*, 2013) se odehrává ve fiktivním městě ve střední Evropě, *Letiště Mnichov* (Munich Airport, 2014) je sice na první pohled geograficky určenější, jenomže Baxterovi hrdinové jako by nikdy nebyli na tom místě, kde se právě fyzicky nacházejí. V myšlenkách bloudí všude jinde než tam, kde zrovna jsou, po všech minulých destinacích, po všech minulých vztazích, po všech minulých lidech.

Greg Baxter, přirovnávaný k Franzí Kafkovi či Thomasi Bernhardovi, představuje jednoho z nejzajímavějších nových autorů anglicky psané literatury a jeho literární hledání stojí za to sledovat!

Letiště Mnichov

Přeložila Eva Klimentová

Co to má znamenat?

To je otázka, již položí otec hlavního hrdiny při dlouho odkládaném odletu z mnichovského letiště, ale v duchu se jí ve skutečnosti zabývá každý. Bezejmenný vypravěč, Američan po čtyřicítce, který už dvacet let žije v Londýně, je rozvedený, jako nezávislý konzultant sám sobě pánem, s otcem prakticky nekomunikuje a sestru viděl naposled pět let před její smrtí. Ne, nic si neudělali, nepohádali se, jenom si každý žije „svůj vlastní život“. Život v izolaci, bez vztahů a souvislostí. Ale takhle o tom samozřejmě nikdo nepřemýšlí. Každý den se něco děje, každý den se s někým setkáme – všechny ty pracovní pohovory, schůzky s klienty, posilovna, koncerty... Až když je mlha uvězní na mnoho hodin na mnichovském letišti, je dost času na to, vrátit se v myšlenkách do dávné i nedávné minulosti a ujasnit si, co je v životě důležité.

„Tahle bohatá a hluboká kniha je plná filozofických myšlenek a strohé, asketické krásy. ... Je to závažný a pronikavý román, který nebojácně zkoumá to, co Baxter nazývá ‚exotickou všedností‘.“
Edward Docx – *The Guardian*

ALAIN BERENBOOM

Alain Berenboom se roku 1947 narodil v Bruselu otci, který pocházel z malého městečka poblíž Varšavy (Polsko), a matce původem z Vilniusu (Litva). Vinou zmatků, které vládly v Evropě 20. století, se z něj stal francouzsky píšící belgický spisovatel. Jeho kosmopolitní původ a kulturní zázemí bezpochyby vysvětlují, proč své čtenáře tak rád zavádí do různých koutů všech kontinentů, nejraději tam, kde to vře. A přesto jeho hrdinové nejsou žádní dobrodruzi – ve skutečnosti na nějaké dobrodružství nemají ani pomyslení. A tak lze v Berenboomových knihách vystopovat základní prvky belgického umění: sebevýměšný humor, směr velkoleposti a skromnosti, to vše dochucené kapkou absurdity.

Gutmeyerovo bohatství

Přeložil Tomáš Havel

Alain Berenboom má vrozený talent psát o věcech vážných zlehka a o věcech lehkých vážně. A to se týká speciálně tohoto, v pořadí už čtvrtého pátrání, jež vede bruselský detektiv Michel Van Loo, tak neobratný, a přitom tolik dojemný. Deset let po válce odhaluje totožnost muže, který se vydává za pražského žida Gutmeyera, jenž měl zahynout v Osvětimi, náhle se však objevil ve švýcarské bance, vybral značnou sumu za svého předválečného konta a chce svůj majetek užívat. To se nelíbí dceři skutečného Gutmeyera, nádherné a tajemné Ireně. Aby to nebylo tak jednoduché, vloží se do hry i tajní agenti nedávno vzniklého státu Izrael. Pokračování série úspěšných detektivních příběhů belgického autora tentokrát upomíná i na historii Československa 30. až 50. let 20. století.

„Ukázka:

„Narodila se v Praze, v židovské měšťanské rodině, Gutmeyerovi. Otec lékař a matka umělkyně. Rodičům došlo pozdě, jaké příšerné události je semelou. Němci přišli do Prahy v devětatřicátém, v březnu, na Mnichovské dohodě, podle které Hitler neměl narušit celistvost Československa, ani neoschnul inkoust. Její rodiče deportovali hned, jakmile hon na Židy začal, nejdříve do Terezína, odtamtud nikdo neví kam, ale určitě do Osvětimi. V každém případě zmizeli.“

„Ovšem tvoje přitažlivá klientka nikoli, zdá se, že jí se válka ani nedotkla. Ani si neodvažuju představit tu drobnou oběť, ke které byla svolná, když ji přišel zatknout nějaký krásnej Árijec...“

„Že se nestydíš! Vždyť té chudince nemohlo být ani patnáct. Osudu celé rodiny unikla jedině zázrakem. Když se Němci objevili u nich v bytě, byla zrovna na návštěvě u kamarádky, její rodiče znali jakéhosi zemědělce na Moravě, důvěryhodného člověka, který ji pak ukrýval až do příchodu ruských vojsk.“

„A arabského šejka, toho potkala kde?“
„Arabského ne. Francouzského. Zamíloval se do ní diplomat, vzal si ji a odvezl s sebou do Paříže.“

„A odtamtud utekla do Bruselu se šperkama a rodinnými úsporami? Zbytek si dokáže domyslet. Manžel je jí na stopě a ona ti platí za to, že jí pomůžeš zmizet...“

„Jejího manžela, Charlese-Henriho de Terrenoir, před třemi měsíci jmenovali na francouzský velvyslanectví v Belgii. Miluje ho a nemá v úmyslu ho opustit.“

Anne nehodlala složit zbraně.

„Když hrdinka najde okouzujícího prince, pohádka končí. Proč by se po takovém happyendu obracela na nejtalentovanějšího detektiva v království? Jak tě znám, idylku zničíš a z pohádky pro děti uděláš noční můru.“

„Může se sotva radovat ze štěstí, když jí rodiče před pěti lety v koncentráku vyletěli

komínem. Co válka skončila, snaží se přijít na nějaké stopy. Než odjela z Prahy, nepřestávala dotírat na instituce, co se zabývájí uprchlíky, na Červený kříž, na židovské organizace. Její manžel využíval všechny možné diplomatické páky, taky bez úspěchu. Gutmeyerovi se doslova vypařili, stejně jako jejich majetek. Dům vyrabovali Němci. Obrazy, šperky, trezor, všecko zmizelo, bankovní konta zkonfiskovali. Až na jedno, švýcarské, který otec předvídavě otevřel ještě před válkou.“

„Uf! Honorář máš jistě!“

„Když Irena de Terrenoir přišla před měsícem v Basileji do banky, nestačila se divit, řekla jí, že účet před pár dny někdo vybral a zrušil.“

„A kdože je ten šťastlivec, komu teď patří její dědictví?“

„Na dokladu o výběru je podpis, samá křivka a kudrlinka, jejího otce.“

„Takže dobrá zpráva? Nakonec se nesplnilo, čeho se bála, a otec přežil.“

„A ani se jí nesnažil najít? Ale no tak!“

„Možná si taky myslel, že celou rodinu požral holocaust, ne?“

„Irena je přesvědčená, že se za otce vydával podvodník.“

„Ty si myslíš, že se najde bankéř, co vydá peníze bez toho, aby si ověřil totožnost a doklady člověka, o kterém si všichni myslí, že je po smrti? Jestli švýcarský banky začnou rozdávat peníze židům, co zahynuli za války, můžou rovnou nechat klíče pod rohožkou...“

„Všechno bylo, jak má být. Podle šikovně padělaných dokladů, pasu, co vydala mezinárodní organizace uprchlíků, je doktor Gutmeyer dokonale naživu. Bydlí teď v Bruselu. Náměstí des Bienfaiteurs, číslo 29.“

„Sto metrů odsud? Tak už je mi jasný, jak to bude pokračovat. Na tý adrese žádné doktor není, že?“

„Máš pravdu, žádný lékař. Jenom lékárník.“

„Dopřic! 29... tam přece bydlí Hubert!“

CHARLES BUKOWSKI

Do širšího povědomí čtenářů se dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kultovní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

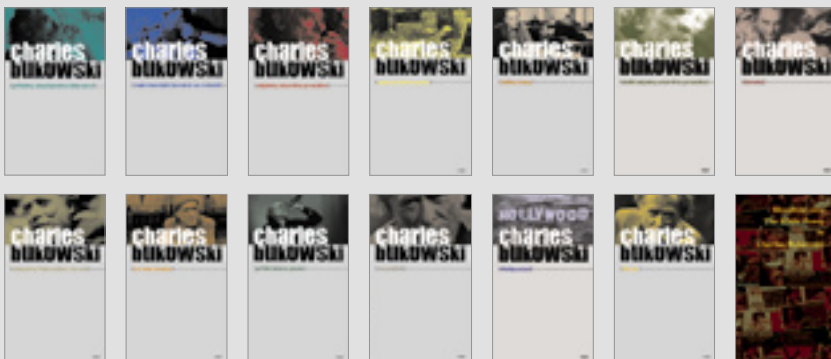
Jelito

Přeložil Bob Hýsek

Román *Jelito* původně vyšel v češtině pod názvem *Šunkový nářez*, což ovšem nevystihovalo ironický rozměr originální slovní hříčky. *Jelito* se v Bukowského tvorbě vymyká svým tematickým zaměřením: autor zachycuje chmurná léta svého dětství a mládí, poznamenaná despotickým otcem, šikanou ve škole, bídou za hospodářské krize, celkovým odcizením a osaměním. Melancholické memoáry, z nichž odkapává krev, hnus a něžný humor.

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrdý chleba, Příliš blízko jatek, Odbarvena píča/The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský, Všechny řítě světa i ta má, Na poště, Hollywood, Faktótum, Absence hrdiny, Škvár

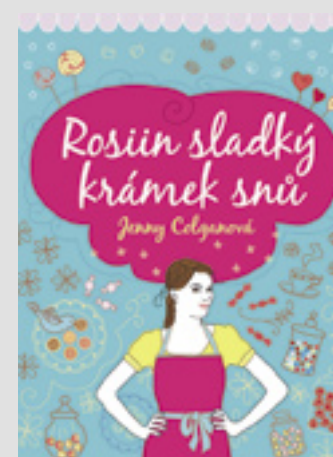
JENNY COLGANOVÁ

Jenny Colganová (* 1972) se narodila v Prestwicku ve Skotsku. Po vystudování Edinburské univerzity pracovala šest let ve zdravotních službách, přivydělávala si jako kreslířka komiksových příběhů a vystupováním jako sólová komička. V roce 2010 napsala svou první knihu *Amanda's Wedding* a od té doby se věnuje psaní humorných romantických románů, které oslovují zejména současné mladé moderní ženy. V roce 2013 vyhrála svou knihu *Welcome to Rosie Hopkin's Sweet Shop of Dreams* cenu za nejlepší romantický román roku udílenou Asociací autorů romantických románů. Věnuje se také tvorbě sci-fi. Je autorkou jedné řady oblíbeného seriálu *Dr. Who*. Jenny Colganová je vdaná a se svým manželem Andrewem má tři děti. Převážně žije ve Francii, často také navštěvuje Londýn.

Rosiin sladký krámek snů

Přeložila Zora Šíchová

Také jste v dětství milovali větrovky nebo fialky? Nebo jste se nemohli odtrhnout od mléčných karamel či ovocného želé? A co takhle mít vlastní krámek, kde jsou cukrovinky a sladkosti nemyslitelných a leckdy zapomenutých druhů?

Jednatřicetiletá nezaměstnaná zdravotní sestra Rosie odjíždí na přání matky do malé vesnice Lipton, aby pomohla své staré praradě uspořádat a prodat rodinný krám s cukrovinkami. Teta Lilian strávila v Liptonu celý svůj život, zažila zde válku, prožila první velkou lásku, a dokud byla při síle, vedla krámek.

Nepříliš nadšená Rosie opouští Londýn a svého dlouholetého přítele v domněni, že pobyt na vesnici bude jen bohupustá nuda. Hluboce se však mýlí. I na vesnici se můžou dít věci, což Rosie zjistí hned druhý den po svém příjezdu. A pak už se události hrnou jedna za druhou a Rosie začíná přehodnocovat svůj vztah i své odhodlání vrátit se zpět do Londýna.

Již vyšlo:
Báječný krámek s čokoládou

JURAJ ČERVENÁK

Juraj Červenák (* 1974) je slovenský spisovatel. Knižně debutoval v roce 1993, od té doby mu vyšly přes dvě desítky knih, většina z nich v češtině. Prosadil se jako autor historické fantasy se slovanskými motivy. V poslední době je v jeho tvorbě patrný postupný odklon od ryzí fantasy k historickému románu. Nová série dobových detektivek *Stein a Barbarič* o vyšetřování zločinů za vlády Rudolfa II. Habsburského na přelomu 16. a 17. století je už čistě historickým románem bez fantasy prvků. Červenák je držitelem mnoha žánrových ocenění včetně Ceny Fantázie a Ceny o nejlepší fantasy a třikrát obdržel Cenu Akademie sci-fi, fantasy a hororu v kategorii „Nejlepší česká a slovenská kniha roku“.

Ohnivě znamení Třetí případ kapitána Steina a notáře Barbariče

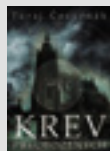
Přeložil Robert Pilch

Nález lidských ostatků v podunajských lesích přivede Barbariče na stopu bezohledných lupičů a překupníků s otroky. Notář musí povolát na pomoc Steina a Jaroše. Společně putují do Prešpurku, který se po pádu Budína stal hlavním městem Uher. Zdánlivě jednoduchý případ se rychle zkomplikuje. Vyšetřovatelé musí zjistit, jak únosy mladých žen souvisí s odvěkým soupeřením měšťanů s hradní šlechtou, tajemnou sebevraždou bývalého rychtáře a hlavně bésněním přízraku, jehož oběti bývají nalezeny s ohavnými popáleninami. Poslední, co Prešpurk v předvečer voleb a velkého výročního jarmarku potřebuje, je rozsáhlé vražedné spiknutí... Ve třetím románu cyklu historických detektivek Juraje Červenáka ožívá dobová Bratislava. V napínavém příběhu se splétají místní strašidelné pověsti s historickými souvislostmi a působivě vykreslenou atmosférou města a jeho okolí.

Již vyšlo:

*Mrtvý na Pekelném vrchu,
Krev prvorozených*

” Ukázka:

Za táborem se zvedala zeď zahalená závěsy popínavých rostlin; za dávných dob zřejmě oddělovala arénu od tribuny. Přímo za sedícím chlapem se v ní černala široká brána. Barbaričova představitost ji zaplnila gladiátory a divokými šelmami, které za burácení davu vbíhají do kolosea a chystají se svažít písek krví.

Místo polonahých bojovníků a lačných lvů však z otvoru vyšel jen druhý otrhaný vousec, podobný tomu prvnímu jako vejce vejci, jen vlasy měl výrazně řidší. V ruce nesl prázdnou dřevěnou misku. Pochodeň, kterou si doteď svítil pod nohy, zastrčil do železného držáku u portálu a přešel k ohništi. Sedící zbojník na něj tážavě pohlédl.

„Pořád dělá drahoty?“

Co Barbaričovi naznačila nadávka, to se teď potvrdilo: lotři mluvili chorvatsky. Žádný div, kromě Haslavy bylo nablízku povícer chorvatských osad. Notář této řeči obstojně rozuměl. Barbarič bylo staré chorvatské šlechtické jméno a předkové z otcovy strany pocházeli z bánoviny.

„Potvora paličatá,“ bručel plešatý. „No rozumíš tomu? Po tolika dnech o hladu už měla být slabá jako moucha a žadonit o každou plesnivou kůrku chleba. Ale ne, ani guláš jí nevoni. Vždyť mi tu misku vyrazila z ruky! Všechno se rozlilo. Jen tak tak, že jsem jí jednu neubalil. Přisámbohu, už se mi ruka svírala do pěsti.“

Rozcuchaný se na něj zamračil. „Na to pozor, Drago. Prešpurčan by nás nepochválil, kdybychom poškodili zboží. Pamatuj, žádná zranění, ani modřiny a škrábance!“

„Pamatuju, pamatuju,“ odsekl holohlavý, naklonil se ke kotli a zakroužil v něm naběračkou. „Jinak bych ji už dávno nakrmil násilím. Dovraga, nacpal bych ji jako kachnu! Takhle schází před očima. Než se Prešpurčan ráčí dostavit, žebra jí budou trčet jako cikánskému šimlovi. To se mu taky nebude líbit. Znáš ho. Hned začne smlouvat o odměně, mudrlant zkurvený.“

Kumpán zamyšleně srkal guláš. „Něco vyplašilo vrány,“ prohodil jakoby mimochodem. „Rozlétly se do všech stran a krákaly jako posedlé.“

Holohlavý sklonil naběračku. „Dovraga, to říkáš jen tak? Nešel ses přesvědčit, jestli tu někdo nešmejdí?“

„Kdo by se sem odvážil?“

„Nikdy nevíš.“ Drago pustil naběračku zpátky do kotle, sáhl si na záda a sundal z opasku pistoli s kolečkovým zámekem. Klíčem ho natáhl a sklonil kohoutek do pohotovostní polohy. „Radši se tam půjdu podívat. Aby nás někdo náhodou...“

„Ani hnout, chátro prašivá!“ vykřikl hlas z přítmi.

Barbarič a Fischer ztuhli. Drago zvedl pistoli a o krok ucouvl, druhý chlap odhodil misku s gulášem a vyskočil ze špalku, na kterém doteď seděl. V ruce se mu kdovíodkud zjevila sekera s dlouhým topůrkem.

„Neslyšeli jste?!“ vyštěkl znovu příkrý hlas. Na pěšině zazněly kroky a do světla táboraku vstoupil Johann Fischer. V rukou svíral karabinu s trombónovou hlavní. „Odhoďte ty krámy, jinak...“

Nenechali ho dokončit. Drago bleskově natáhl ruku s pistolí.

„Nel!“ zařval starý biřic a stiskl spoušť. Znělo to, jako by na lapky vypálila houfnice.

Účinek byl podobný. Drago se zhroutil na záda tak prudce, až mu nohy vyletěly do výšky. I z jeho pistole vyšel výstřel, ale kulka odlétla kamsi do korun stromů. Druhý lotr se zakymácel a zavyl bolestí – olovo z Fischerovy zbraně mělo široký rozptyl, zařinčelo na kotli a skropilo i střapatého chlapa. Navzdory tomu nespádl. Rozmáchl se sekrou, zuřivě zaklel a kolem ohniště se vrávoravě rozběhl proti drábovi v mračnu kouře.

UMBERTO ECO

Umberto Eco se narodil 5. 1. 1932. Vystudoval středověkou filozofii a literaturu, působil jako vysokoškolský profesor, pracoval v televizi, v nakladatelství, psal sloupky pro avantgardní časopisy, v roce 1971 se stal prvním profesorem sémiotiky a ve čtyřiceti osmi letech vydal svůj první a hned bestsellerový román (*Jméno růže*, 1980).

Je významným představitelem postmoderny a avantgardy 60. let 20. století a držitelem řady prestižních ocenění i několika čestných doktorátů. Také Ecova románová tvorba vychází ze širokého rozpětí jeho odborných zájmů, i přes svou intelektuálnost si však udržuje celosvětovou popularitu. V současné době autor vyučuje sémiotiku na univerzitě v Boloni.

Jeho zatím poslední román *Pražský hřbitov* získal v Itálii prestižní Paveseho cenu. V Česku se ihned po vydání na podzim roku 2011 stal bestsellerem a zvítězil v anketě *Lidových novin* Kniha roku.

” Ukázka:

Sobota 6. června 1992, 8 hodin

Dnes ráno netekla z kohoutku voda.

Hrr chrr, dvě odříhnutí novorozence, a pak už nic.

Zaklepal jsem u sousedky – u nich doma všechno v pořádku. Asi jste si zavřel hlavní přívod, řekla mi. Já? Vždyť ani netuším, kde je kohout, víte přece, že tady bydlím teprve krátce, navíc se vracím domů až večer. Proboha, copak nezavíráte plyn a vodu, když někam odjíždíte třeba na týden? To je tedy pěkná neopatrnost, to vám povím, pusťte mě dál, ukázu vám to.

Otevřela skříňku pod dřezem, něčím tam otočila, a voda začala téct. Vidíte? Měl jste to zavřené. Promiňte, jsem strašně roztržitý. No jo, to jste celí vy, singles. A pak exit. To jako že sousedka odešla, už i ta mluví anglicky.

Nervy jako špagáty. Duchové neexistují, jenom ve filmech. A já přece nejsem náměsíčník, a i kdybych byl, jak bych asi našel kohout, o kterém jsem vůbec nevěděl, jinak bych ho už použil v bdělém stavu, protože sprcha kape a každou noc se bojím, že nezamhouřím oka, protože budu věčně poslouchat to kapání, jako kdybych byl na hudebním festivalu ve Valldemosse. Ostatně jednou se mi stalo, že jsem se v noci probudil, vstal a šel zavřít dveře do koupelny a dveře z před síně do ložnice, abych to zpropadené kapání neslyšel.

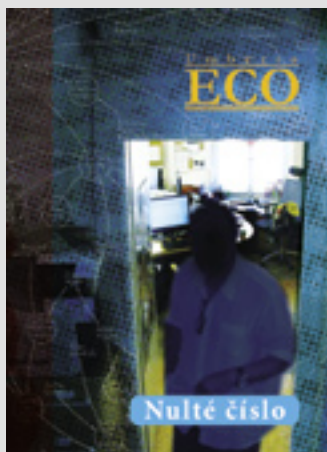
Pokud vím, nemohlo to být ani elektrickým zkratem (kohout se otáčí ručně) a těžko by to mohla způsobit myš, protože i kdyby tam pobíhala, neměla by dostatek síly na to, aby tou věcíčkou pohnula. Uzávěr vody je železný kohout ze starých časů (v tomhle bytě je všechno aspoň padesát let staré), a navíc zrezivělý. Takže otočit jím musela ruka. Lidská, nebo skoro lidská. A já doma nemám komín, kudy by sem mohl vlézt opičák jako v Rue Morgue.

Tak pěkně rozum do hrsti. Každý následek má nějakou příčinu, aspoň to všich-

ni tvrdí. Zázrak můžeme vyloučit, nevím, proč by se měl Bůh zabývat zrovna mojí sprchou, není to žádné Rudé moře. Přírozený jev tudíž musí mít přírozenou příčinu. Včera večer jsem si před spaním vzal jeden stílnox a zapil ho sklenicí vody. Takže to voda ještě tekla. Dneska ráno už ne. Tudíž, milý Watsone, kohout někdo zavřel v noci – a tys to nebyl. Někdo, a možná jich bylo víc, mi vlezl v noci do bytu a měl strach, že spíš než šramot způsobený vetřelci (pohybovali se tichounce) by mě mohlo ze spánku vytrhnout to zpropadené kapající preludium, které možná štvalo i nezvané návštěvníky – nejspíš nechápali, že mě to už dávno neprobudilo. Proto mazaně udělali to, co by udělala moje sousedka – zavřeli přívod vody.

A dál? Knihy mám rozházené v obvyklém nepořádku, klidně by tudy mohly projít tajné služby poloviny světa a všechny je prolistovat, a já bych si toho stejně nevšiml. Je zbytečné, abych koukal do šuplíků nebo kontroloval skříň v před síni. Jestli něco hledali, v dnešní době stačí jedině: prozkoumat počítač. Možná nechtěli ztrácet čas, zkopírovali si všechno, co v něm mám, a vrátili se domů. A teprve teď otevírají dokument za dokumentem a zjišťují, že v počítači nemám nic z toho, co by je mohlo zajímat.

Co si mysleli, že najdou? Je zřejmé – tím chci říct, že nevidím jiné vysvětlení –, že hledali něco, co souvisí s novinami. Nejsou hloupí, nejspíš si mysleli, že jsem si dělal poznámky ke všemu, co probíráme v redakci – a že jestli něco vím o Braggadociově záležitosti, určitě jsem si to někam zapsal. A teď už jim asi došlo, jak to ve skutečnosti je – že mám všechno na disketě. Dnes v noci samozřejmě navštívil taky kancelář, kde žádné moje diskety nebyly. Takže teď (ale právě až teď) docházejí k závěru, že je možná nosím v kapse. Jsme to ale pitomci, říkají si nejspíš, měli jsme mu prohledat sako. Pitomci? Kretění. Kdyby uměli používat mozek, neskončili by u tak hnusné práce.

Nulté číslo

Přeložila Anežka Charvátová

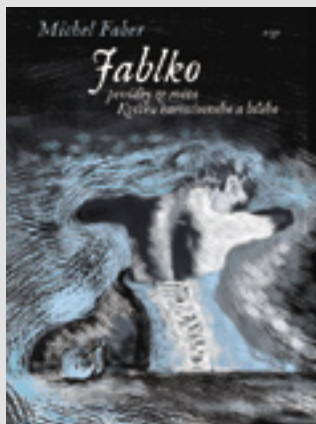
V *Nultém čísle* se vrací Ecovo oblíbené prostředí redakce. Ztroskotaný nájemný spisovatel připravuje nulté číslo bulvárního plátku *Zítřek*, jehož cílem je spíš vydírat než informovat. Zaplete se přitom do šíleného příběhu, v němž hraje roli mrtvola lži-Mussoliniho, vražda papeže Jana Pavla I., Rudé brigády, CIA, mafie a houfy spiklenců. Eco vykresluje temná zákoutí jiného Milána, než jaký znají turisté; zde se v temných uličkách vraždí a neopravené pozůstatky bombardování mezi ruinami římských památek navozují obskurní představy. Příběh z roku 1992, v němž splývá historie s paranoiou, má kořeny v druhé světové válce a jeho výhonky zasahují až do naší doby, jejíž manipulace a falzifikace veřejného mínění předjímá.

Již vyšlo:

Ostrov věřejšího dne, Baudolino, Tajemný plamen královny Loany, Pražský hřbitov, Jméno růže, Foucaultovo kyvadlo, O literatuře, Skeptikové a těšitelé, Umění a krása ve středověké estetice, Poznámky na krabičkách od sirek, Teorie sémiotiky, Kniha se jen tak nezbavíme, Kant a ptakopysk, Od stromu k labyrintu, Vytváření nepřítele, Zpověď mladého romanopisce, Otevřené dílo, Dějiny krásy, Dějiny ošklivosti, Bludiště seznamů, Dějiny legendárních zemí a míst

MICHEL FABER

Michel Faber se narodil v roce 1960 v holandském Haagu, ale dobu dospívání strávil v Austrálii, kde vystudoval literaturu a kde se poprvé i podruhé oženil. Se svou druhou ženou přesídlil na Skotskou vysočinu, kde žije a píše dodnes. Michel Faber patří v Česku k poměrně často vydávaným autorům, v Argu vyšla jeho novela *Evangelium ohně* (2010), u jiných nakladatelství pak román *Pod kůží* (2003) a dvě povídkové sbírky *Fahrenheitova dvojčata* (2008) a *Někdy prostě prší* (2011). Jeho nejocetovanější knihou je *Kvítek karmínový a bílý* (Argo 2015).

Jablko Povídky ze světa Kvítku karmínového a bílého

Přeložil Viktor Janiš

Neobyčejně populární Faberův román *Kvítek karmínový a bílý* končí větou „Ale teď už je čas, abyste mě nechali jít.“ Přesně to ale mnozí čtenáři nebyli ochotni udělat. Stěžovali si na příliš otevřený konec a zasypali autora dotazy jako: „Co to má znamenat? Co se stalo se Sugar a Sofií? Plánujete pokračování?“

Michel Faber se mu léta bránil. Pak napsal pro svého italského nakladatele jednu povídku jako vánoční dárek. Záhy ho ale napadl námět na druhou, třetí... a najednou měl dost materiálu na celou povídkovou sbírku. V každé z nich „navštívil“ jednu postavu ze světa *Kvítku*: protivnou komornou Claru (z níž se v této knize stala prostitutka), světáka Bodleyho, dvakrát Sugar, stárnoucího Williama (který se napájí portským a laudanem a dumá, kde se ten jeho život sakra zvrtl), Emmelínu Foxovou a nakonec i Sofii.

Povídky jsou to rozkošné a zábavné, lze je číst zcela nezávisle na románu, ale v kombinaci s předchozí knihou jsou samozřejmě silnější. Poslední novela o Sofii, hnutí sufražetek v edvardiánské době i o tom, že člověk se nikdy nemůže úplně vrátit, patří k tomu nejlepšímu, co Michel Faber kdy napsal.

” Ukázka:

Vánoce v Silver Street

Zavřete oči. Na chvíli se ztraťte v čase – stačí o nějakých sto třicet let zpátky. Je prosinec roku 1872. Nadýchaný sníh padá na pochybnou část Londýna mezi Regent Street a Soho, na pelmel krámků a domů tísnicích se mezi opulentními třídami mohovitých a hnílnými doupaty chudých. Vítejte v Silver Street. Tady žijí bok po boku deštníkáři, písaři, ladiči pian, neúspěšní dramatici, šičky a prostitutky a všichni do jednoho se věnují svému povolání v čím dál horším počasí. Sníh všechno a všechny zrovnoprávňuje, asi jako kdyby Bůh s láskou nanesl na střechy, pouliční stánky, kočárky a hlavy žebráků tenkou vrstvičku bílé polevy. V takovém hezkém přestrojení není utrpení a zchátralost skoro poznat.

Tohoto mrazivého prosincového rána jste vstoupili do bordelu *U paní Castawayové* a nakukujete teď do pokoje v patře. Copak jste tu našli? Dívku jménem Sugar. Je jí sedmnáct a vy se díváte, jak si v zrcátku prohlíží jazyk.

Znáte Sugar? Pokud jste muž, je tu slušná šance, že jste ji už poznali v biblickém slova smyslu. Je to prostitutka a v tomto okamžiku vlády královny Viktorie činí poměr nevěstek k celkové populaci 1:36, tedy jedna na dvanáct dospělých mužů.

Pokud jste počestná žena, měla byste předstírat, že jste o takové statistice nikdy

neslyšela, a na ulici byste měla kolem Sugar projít rychlým krokem, aby vaše pověst náhodou neutrpěla. Ale možná dvakrát počestní nejste, protože jste ji neminuli. Jste tady a díváte se, jak si Sugar v nevěstinci prohlíží vlastní jazyk.

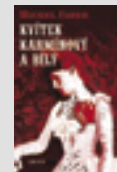
Nepohoršujte se nad jejím věkem. Zákonná hranice pro konsensuální sex je dvanáct let. Za dva roky ji zvednou na třináct. Sugar je v téhle branži starý mazák.

Sedí na pomuchlané peřině a drží si zrcátko před tváří. Zjišťuje, že její jazyk je uprostřed šedý, nikoli jasně růžový, jak by měl být. Včera příliš pila a tady je důkaz.

Včera byl Štědrý den, teď je ráno poté. Pěťadvacátý prosinec, den jako kterýkoli jiný. Sugar má rozsvícené lampy, protože okno jejího pokoje je malé a slunce se skrývá za šedými sněhovými víry. Krb prská a syčí; prkna podlahy vržou sama od sebe. Jedinými ozdobami jsou jako vždy staromódní erotické tisky na stěnách; paní Castawayová opravdu nestojí o to, aby holky krášlily své pokojíky snítkami cesmíny.

Popravdě řečeno, v žádném ze změtí zchátralých georgiánských domů za Silver Street byste se nesetkali s ukázkovým vánočním veselím; to byste museli zamířit do West Endu nebo na předměstí. Náležitá oslava i s rozdáváním dáreků je možná jen v nádheře Burlington Arcade; pohádky o panenském počtetí mohou přežít pouze ve vilách ctihodných občanů.

Sugar se naposledy zadívá do úst. Jak je zvláštní, napadne ji, že po červeném víně jazyk zešediví. Záznak zvrácenosti těla.

Již vyšlo:
Evangelium ohně,
Kvítek karmínový a bílý

JUAN GÓMEZ-JURADO

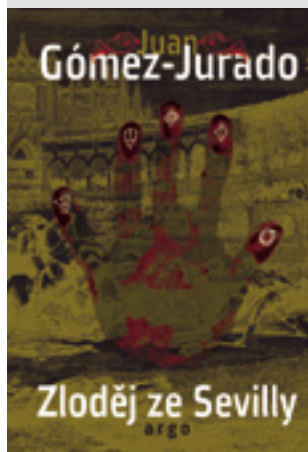
Juan Gómez-Jurado (* 1977 v Madridu) patří k nejúspěšnějším současným španělským autorům thrillerů. Po studiích na soukromé katolické univerzitě San Pablo CEU se uplatnil jako novinář a publicista, působil v různých rozhlasových a televizních stanicích

i v tisku. V současné době pracuje především pro španělský konzervativní list ABC a pro deník La Voz de Galicia, vydávaný španělsky a galicijsky. Jako romanopisec debutoval r. 2006 thrillerem *Boží zvěd*, pojednávajícím o sériovém vrahovi ve Vatikánu. Už jeho první román měl pro výbušnost námětu značný ohlas, autor se těší přízni čtenářů ve více než 40 zemích a získal také některá prestižní ocenění, např. Cenu za román města Torrevieja (2008). Za román *Smlouva s Bohem* získal r. 2011 v USA cenu International Latino Book Awards za nejlepší dobrodružný román a zároveň i za nejúspěšnější bestseller roku.

Zloděj ze Sevilly

Přeložil Vladimír Medek

Dějově bohatý příběh se odehrává v Seville XVI. století, nejbohatším městě světa, kudy protéká zlato ze zámoří a jehož podsvětí vládne Král zločinu Poberta. Sem přichází mladičký sirotek Sancho, který unikl moru. U trpaslíka Bartola se učí „ušlechtilému umění krást“, a když Bartola Pobertovi lidé zabijí, přísahá jim pomstu. Ocitne se na galejích, ale s obrovitým černochem Josuéem z nich unikne a vrací se. Chce skoncovat s Pobertou, najít Vargase, kdysi chudáka, dnes boháče, jenž si objednal Bartolovu vraždu, a také krásnou indiánskou otrokyni Claru.

SARA GRUENOVÁ

Sara Gruenová (* 1969) je americká spisovatelka kanadského původu. Na svém autorském kontě má celkem čtyři romány. Třetí z nich, poprvé vydaný v roce 2006, se stal mezinárodním bestsellerem a pod názvem *Voda pro slony* vyšel i v češtině. V roce 2011 se dočkal filmové adaptace. Její knihy byly přeloženy celkem do čtyřiačtyřiceti jazyků a na celém světě se jich prodalo přes deset milionů výtisků. Spisovatelka žije v Severní Karolině s manželem, třemi syny, spoustou psů, koček, koní a ptáků a s nejmilsnější kozou na světě.

Na břehu jezera

Přeložila Eva Maršíková

Poté, co se Madeline Hydeová se svým manželem Ellisem na silvestrovském večírku roku 1944 zemožní před filadelfskou společenskou smetánkou, Ellisův otec – bývalý plukovník zahanbený již dříve tím, že jeho syn ze zdravotních důvodů nemůže narukovat – jim přiškrtí přísun peněz. S přispěním svého nejlepšího přítele Hanka si Ellis usmyslí, že otcovu ztracenou přízeň nejlépe získá, pokud uspěje tam, kde plukovník kdysi veřejně selhal, a uloví proslulou lochnesskou příšeru. Maddie se s nimi neochotně vydá přes Atlantik a svůj bezpečný svět nechá za sebou.

Trojice se ocitne v zapadlé vesničce na Skotské vysočině, kde místní nemají pro privilegované vetřelce nic než opovržení. Maddie zůstává sama v odlehlém hotelu. Potraviny jsou na příděl, panuje nedostatek paliva a klepání pošťáka může věstít tragickou novinu. Přesto si drsný půvab a nenápadné kouzlo skotské krajiny zamiluje. Postupně se seznamuje s vesničany a přátelství se dvěma mladými ženami jí ukáže, že svět je větší, než kdy tušila. Maddie začíná chápat, že nic není takové, jak se jeví na první pohled – dřívější názory jí najednou připadají neobhajitelné a tam, kde to nejméně čekala, číhají mrazivá překvapení.

Photo © Sandrine Expilly

JEAN-MICHEL GUENASSIA

Jean-Michel Guenassia se narodil roku 1950 v Alžíru. Vystudoval práva v Paříži a pracoval jako advokát u tamějšího Odvolacího soudu. V roce 1980 se začal živit scenáristikou. Napsal řadu scénářů k celovečerním filmům a několik divadelních her. V roce 1986 vydal detektivní román *Za sto milionů*, který byl následně převeden do filmové podoby.

V roce 2002 se rozhodl, že napíše „román svého života“, vzdal se veškerých vedlejších činností a následujících šest a půl roku pracoval pouze na knize *Klub nenapravitelných optimistů*. Když román v roce 2009 konečně vyšel, okamžitě si získal přízeň kritiků i běžných čtenářů a získal tzv. menší Goncourtovu cenu, Prix Goncourt des Lycéens, cenu čtenářů

měsíčníku *Notre Temps* a několik dalších literárních cen. Kniha byla přeložena do 11 jazyků a stala se bestsellerem i v České republice. Dlouho očekávaný druhý román *Vysněný život Ernesta G.* ve Francii vyšel na podzim roku 2012. Kniha získala v tisku výjimečně příznivé recenze a ihned se ocitla v širším výběru na ocenění Jeana Giona Prix Jean Giono.

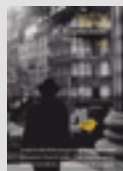
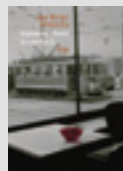
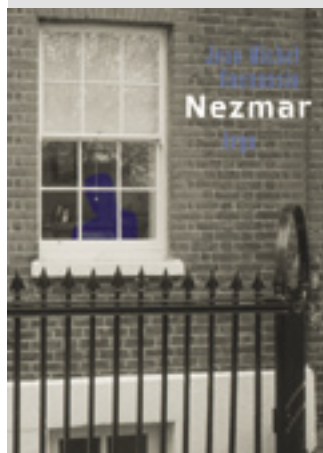
Nezmar

Přeložila Helena Beguinová

Je Tom Larch skutečně nesmrtelný? Žádný člověk by nemohl přežít nehody, z nichž Tom vyvázl. Zná snad nějaké tajemství, které ho před ranami osudu chrání? Nebo nad ním bdí anděl strážný? Dostane se pokaždé ze všeho náhodou, nebo díky pudu sebezáchovy? V osmi letech musel opustit Nové Dillí a vydat se do Londýna; Tom je odjakživa rozkročen mezi dvěma kulturami – kulturou indické matky a kulturou otce, anglického inženýra. Když mu je osmnáct roků, nastoupí ke Královskému námořnictvu a proti jeho vůli se z něj stane hrdina. Po návratu do civilu ho jeden z nejbohatších mužů světa požádá, aby se vydal do Indie pátrat po jeho ztraceném synovi – jedině Tom jej totiž dokáže najít.

Již vyšlo:

Klub nenapravitelných optimistů,
Vysněný život Ernesta G.,
Stoprocentní riziko

” Ukázka:

Zemřel jsem ve čtvrtek 5. února 2004 v 7.35 ráno. Nevím, jestli jsem byl zabit, když helikoptéra ještě letěla, nebo až jejím dopadem na zem. Nikdo mi to nedokázal říct. Popravdě řečeno mi je to fuk. Vyjde to nastejno. Nevím také, jestli ty dotírající vzpomínky jsou důkazem, že existuje něco po smrti a že jsem teď duchem poletujícím v nekonečnu, nebo zda se mi před očima znovu odehrávají klíčové okamžiky mého života těsně před tím, než na věky zaniknu...

Jsem plodem podivné lásky. Doufali ve mě, čekali mě a hýčkali tak, jako se to stane málokerému dítěti. Můj příchod na tento svět měl pro mé rodiče hluboký význam, znamenal, že měli pravdu, že udělali dobře, když se zamilovali, bojovali a čelili odsouzení svých rodin. V mládí jsem si myslel, že můj otec je výstředník s neotřelými myšlenkami, rozcházející se s představami své rodiny. Dlouho mi trvalo, než jsem pochopil, že v naší zemi je výstřednost jen rafinovanou formou, jak skrývat svůj konformismus. Pokud šlo o mého otce, ve skutečnosti byl hluboce konzervativní a reprodukoval stereotypy své společenské vrstvy, pro niž originalita chování nebyla žádným odrazem nějakého odporu nebo osobní reflexe, nýbrž jen postojem umožňujícím vašim blízkým tvrdit, že jste rozkošný a vážně zábavný. Možná ho posuzuju špatně. Byl jsem k němu tvrdý a nerozuměl jsem mu. Tak často jsem se mýlil.

Můj dědeček z otcovy strany byl advokát v Sheffieldu, chtěl, aby syn studoval práva a převzal jeho kancelář, ale nevycházeli spolu dobře. Můj otec nikdy nemluvil o svém dětství ani o své rodině, tvrdil, že je rád, že si nezvolil cestu finanční výhodnosti a že by nemohl dál žít v tom nejsmutnějším z anglických měst. Ke konci studií si našel

místo inženýra výpočetní techniky ve velké americké počítačové společnosti, která ho vyslala do Singapuru, a pak se v roce 1969 ocitl v Novém Dillí, kam ho jakožto odborníka na velké systémy jmenovali vedoucím projektu obrovského rozvojového kontraktu, který jeho společnost podepsala s indickou vládou.

Narodil se koncem války a s většinou Angličanů své generace sdílel zálibení ve východní Indii. V mém okolí takto Indii označoval jako jediný. Tam se seznámil s mou matkou. Pracovala coby inženýrka v jeho podniku. Vyprávěli mi o tom, jak se potkali a jaké museli čelit předpojatosti. Cizince přijíždějící pracovat do Indie hned při příjezdu varovali, aby nenavazovali žádné citové vztahy s Indkami, že to je zdrojem nekonečných potíží a nepříjemností, které mohly vést k propuštění nebo odvolání do vlasti. Muži měli nezbytně od indických žen zachovávat půlmetrový odstup, nikdy si s nimi neměli podávat ruce, natož je poplácávat po rameni, neměli je ráno na uvítanou líbat na tvář a měli se vyhýbat pochybným vtipům. Nejlepší je vůbec nežertovat, zdržet se projevů galantnosti, známek sympatie, poznámek týkajících se oděvu nebo účesu, nemluvit dvojsmyslně, nedělat žádné narážky a společným jídlům kromě pracovních se vyhýbat jako čert kříži. Pokud bylo nečekaně nezbytné pracovní jednat mezi čtyřma očima, bylo nutné ponechávat dveře rozhodně otevřené. V brožuře rozdávané při příjezdu se takovým doporučením, předpisům a zákazům věnovaly tři stránky. Jestli jsem to správně pochopil, otec v té době chodil se jakousi Australankou, která pracovala u indických železničních drah, a u mé matky ho okouzlo to, že byla jedinou osobou, kterou znal, co dokázala u počítače pracovat déle než on sám. (...)

” Skvělý vypravěč Jean-Michel Guenassia vtahuje čtenáře do Tomových dobrodružství, která se stejně jako v *Klubu nenapravitelných optimistů* prolínají s během dějin, a bravurně vykresluje vše, z čeho se skládá naše 21. století.

KRISTIN HANNAHOVÁ

Kristin Hannahová se narodila v roce 1960 v Kalifornii, od svých osmi let žila ve státě Washington. Chvilu pracovala v reklamní agentuře, poté studovala práva. Když jí maminka předpověděla, že se stane spisovatelkou, nevěřila jí, ale začala si dělat poznámky ke svému prvnímu vyprávění. Během těhotenství se k poznámkám vrátila, napsala první knihu a zanedlouho se stala profesionální spisovatelkou. Její román *Cesta svatojánských mušek* (2008, č. 2010) se stal nečekaným bestsellerem. Její poslední kniha, historický román *Slavík*, vyšel v roce 2015 a dočkal se nejen pochvalných recenzí, ale i obrovského nadšení čtenářské obce.

HERMANN HESSE

Hermann Hesse (1877–1962), německý prozaik, lyrik a esejista, nositel Nobelovy ceny za literaturu, patřil k poslední generaci kultury „klasického“ měšťanstva. Na jeho tvorbu mělo vliv nejen vědomí odcházejících starých, měšťanských hodnot, kterými hluboce otřásla první světová válka a ke kterým byl Hesse velmi kritický, ale také psychoanalýza, některé Nietzscheovy myšlenky a východní filozofie. Z Hesseho díla, prodchnutého hledáním pravdy, nových hodnot a smysluplné existence tvůrčího jedince v odcizeném, rozpadajícím se světě, si největší čtenářskou oblibu získaly především romány *Petr Camenzind*, *Demian*, *Stepní vlk*, *Narcis a Goldmund* a „indická báseň“ *Siddhártha*.

Panský dům

Přeložil Vratislav Slezák

Německý spisovatel Hermann Hesse, nositel Nobelovy ceny za literaturu, publikoval v roce 1914 výrazně autobiografický román *Panský dům*. Vyrovnával se v něm s vlastní osobní, rodinnou a uměleckou krizí, kterou prožil v době svého manželství s fotografkou Mariou Bernoulli. Hrdina jeho prózy, úspěšný a bohatý malíř Veraguth, cítí, že jeho manželství s pianistkou Adélou je v troskách, mezi manžely panuje hluboký nesoulad a odcizení. Jediné, co je ještě spojuje, je nejmladší synek Pierre. Nešťastný Veraguth by rád ze svazku unikl, opustil Adélu i honosné panské sídlo, v němž spolu žijí, a vydal se na cestu do Indie, ale manželka ho nabádá k rozumu, chce manželství zachovat, byť je už pouze formální. Veraguth se neodhodlá k činu jen proto, aby neztratil milovaného synka. Malý Pierre však dostane zánět mozkových blan a jeho nemoc manžele načas zase spojí. Když chlapec zemře, malíř konečně sebere odvahu opustit ženu i pohodlí svého domu a vydá se do Indie, aby našel sám sebe.

Již vyšlo:

Souborné dílo I–X, Siddhártha, Pohádky, Narcis a Goldmund, Stepní vlk, Demian, Knulp/Knulp – bilingvní vydání, O létání, Petr Camenzind, Radosti Zahradníka, Hra se skleněnými perly

Slavík

Přeložila Klára Šumová

„V lásce poznáváme, jací bychom chtěli být. Ve válce poznáváme, jací jsme.“

Francie 1939. V tiché vesničce jménem Carriveau se Vianne Mauriacová loučí se svým manželem Antoinem, který byl povolán do zbraně. Vianne nevěří, že by skutečně mohlo dojít k válce, jenomže Němci vpadnou do Francie a země je rázem plná nepřátel, tanků a bojových letadel. Když se pak ve Viannině domě usadí německý kapitán, musí osamělá žena vycházet nepříteli vstříc, jinak přijde o vše. Bez jídla i naděje čelí nelehkým rozhodnutím, v nichž jde o život či smrt nejen její a jejích blízkých.

„Nádherně napsaný román, nabitý akcí a emocemi a okořeněný přehřlím tajemství navíc.“

Sara Gruenová, *Na břehu jezera*

Jakmile se do *Slavíka* jednou začtete, budete otáčet stránkami jako o závod.

Kirkus Review

KHALED HOSSEINI

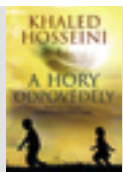
Khaled Hosseini se narodil r. 1965 v afghánském Kábulu v rodině diplomata a učitelky perštiny. Komunistický převrat a následná sovětská okupace na konci 70. let zabránily rodině v návratu z Paříže, kde byl Hosseiniho otec na diplomatické misi. Od 80. let proto Khaled Hosseini žije v USA, kde rodina získala azyl. Nejprve vystudoval medicínu a osm let se také věnoval lékařské praxi, současně však už pracoval na své první knize *Lovec draků*, která se roku 2003 stala okamžitým bestsellerem nejen v USA, ale po celém světě. Stejnou oblibu si získal i jeho druhý román *Tisíce planoucích sluncí*

z r. 2007. Po dlouhých šesti letech čekání, během nichž se Khaled Hosseini kromě psaní věnoval také roli vyslance dobré vůle UNHCR a práci pro svou nadaci The Khaled Hosseini Foundation poskytující humanitární pomoc chudým Afgháncům, se čtenáři dočkali jeho nového románu *A hory odpověděly*, který se hned po vydání dočkal světového úspěchu a dosud vyšel ve více než 40 zemích.

Lovec draků

Přeložila Eva Kondrysová

Afghánistán, 1975: dvanáctiletý Amír zoufale touží po vítězství v místním turnaji papírových draků a jeho věrný přítel Hasan mu slíbí pomoc. Ani jeden z nich však netuší, že toho odpoledne potká Hasana nešťěstlí, které jim oběma změní život navždy. Amírova rodina po ruské invazi do Afghánistánu uteče do Ameriky, jednoho dne si však Amír uvědomí, že se do rodné země ovládané Tálibánem musí vrátit, aby našel to jediné, co ve světě nezíská: vykoupení.

Již vyšlo:
Tisíce planoucích sluncí,
A hory odpověděly

” Ukázka:

Prosinec 2001

Stal jsem se tím, čím jsem dnes, ve dvanácti letech, jednoho studeného a zamračeného zimního dne roku 1975. Pamatuji se přesně na tu chvíli, kdy jsem se krčil za pobořenou hliněnou zídou a nakukoval do uličky poblíž zamrzlého potoka. Stalo se to už dávno, ale není pravda, co se říká o minulosti, o tom jsem se už poučil, totiž že se dá pohřbít. Protože minulost se vydere ven. Když se teď ohlížím nazpět, uvědomuji si, že nakukuji do té opuštěné uličky celých minulých šestadvacet let.

Jednoho dne loni v létě mi zatelefonoval přítel Rahím Chán z Pákistánu. Požádal mě, abych ho navštívil. Jak jsem stál v kuchyni se sluchátkem u ucha, věděl jsem, že mne nevolá jen Rahím Chán. Že volá má minulost neodčiněných hříchů. Zavěsil jsem a šel se projít podél jezera Spreckels na severním okraji parku u Zlaté brány. V začínajícím odpoledni jiskřilo slunce na hladině, kde pluly tucty malých lodiček, poháněných svěžím větříkem. Vzhlédl jsem k nebi a spatřil dva papírové draky, červené s dlouhými modrými ocasy, vznášející se vysoko ve vzduchu. Tančili nad stromy v západní části parku, nad větrnými mlýny, pluli vedle sebe jako dvě oči shlížející na San Francisco, město, které teď nazývá domovem. A náhle mi v hlavě zašeptal Hasanův hlas: *Pro tebe třeba tisíckrát*. Hasan se zaječím pyskem, lovec papírových draků.

Usedl jsem v parku na lavičku u smuteční vrby. Přemýšlel jsem o něčem, co prohodil Rahím Chán těsně předtím, než zavěsil, skoro jako by ho to napadlo dodatečně. *Je tu možnost, jak všechno napravit*. Zahleděl jsem se na ty dva draky. Pomyslel jsem na Hasana. Pomyslel jsem na svého bábu. Na Alího. Na Kábul. Pomyslel jsem, jak jsem žil, dokud nenadešla ta zima roku 1975, která všechno změnila. A způsobila, že jsem tím, čím jsem dnes.

Jako kluci jsme s Hasanem často vylezli na některý topol u příjezdové cesty k našemu domu a zlobili sousedy tím, že jsme jim rozbitým zrcátkem posílali prasátka do oken. Sedávali jsme proti sobě na dvou větvích vysoko v koruně stromu, klátili nohama, kapsy plné sušených moruší a ořechů. S tím zrcátkem jsme se střídali a přitom chrouпали moruše, házeli je po sobě, šklebili se, chechtali. Dodnes vidím v duchu před sebou Hasana na tom stromě, slunce probleskuje listům a dopadá na jeho téměř dokonalé kulatý obličej, který připomínal čínskou loutku, vyřezanou z tvrdého dřeva: plochý, široký nos, zkosené úzké oči jako dva bambusové lístky, a ty oči měnily barvu podle světla a bývaly zlaté, zelené a dokonce i safírové. Dodnes vidím jeho drobné, nízké posazené uši a špičatou bradičku, která vypadala jako kousíček masa, tvůrcem tam bezmyšlenkovitě připlácnutý. A rozštěpený ret, těsně vlevo od středu, kde čínskému řezbáři ujelo dláto anebo už byl unavený a nedával pozor.

Občas jsem Hasana na tom stromě přemluvil, aby střílel z praku ořechy po sousedovic jednookém německém ovčákovi. Hasan nikdy nechtěl, ale když jsem naléhal, moc naléhal, tak mi vyhověl. Hasan mi nikdy nic neodepřel. A tím prskem vládl mistrně. Kdykoliv nás Hasanův otec Alí takhle přistihl, rozzlobil se, tedy nakolik toho byl při své laskavé povaze schopný. Pohrozil nám prstem a přikázal slézt ze stromu. Sebral nám zrcátko a pověděl, co mu říkala jeho matka, že ďábel také pouští zrcátkem prasátka a dělá to proto, aby rušil muslimy při modlitbách. „A ještě se tomu směje,“ dodal vždycky a zamračil se přitom na syna.

„Já vím, tatínku,“ zamumlal Hasan a sklopil oči. Ale nikdy na mě nežaloval. Nikdy neřekl, že s tím zrcátkem i střílením ořechů na sousedovic psa jsem si to vyvzpomněl já.

MICHAL HVORECKÝ

Michal Hvorecký se narodil roku 1976. Vystudoval estetiku. Píše povídky, romány a blogy. Jeho knihy byly přeloženy do mnoha světových jazyků. Překládá prózu a divadelní hry z němčiny. Žije s rodinou v Bratislavě. Najdete ho na Facebooku a na www.hvorecky.sk

Wilsonov

Přeložila Martina Bekešová

Roku 1923 dojde v židovské čtvrti Wilsonov ke čtyřem brutálním vraždám. Bezradná policie na pomoc povolá newyorského detektiva Aarona Fooda. Američan neobvyklými a mimořádně drsnými metodami vyšetřuje okultní zločiny ve velkoměstě, jehož historie je úplně jiná, než si myslíte. Na tento gotický horor ze střední Evropy nezapomenete!

Novela připomene zapomenutou kapitolu dějin města, ve kterém před sto lety vedle sebe žili Němci, Maďaři, Židé a menšina Slováků. Roku 1918 obyvatelé netoužili stát se součástí Československa. Představitelé nakonec vyhlásili vznik nezávislého města a jeho název odvodili od propagátora této myšlenky, amerického prezidenta Woodrowa Wilsona.

” Příběh zfilmoval režisér Tomáš Mašín (*Tři sezóny v pekle*) v česko-slovenské koprodukci. Premiéra filmu 1. 10. 2015

SORJ CHALANDON

Photo © Paga Grasset

Sorj Chalandon (* 1952) pracoval v letech 1973–2007 v deníku *Libération* a od roku 2009 působí v satirickém týdeníku *Le Canard enchaîné*. Začínal jako karikaturista, později se staral o grafickou úpravu deníku a nakonec se stal novinářem. Jako válečný zpravodaj zažil nejrůznější konflikty: v Libanonu, v Íránu, v Iráku, v Somálsku, v Afghánistánu... V roce 1988 dostal za reportáže o Severním Irsku cenu Alberta Londrese.

Při psaní třetího románu *Můj zrádce* (Mon traître, 2008) se poprvé věnoval politickému tématu. Inspiroval se třiceti lety reportáží z Irsku a ze Severního Irsku a svým přátelstvím s Denisem Donaldsonem, bojovníkem IRA a šéfem její politické odnože, strany Sinn Féin. Donald se mu v prosinci 2005 svěřil, že republikánskou kauzu zradil. A protože šlo o příběh velice osobní, z novináře se v příběhu stal pařížský houslař a z Donalda Davidsona Tyrona Meehana.

V roce 2011 způsobil Chalandon velký rozruch románem *Návrat do Killybegs*, později ověřeným Velkou cenou Francouzské akademie. Autor se v něm vrací k příběhu Tyrona Meehana, tentokrát vyprávěnému z jeho pohledu, tedy z pohledu zrádce.

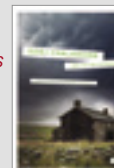
Můj zrádce

Přeložila Danuše Navrátilová

Hlavním hrdinou i antihrdinou knihy *Můj zrádce* je Tyrone Meehan, jehož předobrazem byl bojovník za irskou nezávislost Denis Donaldson, zavražděný v roce 2006, necelý rok a půl poté, co se přiznal, že byl britským agentem. Příběh vypráví autorovo alter ego, pařížský houslař Antoine, irskými přáteli zvaný Tony. Antoine se nejprve náhodou, pak už úmyslně stává bezprostředním pozorovatelem i účastníkem krvavého boje Severních Irů za svobodu a možnost vládnout ve své zemi. Na vlastní kůži zažívá bídu irských obyvatel Belfastu, nespravedlnost, jíž dennodenně čelí. Zamiluje si Severní Irsko, zamiluje si uhelnými zplodinami a vlhkostí prosáklý Belfast, v němž byl vřele přijat muži i ženami, lidmi, kteří se rozhodli proti britskému útlaku bojovat tichým vzdorem i zbraněmi.

Již vyšlo:
Návrat do Killybegs

Připravujeme:
Čtvrtá zed'

” Mého zrádce je nutné přečíst jak pro nádherný styl, tak pro přesnost, se kterou vykresluje všechny lidské slabosti.

MARY CHAMBERLAINOVÁ

Mary Chamberlainová je emeritní profesorkou historie na Oxford Brookes University. Celý život se zabývala ženskou historií, orální historií a historií Karibiku (kde také žila), tedy „malými příběhy“ skrytými za oficiální velkou (neboli také mužskou) historií. Z této její odbornosti se zrodil i její první román *Švadlena z Dachau* (The Dressmaker of Dachau, 2015), v němž Chamberlainová líčí, jak cílevědomou a talentovanou osmnáctiletou Adu semelou neúprosná kola dějin, a to nejen prostřednictvím „nepřátel“, tedy Němců za druhé světové války, ale i patriarchální společnosti v domovské Británii.

Švadlena z Dachau

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Příběh osmnáctileté Ady začíná v Anglii roku 1939. Ada pochází z chudých poměrů, ale při svém talentu a cílevědomosti doufá v lepší budoucnost – sní o vlastním módním salónu. Náhodné setkání se záhadným, ale šarmantním Stanislausem von Liebenem je jí vstupem do světa luxusu a romantiky. Když jí Stanislaus navrhne výlet do Paříže, hlavního města zamilovaných, Ada je na vrcholu blaha a zvěstem o nebezpečí válečného konfliktu nevěnuje nejmenší pozornost. Když je však ve Francii zaskočí začátek války, pohádka skončí, Stanislaus Adu po dramatickém útěku opustí v Belgii a dívka skončí jako válečná zajatyně. Svůj život vykupuje tím, co jediné má pro její okolí cenu – nádhernými róby jako z pařížských žurnálů. Jak se však ukáže, ani snaha o pouhé přežití se někdy neodpouští.

„Strhující román z pera historičky Mary Chamberlainové ukazuje, že válečná zvěrstva se zdaleka neodehrávala jen na frontě a dokázala semlít i úplně obyčejný ženský život.“

„ Ukázka:

Londýn, leden 1939

Ada upřeně civěla do prasklého zrcadla opřené o příborník. S otevřenými ústy a jazykem v pozoru si vytrhávala rezivou pinzetou obočí. Cukala sebou a sykala bolestí, dokud z nich nezbyly jen tenké obloučky. Zlehka si na ně nanasla vilínový prášek v naději, že bolestivé pálení přejde. Ve starém, popraskaném kuchyňském dřezu si namočila vlasy do čisté, teplé vody, osušila je ručníkem a rozdělila na levé straně pěšinkou. Je jí osmnáct, ale takhle bude vypadat dospěleji. Prostředníčkem přičíslnout a uhladit, ukazováčkem nakadeřit. Tři lokny nalevo, pět napravo, pět na každé straně scíslnout do rybiho copu dozadu, sepnout vlásenkami k hlavě a nechat uschnout.

Nikam nespěchala. Otevřela kabelku a přehrabovala se v ní, dokud nevylovila pudřenku, zdravotníčko a rtěnku. Nalíčí se tak akorát, aby nevypadala příliš lacině a aby docílila čerstvého a zdravého vzhledu těch mladých dívek z Ženské ligy pro zdraví a krásu. Zahlédla je v černých pumpkách a bílých halenkách v Hyde Parku, věděla, že chodí každou sobotu odpoledne cvičit na hřiště dětského centra Henryho Fawcetta. Možná by se k nim mohla přidat. Je dobré být pružný a štíhlý. Mohla by si tu uniformu sama ušít. Koneckonců teď je z ní švadlena se slušným příjmem.

Lehce si promnula rty, aby rtěnku rovnoměrně rozetřela, zkontrolovala, že vlny pevně drží na svém místě a schnou, sebrala zrcadlo a odnesla ho do ložnice. Hnědá kostkovaná sukně se sklady a krémová halenka se smaltovou jehlicí u krku – to je elegance. A ještě k tomu z kvalitního tvídu, ze zbytku od Izidora, krejčího na Hanoverském náměstí. Když u něho začínala, bylo jí teprve patnáct. Probůh, byla tak nezkušená, v balerínkách zašedlých od křídý a obnošeném saku s příliš dlouhými rukávy sbírala z podlahy špendlíky a zametala kousky látek.

Táta tvrdil, že je to robotárna, že ten vypasený kapitalista, jemuž patří, ji stejně jen vykořisťuje a že by měla bojovat za svá práva a vstoupit do odborů. Ale Izidor jí otevřel oči. Zasvětil Adu do toho, jak látky žijí a dýchají, do jejich povah a nálad. Tvrdil, že hedvábí je paličaté, batist zas mrzoutský. Česaná vlna je nepoddajná, flanel lenivý. Naučil ji stříhat látku tak, aby se nekrabatila a nemačkala, i to, jak se stříhá po diagonále a rovnoběžně s osnovou. Naučil ji, jak dělat stříhy a jak správně kreslit křídou a stehovat. Naučil ji zacházet se šicím strojem, všechno o přízích a nitích, jak všít supermoderní zip, aby byl skrytý ve švu, nebo jak správně prostříhnout a obšít knoflíkovou díрку. *Rybí steh, Ado, rybí steh*. Ženy, co vypadaly jako manekýny. Byl to okouzlující svět. Překrásné účesy a blyštivé šaty. Dokonce i spodní prádlo se u něj šilo na míru. Izidor jí ten svět představil a ona ho chtěla pro sebe.

Tak daleko však ještě nebyla. Když odečetla, kolik po ní máma chtěla na živobytí a kolik vydala za autobus do práce a koláčky v Lyonsu, kam s děvčaty chodily v den výplaty, koncem týdne už jí toho moc nezbyvalo.

„A nemysli si, že jen proto, že přispíváš na domácnost,“ zahrozila jí máma špinavým ukazováčkem s klouby zmačkanými jako starý červ, „nás tu budeš komandovat.“ Pořád se musela podílet na utírání prachu a zametání, a teď, když byla vyučená, tak i šít na celou rodinu.

Ada věděla, že tenhle život plný škodební, vybírání hnid a obnošeného šatstva není nic pro ni. Naslinila si ukazováček a palec, roztáhla punčochy od Bemberga se zpevněnou špičkou a patou a záhyb po záhybu si je navlékla, *pozor ať nezatrhneš nit*, aby byl šev vzadu hezky rovný. *Kvalita se pozná. Na vzhledu záleží*. Pokud bude oblečená jako ze žurnálu, nikdo si na ni netroufne. Rty sevřené, nos vytrčený do vzduchu, *promiňte*. Hrozně nůbl jako ty nejlepší z nich. Ada věděla, že to dotáhne daleko, i ona bude někdo.

TOMMI KINNUNEN

Tommi Kinnunen (* 1973) pochází ze severofinského města Kuusamo. V současnosti učí finský jazyk a literaturu na gymnáziu v jihofinském Turku. Kniha *Čtyřcestí* je jeho románovou prvotinou, ve Finsku se jí prodalo už přes 50 000 výtisků a vloni byla nominována na prestižní literární cenu Finlandia.

Čtyřcestí

Přeložila Lenka Fárová

V románu *Čtyřcestí* se, jak název napovídá, protínají osudy čtyř členů jedné rodiny z nejmenovaného městečka na severu Finska. Každá z hlavních postav vnímá historické i běžné rodinné události svým způsobem, každá něco skrývá. Tajemství však člověku vždy berou sílu a izolují jej od ostatních, komunikace začíná váznout, rodinné vztahy se narušují.

Příběh začíná v roce 1895, kdy mladá Maria zahajuje úspěšnou a dlouholetou kariéru porodní báby, a uzavírá se o sto let později, kdy Mariina nemanželská dcera, fotografka Lahja umírá na nemocničním lůžku obklopená svými blízkými. Dalšími vypravěči jsou manžel Lahji, válečný hrdina Onni, a její snacha Kaarina, která se snaží narušit zavedené rodinné pořádky.

” *Čtyřcestí* je empatický román o lidech, kteří se nebojí hnát své sny až do zakázaných výšek, i když tuší, že za to mohou drazé zaplatit.

EVE MAKISOVÁ

Eve Makisová se narodila v Nottinghamu. Její rodiče jsou kyperští Řekové, kteří emigrovali do Velké Británie v šedesátých letech minulého století. Vystudovala žurnalistiku a od roku 1994 působila jako dopisovatelka londýnského *Evening Standard* na Kypru. V roce 2001 se vrátila do Anglie. Momentálně žije s mužem a dcerou v Nottinghamu. Je autorkou čtyř románů. Kniha *Tymiánové dopisy* získala Zlatou medaili Aurory Mardiganianové, kterou uděluje Armenian Genocide Museum.

Tymiánové dopisy

Přeložila Jitka Jeníková

Když Katerine zemře babička, zanechá jí po sobě záhadnou krabičku na koření, která obsahuje arménsky psané dopisy a deník. Katerine se vydává na cestu, která ji zavede daleko od domova a hluboko do minulosti. Na Kypru, kam se odjíždí schovat před bolestí ze ztráty milované osoby, se setkává s Arou, mladým Arménem, jenž se jí stane průvodcem nejen po babiččině minulosti, ale i po současné kyperské arménské komunitě.

Temné obrazy z období arménské genocidy a následné diaspory, od níž v letošním roce uplynulo již sto let, vyvažuje srdečný humor a postavy, které vám přirostou k srdci a s nimiž se nebudete chtít rozloučit.

EMILY ST. JOHN MANDELOVÁ

Emily St. John Mandelová se narodila roku 1979 na západním pobřeží Kanady. Na torontské taneční akademii vystudovala moderní tanec a poté žila krátce v Montrealu, než se přestěhovala do New Yorku.

Napsala čtyři romány. Ten zatím poslední, *Stanice 11*, získal v r. 2015 Cenu Arthura C. Clarka za nejlepší sci-fi a dostal se do užšího výběru americké Národní knižní ceny a PEN/Faulknerovy ceny. Emily St. John Mandelová je kmenovou autorkou internetového literárního časopisu *The Millions*. Žije s manželem v New Yorku.

Stanice 11

Přeložila Markéta Olehlová

Jedné noci uprostřed zasněžené zimy dostane slavný herec Arthur Leander infarkt na otevřené scéně během představení *Krále Leara*. Jeevan Chaudhary, bývalý paparazzi, který se zrovna školí na záchranáře, mu z publika přiskočí na pomoc. Osmiletá Kirsten Raymondová, která hraje Kordélii v dětském věku, zděšeně sleduje marné oživovací pokusy a následnou Arthurovu smrt. To všechno by za obvyklých okolností plnilo stránky bulváru alespoň týden, ale o obvyklých okolnostech nemůže být řeči – ten samý večer se totiž po americkém kontinentu začne šířit gruzínská chřipka, smrtelná nemoc s extrémně krátkou inkubační dobou a nepředstavitelně vysokou nakažlivostí. Nemocnice se rychle zaplňují, služby kolabují, v ulicích se začíná ozývat střelba a civilizovaný život končí.

O patnáct let později je z Kirsten herečka cestující s Kočovnou symfonií. Tahle skupina muzikantů a herců cestuje po izolovaných osídleních „nového světa“ a přehrává přeživším nesmrtelné hry Williama Shakespeara a klasické kusy vážné hudby. Na svém krytém voze (a Kirsten je má vytetované na paži) mají motto ze *Star Treku*: „Přežít nestačí.“ A tak na svých cestách, při setkání s lidmi obětavými i sobeckými, laskavými i násilnickými, a ve vzpomínkách na svět, kdy všechno bylo tak jednoduché a samozřejmé, hledají, co dělá člověka člověkem.

Gratulace Emily St. John Mandelové a pochvala letošním porotcům ceny Arthura C. Clarka. Dle mého ne až tak skromného mínění to trefili.

George R. R. Martin

„Ukázka:

Král tam stál zalitý modrou září. Neměl stání. Toho zimního večera se v torontském divadle Elgin zrovna hrálo IV. dějství *Krále Leara*. O něco dříve téhož večera, když už dovnitř přicházeli diváci, hrály na jevišti tři malé holčičky hru na tleskanou. Šlo o dětské verze Learových dcer, jež se teď, během scény šílenství, vrátily jako jeho halucinace. Jak se vynořily v přítmí tu tam, tu zas jinde, král se potácel a natahoval se po nich. Jmenoval se Arthur Leander. Bylo mu padesát jedna let a do vlasů měl vetknuté květiny. „Znáš mě?“ zeptal se herec představující Gloucesteru.

„Tvé oči znám,“ odvětil Arthur, kterého vyrušila dětská verze Kordélie. A právě v tu chvíli se to stalo. Výraz v jeho tváři se proměnil, zapotácel se, natáhl se po sloupu, ale neodhadl vzdálenost a pořádně se o něj bouchnul do hřbetu ruky.

„Od pasu dolů kentauri,“ prohlásil. Nejenže to nebyla správná replika, ale i její provedení bylo sipavé a byl stěží slyšet. Ruku si hýčkal na hrudi jako nějakého zraněného ptáčka. Herec představující Edgara ho bedlivě sledoval. Ještě pořád byla šance, že to Arthur hraje, ale z první řady v tu chvíli vstal ze svého místa muž, který byl zdravotník. Jeho přítelkyně ho zatahala za rukáv a sykla: „Jeevane, co to vyvádíš?“ Ani sám Jeevan v první chvíli nevěděl. Řady za ním brblaly, aby si sednul. Už se k němu také hnala uvaděčka. Na pódiu začalo sněžit.

„Střízlík to dělá,“ zašeptal Arthur. Jeevan, který hru velmi dobře znal, poznal, že se vrátil o dvanáct veršů zpět. „Střízlík...“

„Pane,“ spustila ta uvaděčka, „mohl byste prosím...“

Jenže Arthurovi Leanderovi se už krátil čas. Zakymácel se, v očích nepřítomný výraz. Jeevanovi bylo jasné, že už není Learem. Odstrčil uvaděčku a vrhl se ke schůdkům vedoucím na pódium, jenže to už k němu uličkou pádila druhá uvaděčka. Jeevan byl tím pádem přinucen vrhnout se na pódium,

um, aniž by použil schůdky. Bylo to mnohem výš, než čekal, a také musel kopnout do první uvaděčky, která ho popadla za rukáv. Sníh to byl umělý, jak si stihl Jeevan periferním zrakem všimnout. Byly to malé kousičky průsvitného plastu, které mu ulpávaly na saku a škrábaly ho do kůže. Edgara a Gloucesteru vyvedl ten zmatek z míry. Ani jeden z nich se už nedíval na Arthura, který se opíral o překližkový sloup a civěl do prázdna. Ze zákulisí se ozýval křik, blížily se k němu rychle dva stíny, jenže to už byl Jeevan u Arthura a herce, který mezitím ztratil vědomí, zachytil a jemně ho položil na podlahu. Kolem nich se rychle sypal sníh a mihotal se v bělomodravém světle. Arthur nedýchal. Ty dva stíny – muži z ochranky – se zastavili pár kroků od nich. Podle všeho jim právě došlo, že Jeevan není žádný pomatený fanoušek. V publiku to vřelo. Všude blikaly blesky foťáků na mobilech a taky se ze tmy ozývaly neurčité výkřiky.

„Ježíši Kriste!“ zvolal Edgar. „Jéžíši!“ Zapomenul na britský přízvuk, který nasadil o chvíli předtím. Teď zněl jako někdo z Alabamy, což taky ve skutečnosti byl. Gloucester si sundal gázový obvaz, který mu zakrýval polovinu obličeje – v téhle fázi hry už neměla jeho postava oči. Jako by zamrzl na místě. Otevíral a zase zavíral pusku jako ryba.

Arthurovi netlouklo srdce. Jeevan začal s jeho masáží. Někdo zavelel a opona sjela dolů. Ozval se šustot látky a to už se rozhodla tma, která vyvedla publikum z rovnováhy. Intenzita světla na pódiu byla stažena na polovinu. Umělohmotný sníh se dál sypal. Muži z ochranky zacouvali zpět. Světla se přepnula, modrá a bílá znázorňující sněhovou bouři se proměnila v jasný svit, který se při srovnání zdál žlutý. Jeevan v té máslové žluti mlčky pracoval a čas od času se podíval Arthurovi do tváře. Prosím, pomyslel si, prosím. Arthur měl zavřené oči. V oponě se něco pohnulo, někdo bouchal do látky a hledal v ní z druhé strany díru. Pak už u Arthurova hrudníku klečel nějaký postarší muž v šedém obleku.

HILARY MANTELOVÁ

Photo © John Haynes

Hilary Mantelová se narodila roku 1952 v Derbyshiru. Studovala na univerzitě v Sheffieldu, prošla řadou zaměstnání, krom Anglie žila v Africe a v Saúdské Arábii, a exotické prostředí se pak objevilo v jejích knihách. První román začala psát už v roce 1974; pracovala na něm pět let a pak ho odložila; vyšel až roku 1991 (*A Place of Greater Safety*). Jeho hlavními hrdiny byli představitelé francouzské revoluce Robespierre a Danton. Mantelová tu poprvé zkoumala soukromé životy historických osobností, což je

přístup, který použila i v románech *Wolf Hall* a *Předved'te mrtvé*, za které v letech 2009 a 2013 získala prestižní Man Booker Prize.

Zavraždění Margaret Thatcherové

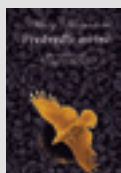
Přeložila Michala Marková

Tento povídkový soubor uznávané a oceňované autorky vyvolal v Británii skandál – jedná se sice o sbírku textů vesměs publikovaných časopisecky, ale titulní povídka vyšla v tomto souboru poprvé. Mantelová se za znevážení britské ikony dočkala nevybíravých útoků, jenomže kritici jako by nebrali na vědomí, že v povídce se sice objevuje Margaret Thatcherová a míří se na ni puškou, ale že Mantelové jde o něco jiného – popsat křehkou vazbu mezi nesourodnými hrdiny povídky. Křehké pouto mezi lidmi, důvěrnost, která se někdy přiblíží k lásce, ale může se snadno rozplynout, je ostatně společným tématem všech povídek tohoto souboru, byť se odehrávají na rozličných místech a mezi rozličnými aktéry.

Již vyšlo:

Wolf Hall, *Předved'te mrtvé*, *Za temnotou*

” Ukázka:

Jeho manželství neodvolatelně skončilo jednoho vláhého podzimního dne, když mu bylo pětáctýřicet, posledního dne jako stvořeného pro grilování. Nic, co se tehdy stalo, nebylo plánované, nic z toho nebyl záměr, ale zpětně viděno tam nechyběla žádná složka té katastrofy. Především nechyběla Lorraine, která stála u prostorné americké lednice a nalakovaným nehtem hladila dveře z kartáčované oceli. „Nelezeš někdy dovnitř?“ zeptala se. „Myslím, když je fakt vedro.“

„To by byl docela risk,“ odpověděl. „Mohly by se zabouchnout dveře.“

„Jodie by tě určitě postrádala. Ta by tě pustila ven.“

„Jodie by mě nepostrádala.“ Co vlastně řekl, to pochopil, až když to vyslovil. „A kromě toho,“ dodal, „takové horko zatím nebylo.“

„Vážně?“ prohodila. „Škoda.“ Vytáhla se vzhůru a dala mu pusku na rty.

Skleničku s vínem měla pořád ještě v ruce: cítil, jak se mu studená a vlhká valí po špičce a jak mu z toho po páteři běží mráz. Nadzvedl ji a přitiskl k sobě, v gestu plném čistého vděku ji dlaněmi nabral pod zadkem. Něco zamumlala, natáhla ruku, odložila skleničku, pootevřela rty a začala se mu plně věnovat.

Vždycky tušil, že by byla svolná. Jen ji ještě nikdy nepotkal samotnou, za vláhého odpoledne, červenou ve tváři a až na tři sklenky *vinho verde* skoro úplně střízlivou. A sama nebyvala proto, že patřila k oněm dívkám, co po světě chodí zásadně s partou jiných dívek. Byla kyprá, laskavá, na tuhle čtvrt trochu málo nóbl, a nebylo těžké si ji oblíbit. Říkala legrační věci, jako třeba: „Je to děs, jmenovat se jako quiche.“ Lahodně voněla a všechny ty vůně nějak souvisely s jídlem: švestky, vanilka, čokoláda.

Pustil ji, a když uvolnil sevření, zaslechl, jak její nízké podpatky fukly o podlahu. „Ty jsi ale panenka,“ hlesl. Narovnal se. Dokázal si živě představit, jak se sám tváří, když tak na ni shlíží, tu směsí údivu, něhy a poba-

vení. Skoro se nepoznával. Oči měla stále zavřené. Čekala, že ji políbí znovu. Tentokrát ji uchopil elegantněji kolem pasu, ona stála na špičkách, oba jazyky do sebe třepotavě narážely. Pomalu a v klidu, připomínal si. Není kam spěchat. Jenže pak se jí jeho dlaň hrubě vyplazila po zádech, jako kdyby si žila vlastním životem. Nahmátl řemínek podprsenky. Jakýsi záskub, záchvěv mu ale napověděl: ne teď a ne tady. Ale kde tedy? Přece se nemůžou procpat davem hostů a zamířit spolu nahoru.

Věděl, že Jodie pobíhá kdesi po domě. Věděl – a později si připomínal, že to věděl –, že sem může každou chvíli vtrhnout. Neměla ráda společenské akce s otevřenými dveřmi, při kterých hosté volně proudí mezi domem a zahradou. Dovnitř se mohli dostat cizí lidé, nebo vosy. A bylo až moc jednoduché postávat ve dveřích s cigaretou a klábořit, ani uvnitř, ani venku. Mohli vás okrást za bílého dne. Sbírala skleničky, proplétala se mezi skupinkami svých hostů, hostů, kteří se smáli a pújčovali si navzájem mobily, hostů, kteří si jen chtěli v pohodě užít večer, prokristapána. Prokazovali jí tu laskavost, že do sebe klopiли nedopité zbytky a skleničky jí podávali. A kdo to neudělal, tomu řekla: „Promiň, už máš dopito?“ Někdy stavěli ze skleniček komínky, aby jí to usnadnili, a říkali: „Na, Jodie, tady máš.“ A blahosklonně se na ni usmívali, protože věděli, že jí vlastně pomáhají s jejím koníčkem. Vídali ji, jak ponořená do vlastního světa ke všem obrácená zády, skládá nádobí do myčky. Bylo o ní známo, že občas dokáže myčku naplnit a zapnout pouhou hodinu po začátku večírku. Po soumraku přicházela doba, kdy na manželky padla sebelítostivá nálada a manželé se začali vytahovat a trumfovat jeden druhého, kdy vypukaly šarvátky o soukromé školy, kořeny stromů a parkovací karty; a to pak, říkávala Jodie, čím méně skla je po ruce, tím lépe. Poslechni, říkával jí, ty děláš, jako kdyby se nám tu vždycky servali jako v putyce. A ještě – ženská, prokristapána, polož už ten sprej proti vosám.

ANDRÉS NEUMAN GALÁN

Andrés Neuman Galán (* 1977 v Buenos Aires) je argentinsko-španělský prozaik, básník, překladatel, blogger a sloupkař. Pochází z hudebnické rodiny. Když mu bylo 14 let, přestěhoval se s rodiči do španělské Granady, kde později absolvoval vysokoškolská studia španělské filologie,

získal doktorský titul a vyučoval hispanoamerickou literaturu.

Spisovatelskou dráhu začal jako básník a autor krátkých próz. V roce 1999 vydal svůj první román *Bariloche*, který se stal jednou z největších literárních událostí roku. Jako romanopisec se definitivně prosadil románem *Cestovatel stoletím* (2009), za který dostal cenu Alfaguara (Premio Alfaguara) a Cenu kritiky. Anglický překlad jeho románu figuroval na seznamech nejlepších knih roku uveřejněných deníky The Independent, The Guardian a Financial Times. Neuman je znám rovněž jako sloupkař spolupracující s četnými médii ve Španělsku i Latinské Americe.

Cestovatel stoletím

Přeložila Jana Novotná

Na počátku 19. století dorazí cestovatel Hans do tajemného města Wandernburgu na pomezí Pruska a Saska. Záhadné město se liší od všech ostatních zejména tím, že každou noc se mění rozmístění domů. Hans chce zůstat jen přes noc, ale bůhvíproč nedokáže odjet a jeho život se zcela změní. Proniká do všech vrstev místní společnosti a nachází tu svou velkou lásku. V jejím domě se setkává s lidmi, kteří se stejně jako dnes my zamýšlejí nad budoucností Evropy. Hansův poklidný pobyt však naruší nečekaná událost: ve městě začne řádit vrah. A jak se posléze ukáže, Hans nejspíš není tím, za koho se vydává.

„Je to jeden z vyvolených. Žádnému dobrému čtenáři na jeho stránkách neunikne cosi, co najdeme jen v té nejlepší literatuře, jakou píše jen skuteční básníci. Literatura 21. století bude patřit Neumanovi a jeho několika málo pokrevním bratrům.“

Roberto Bolaño

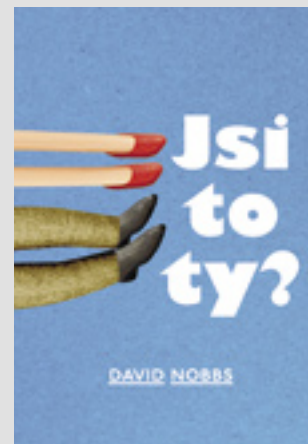
DAVID NOBBS

David Nobbs (1935–2015), úspěšný spisovatel, který hledal humor i ve věcech nejsmutnějších. Napsal celou řadu románů a novel, stejně jako scénáře k rozhlasovým a televizním seriálům a k vystoupením „na stojáka“.

Jsi to ty?

Přeložil David Petrů

Tragédie se dějí pořád, i tehdy, když se hned vedle odehrává komedie. Můžete jet na výlet a v první vesnici za městem přejet kočku, v tu chvíli káně na louce sezobne krtka a za zatáčkou to do vás napálí SUV. Tedy ne do vás, ale do paní Hollinghurstové, takže z Jamese Hollinghursta je vdovec. Netuší, kam jeho žena jela, ale velmi se diví, že si s sebou vzala střevice na jehlovém podpatku. A má starosti s pohřbem. Jak se takový pohřeb vlastně dělá? A co když vás vaše sekretářka chce speciálně utěšit a nedá si to vymluvit?

„Komická novela o smutných věcech je tím nejlepším příkladem tvorby spisovatele Davida Nobbse, posledního velkého humoristy anglické literatury.“

GEORGE ORWELL

George Orwell (1903–1950) patří k nejvýraznějším spisovatelům a novinářům první poloviny 20. století. Přestože souzněl se soudobými levicovými filozofickými proudy a prohlašoval se za socialistu, v případě Sovětského svazu potěmkinovskou povahu socialistického režimu brzy prohlédl a ostře se proti němu vymezil. Originálně své politické myšlenky zpracoval v alegorické novele *Farma zvířat* (1945) a v antiutopickém románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* (1949). Velmi oblíbené byly a stále jsou jeho eseje,

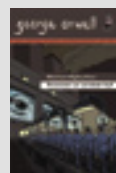
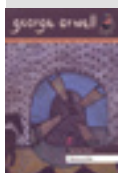
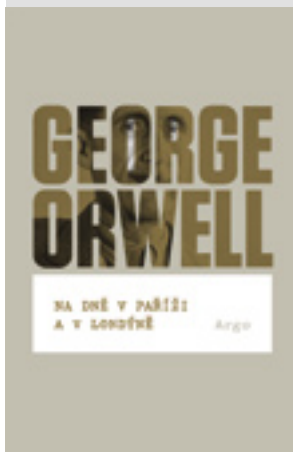
cestopisy a reportáže, např. *Na dně v Paříži a Londýně* (1933), *Barmské dny* (1934) a *Hold Katalánsku* (1938). George Orwell dodnes zůstává ikonou vzdoru vůči totalitním tendencím a politické manipulaci všeho druhu.

Na dně v Paříži a v Londýně

Přeložil Vladimír Rogalewicz

Aby poznal život chudých z první ruky, vydával se George Orwell na výpravy do chudých městských čtvrtí, nejprve v Londýně a později i v Paříži. Oblékal se jako nuzák, aby mezi místní lépe zapadl, protloukal se jen s minimem peněz, přespával v zavšivených ubytovnách, pracoval jako myč nádobí. S tím, jak chudí žijí a umírají, se seznámil bezprostředně též v jedné pařížské nemocnici, když na svých toulkách onemocněl.

Orwelova sociologická reportáž dodnes slouží díky své upřímnosti a pročitelnosti jako protipól všech suchých statistik o nezaměstnanosti, chudobě a bídě.

Úpadek anglické vraždy: Eseje III. (1945–1946)

Přeložila Kateřina Hilská

Úpadek anglické vraždy, třetí svazek esejí George Orwella z let 1945–1946, přináší jak angažované texty „Proč píšu“, „Svoboda tisku“, „Vy a atomová bomba“ či „Antisemitismus v Británii“, tak eseje na domácká témata „Na obranu anglické kuchyně“, „Přímluva za otevřený oheň“, „Zamyšlení nad žábou obecnou“ a „Šálek dobrého čaje“, ale rovněž málo známé Orwelovy recenze, například Dostojevského *Zločinu a trestu* a *Bratrů Karamazových* nebo *Pruského důstojníka* D. H. Lawrence. Nelze také opomenout vtipné a trefné dobové úvahy zveřejňované ve sloupcích „Jak to vidím já“.

Esejistické dílo George Orwella vychází ve čtyřech svazcích a obsahuje celkem 241 esejí, analýz, recenzí a novinových sloupků. V této podobě se jedná o nejúplnější, nejširší a naprosto vyčerpávající souhrn Orwelovy publicistiky v češtině.

Již vyšlo:

Farma zvířat/Animal farm (bilingvní titul), *Cesta k Wigan Pier*, *Deníky I* (1931–1940), *Deníky II* (1940–1949), *Devatenáct set osmdesát čtyři/Nineteen Eighty-four (bilingvní titul)*, *Lev a jednorožec – Eseje I.*, *Ohlédnutí za španělskou válkou – Eseje II.*, *Farma zvířat – nové vydání*, *Devatenáct set osmdesát čtyři – nové vydání*, *Hold Katalánsku*

ORHAN PAMUK

Orhan Pamuk (*1952) je nejvýznamnější a nejčtenější turecký spisovatel současnosti, nositel Nobelovy ceny za literaturu (2006), scenárista, esejista a profesor srovnávací literatury na Kolumbijské univerzitě v New Yorku. Svou tvorbou staví mosty mezi moderním evropským románem a mystickou tradicí Orientu. Zabývá se fenoménem Turecka jako země oscilující mezi dvěma světy. Jeho dílo bylo přeloženo už do padesáti jazyků a vydáno ve více než stovce zemí celého světa. V roce 1982 debutoval rodinnou ságou *Pan Cevdet a jeho synové*. Mezinárodní uznání mu přinesl román *Bílá pevnost* (1985). Za vrchol jeho tvorby je považována kniha *Jmenuji se Červená* (1998).

Jiné barvy

Přeložil Petr Kučera

Výběr z esejí, které Pamuk napsal v průběhu necelých třiceti let, má jako ústřední témata dvě autorovy největší vášně: knihy a Istanbul. Sbírka je koláží jazykově i stylově vybroušených textů, které sahají od autorových vzpomínek na dětství přes pronikavé vhledy do těch nejbizarnějších koutů města na Bosporu až po kritické úvahy o světových literátech i vlastním psaní a zahrnuje i delší povídku. Z této různorodé mozaiky se skládá překvapivě ucelený, téměř románový svět spisovatele rozkročeného mezi Západem a Východem, který i z nenápadných každodenností dokáže vytvořit nesmírně poutavý příběh.

Již vyšlo:

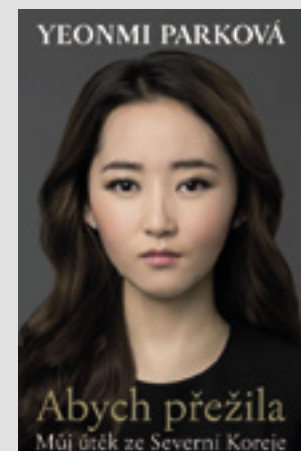
Jmenuji se Červená, Sníh, Bílá pevnost, Černá kniha, Nový život, Muzeum nevinnosti, Tichý dům, Istanbul

YEONMI PARKOVÁ

Yeonmi Parková (*1993). Když bylo Yeonmi třináct, uprchly s matkou a sestrou ze Severní Koreje do Číny. Hnal je strach z komunistického režimu, který právě uvěznil otce rodiny, touha po svobodě, ale také obyčejný hlad. Cestou se jim však ztratila sestra a v Číně na ně čekalo kruté zklamání: Yeonmi s matkou skončily v rukou obchodníků s lidmi. Po dlouhých peripetiích se nakonec vysněné svobody přece jen dočkaly: dorazily do Jižní Koreje a dokonce se zde shledaly se ztracenou sestrou.

Abych přežila Můj útěk ze Severní Koreje

Přeložil Jan M. Heller

„Poté, co jsem uprchla ze Severní Koreje, jsem s překvapením zjistila, že pestré květy a zelené jarní výhonky jsou v jiných částech světa symbolem života a obrody. V Severní Koreji je jaro časem smrti. V této roční době už nezbývají žádné zásoby potravin a farmy žádné potraviny neprodukují, protože nové plodiny se teprve sázejí. Na jaře umírá nejvíce lidí hladem. Často jsme se sestrou slýchaly lidi na ulicích, jak procházejí kolem mrtvol a s politováním mumlají: „Škoda, že nevydrželi do léta.“

Když teď, v dubnu a květnu, cestuju po Americe a Anglii, užívám si nádherné přírody a kochám se jarními květinami. Nezapomínám ale také na doby, kdy jsem sametové zelené kopce proklínala a přála si, aby ty kytky byly z chleba nebo cukru.“

Autobiografický příběh Yeonmi Parkové je fantastickým svědectvím o síle rodinných pout a vyprávěním člověka, který touží nejen po svobodě, ale hlavně po obyčejném slušném životě bez každodenního ponižování a politického vyplachování mozků. *Abych přežila* je strhující napínavý příběh, ve kterém nechybí dramatické filmové scény, nečekané zvraty, ale ani jemný podvratný humor.

ZACHAR PRILEPIN

Zachar Prilepin (* 1975) je jedním z nejčtenějších a zároveň nejkontroverznějších ruských spisovatelů. Vydal několik románů (*Patologie, Hřích, Černá opice, Tábor* a další) a sborníků povídek (česky: *Botky plné horké vodky*), za které získal prestižní knižní ceny jako Národní bestseller nebo Velká kniha. První knihy psal na základě vlastních zkušeností z války v Čečně, v dalších se stal břitce ironickým kronikářem současné ruské společnosti Ruska. Je politicky vyhraněným ruským patriotem se sociálním citěním a členem ilegální nacionálně-bolševické strany. Ostře

se vyhraňuje proti fašizujícímu nacionalismu, Putinově režimu (signatář petice Putin musí odejít), ale i proti prozápadní liberální opozici. Organizoval rozsáhlou humanitární pomoc pro civilní obyvatele Donbasu a Luhansku, strádající kvůli válečnému konfliktu na východě Ukrajiny. Prilepin žije v Nižním Novgorodu, působí jako opoziční novinář a vlastní nezávislý zpravodajský internetový portál. Je ženatý a má čtyři děti.

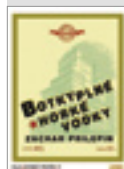
Tábor

Přeložil Ondřej Mrázek

Nový román mladého kontroverzního spisovatele Zachara Prilepina je nejvýraznějším a nejdiskutovanějším počinem ruské literatury poslední doby.

Děj knihy, která rozmachem, metaforičností, barevností i krutostí zobrazované pravdy připomíná pestrá a děsivá plátna Hieronyma Bosche, se odehrává jednoho podzimu ve druhé polovině 20. let v legendárním lágru na odlehlých Soloveckých ostrovech.

Nehledě na historičnost (autor několik let pátral v soloveckých vězeňských i klášterních archivech, odkud čerpá inspiraci) klade nadčasové otázky po smyslu života v nesvobodných podmínkách, vztahu jedince k dobru a zlu, hříchu a pokání, k mocenskému teroru a také k věcem mezi nebem a zemí.

Již vyšlo:
*Botky plné
horké vodky*

” Ukázka:

Čím byl klášter blíže, tím byl řev racků silnější.

Mnišský příbytek byl hranatý a neotesaný, s nepravidelnými úhly koutů a stěn, a působil nanejvýš zanedbaně a rozbořeně.

Jeho tělo vyhořelo, zbyly tu jen průvany a balvany stěn porostlé mechem.

Tyčil se tak těžkopádně a masivně, jako by ho nepostavili slabí lidé, ale jako by svým obřím trupem spadl z nebe a lapil všechny, kdo se tu ocitli, do pastí.

Arťom se nerad díval na klášter zvenčí. Chtěl co nejdříve projít branou a už být uvnitř.

„Už tu druhý rok trpím a hladovím, ale pokaždé když vcházím do toho hradu, ruka jako by se sama chtěla pokřižovat,“ svěřil se Vasilij Petrovič šeptem.

„Tak proč se nepokřižujete?“ odpověděl mu nahlas Arťom.

„To se mám modlit k té hvězdě?“ zeptal se Vasilij Petrovič.

„Ke chrámu,“ prohlásil ostře Arťom. „Jaký je v tom rozdíl, hvězda sem, hvězda tam, chrám přece stojí.“

„A useknou mi za to prsty, radši nebudu dráždit hlupáky,“ řekl Vasilij Petrovič, zamyslel se a ruce si pro každý případ schoval hlouběji do rukávů saka. Pod sakem měl obnošenou flanelovou košili.

„Vidíte, a to je v chrámu taková spousta svatých, co se můžou dostat do nebe, ani nebudou vědět jak, a modlí se na trojposchodových prýčnách,“ ukončil myšlenku Arťom. „A to ještě nemluví o těch, co jsou dole pod prýčnami.“

Přes dvůr přecházel Vasilij Petrovič pokaždé rychle, se sklopenou hlavou, jako by se ze všech sil snažil, aby si ho nikdo nevšiml.

Ve dvoře rostly staré břízy a staré lípy a nejvýše ze všech stál topol. Ale Arťomovi se nejvíce líbil jeřáb – jeřabiny bezohledně trhali buď do čaje, nebo prostě jen tak aby

si požívkali něco pěkně kyselého, jenomže ve skutečnosti byly tak hořké, že se nedaly sníst. Posledních pár strápců viselo úplně nahoře a z nějakého důvodu to celé Arťomovi připomínalo útes jeho matky.

Dvanáctá pracovní rota Soloveckého tábora byla ubytována v klenuté klášterní jídelně s jedním opěrným sloupem v bývalém chrámovém kostele Zesnutí Přesvaté Bohorodičky.

Vstoupili do dřevěné chodby a pozdravili džippy (vězně na nejnižších příčkách společenského žebříčku v lágru, kteří posluhovali ostatním – pozn. překl.) – Čečence, jehož paragraf a příjmení si Arťom za žádnou cenu nemohl zapamatovat, a Afanasjeva, který seděl, jak se sám rád chlubil, za antisovětskou agitaci – leningradského básníka. Ten se hned začal živě zajímat: „Tak co, jak to vypadá v lese s jahodama a borůvkama, rostou, ůtomo?“ Odpověď zněla: „Jahoda je v Moskvě, je to čekista a náměstek šéfa GPU. No a v lese – tam jsme my.“

Afanasjev se tiše zachichotal, Čečencovi to, alespoň jak se zdálo Arťomovi, nedošlo, i když z jejich výrazu se stejně nic poznat nedá. Afanasjev seděl a snažil se udělat si pohodlí, pokud lze mluvit o pohodlí na dřevěné stoličce, a Čečenec pořád přecházel sem a tam, a pak si dřepel na bobek.

Natahovací nástěnné hodiny ukazovaly tři čtvrtě na sedm.

Arťom trpělivě čekal na Vasilije Petroviče, který si nabral vodu z kádě u vchodu, srkal a funěl u toho, zatímco Arťom by do sebe obrátil sklenici na dva hlty... nakonec, když na něj přišla řada, do sebe hodil tři sklenice a čtvrtou si vyil na hlavu.

„My se s tou vodou musíme tahat!“ řekl nespokojeně Čečenec, přičemž každé ruské slovo jakoby v ústech kouzlil se značnou námahou. Arťom sáhl do kapsy pro pár rozmáčkaných borůvek a řekl: „Na, vezmi si.“ Čečenec si vzal, aniž by pochopil, co mu vlastně dává, a když to zjistil, opovržlivě mrští borůvky na stůl. Afanasjev je postupně všechny pochytal a naházel si je do úst.

JOHN RENEHAN

John Renehan se narodil v Bostonu a vyrůstal v Kalifornii. Pracoval jako právník na newyorské radnici, poté nastoupil do armády a jako důstojník dělostřelectva odjel s Třetí pěší divizí do Iráku. Před odchodem z aktivní služby dosáhl hodnosti kapitána. V současnosti pracuje jako právník pro americké ministerstvo obrany. Zkušenosti z terénu publikoval v časopisech *The American Spectator*, *The American Scholar* a *The American Interest*.

Údolí je jeho první román.

Photo © Sabia Deem

Údolí

Přeložil Ondřej Palouš

Když se důstojník Black dozví, že musí odcestovat do Údolí, netuší, že ho čeká cesta do afghánského srdce temnoty. Údolí je nejvzdálenější výspa, na níž americká armáda udržuje kontrolní stanoviště, místo, o němž nekolují fámy či legendy, ale rovnou mýty: není nebezpečnějšího místa v zemi. Black dostává zdánlivě rutinní úkol – musí vyšetřit incident, kdy vojáci neprozřetelně zastřelili domorodcům v „přátelské“ vesnici kozu. Z odškrtnutí administrativní kolony se však velmi rychle stává noční můra a boj o život.

Debut Johna Renehana *Údolí* je vyzdvihován pro realistické vylíčení afghánského konfliktu a jako válečný román si vysloužil přirovnání k dílům Josepha Conrada, Tima O'Briena a Francise Forda Coppoly.

„Údolí je zdrcujícím a srdcervoucím příběhem, který se proslaví stejně jako *Co nosili s sebou* Tima O'Briena. Moderní válečná klasika.“

Providence Journal

„Ukázka:

Merrick to nevydržel.

„Jděte do PRDELE, poručíku!“ vystartoval na Blacka. Třásl se, obličej rudý vztekem. „To vy mi řekněte, co jste to udělal!“

To už víceméně ječel.

„Řeknete mi, co jste udělal, pak se zdekujete zpátky na ubytovnu a budete tam sedět a vůbec do KURVA ničeho se nebudete montovat, dokud z mý ZASRANÝ ZÁKLADNY nevypadnete!“

„Proč,“ řekl Black tiše, „navádíte vojáky, aby mi lhali o délce svého pobytu na základně Vega?“

Merrick ztuhl.

„Cože?“

„Proč jste říkal mužstvu, aby mi lhali o tom, jak jsou tu dlouho?“

„Proč jsem cože?!“

„Prostě mi řekněte, co se tady děje, seržante.“

Rozzuřenému Merrickovi spadla brada, v zarudlé tváři ohromený výraz.

„Mě neodstřihnete,“ pokračoval Black klidně, „protože jste seržant první třídy a moc dobře víte, co by kladení překážek mému vyšetřování udělalo s vaší kariérou.“

„Pane,“ cedil Merrick vztekle, „opusťte IHNED tuhle místnost.“

„Všechno mi ve vlastním zájmu řekněte, než na to přijdu sám.“

Merrick zařval tak strašně, že mu v divokém šklebu úplně zmizely oči.

„VYPADNĚTE!“

Black se otočil a vyšel ven.

Dveře se za ním s prasknutím zabouchly. Řítil se chodbou, ani pořádně nevěděl kam, hlavu plnou míhajících se myšlenek.

Danny. Zmizel.

Co jsi to udělal?

Za rohem u zdi stál kovový koš na odpadky. Nakopl ho tak silně, jak to jen dokázal. Odřinčel chodbou a trousil za sebou stopu zmačkaných a špinavých papírů.

* * *

Když Tajumal seskákal po balvanech kame-nitého hřebene, silueta jeho postavy se jasně rýsovala proti temné obloze. Bylo mu to jedno. Cítil lehkou závrť.

Vím, žeš nedopustil, aby se mi dnes něco stalo, Otče.

Měl za sebou dost těžkou volbu – jestli má sledovat odpadlíka, který se z americké základny vytratil během boje, nebo to risknout a pokračovat podle plánu. Tajumal se rozhodl pokračovat podle plánu.

Nedopustil jsi, abych selhal, Otče. Ochránil jsi mě ve svém požehnaném náručí.

Bylo to náročné, jak ostatně očekával. Vypadalo to téměř neproveditelně, celý ten výslap až na vrchol hory a pak zase zpátky, to vše dřív, než vyjde slunce. Než se vzbudí Matka.

Obyvatelé údolí byli rození horolezci. V žilách měli krev horských koz. I tak to ale byl ten nejtěžší, nejrychlejší výstup Tajumalova života. A to vše bez záruky úspěchu poté, co na vrchol dorazí.

Vždycky jsi mě nazýval chytrým, Otče. A tak se tedy snažím být.

Bylo to celkem lehké, vážně. Skoro stejně lehké jako se postarat o vybavení toho voutsatého amerického válečníka, který v horách slídlil po lidských duších. Tohle bylo důležitější, to ale nepředstavovalo vážný problém. Odšrouboval kabely z toho, co byla nepochybně nějaká opravdu velká baterie, a mrštil je ze svalu. Opět, bez pomoci zbraní nebo výbušnin, dokázal Tajumal to, na co chvástavý Kadir se svou puškou a bláznivými nápady nestačil. A to nejdůležitější spočívalo bezpečně v Tajumalově kapse. Malý kovový válec, na jehož konce se připojily kabely, takže když jste to celé dávali dohromady, vypadalo to, jako když se spojuje dívka s mužem, opravdu, i když to zní směšně.

Tahle věc byla důkaz.

Taliban se to dozví.

Američané přijdou, aby zařízení spravili. To ale nějaký čas potrvá. Dost dlouho, aby to Tajumalovi stačilo.

A brzy se to dozví i důstojník.

WILLIAM SAROYAN

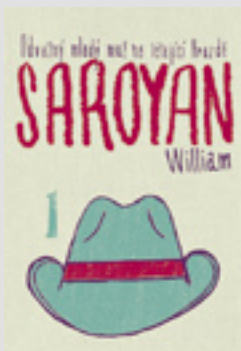
William Saroyan (1908–1981) se narodil v kalifornském Fresnu v rodině arménského původu. Když mu byly tři roky, zemřel mu otec a William byl i se sourozenci umístěn do sirotčince. Později se rodina v čele s matkou znovu spojila a dospívající William začal brzy pracovat. Když doma narazil na několik otcových povídek, rozhodl se, že se stane spisovatelem. Kritiky zaujal především humanistickou povídkou „Odvážný mladý muž na létající hrazdě“, posléze se na literární scéně etabloval emotivními knihami *Lidská komedie*, *Tracyho tygr*, *Tati, tobě přeskočilo*, *Mami, mám tě ráda* či dramatem *Minuty na hodinách*.

Odvážný mladý muž na létající hrazdě

Přeložil Zdeněk Urbánek

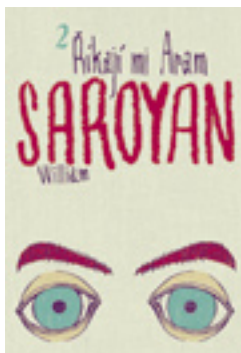
Jak jsme se ocitli na tomto světě? Je možné se uživit jen psaním? Jak žít smysluplně a nezapřít se vlastní duši? Tyto otázky si klade hlavní hrdina titulní povídky, mladík, který se podobá autorovi, a udává tón celé sbírce: „Jsem vypravěč a mám jen jediný příběh – člověka. Miluji život a před smrtí jsem pokorný. Jsem proti prostřednosti. Je-li někdo poctivý idiot, mohu ho milovat, nemohu však milovat nepoctivého génia.“

Říkají mi Aram

Přeložila Věra Pourová

Sbírka povídek *Říkají mi Aram* představuje spisovatelovo dětské alter ego, Arama, chlapce arménského původu, který právě dospívá a seznamuje se s širším příbuzenstvem i okolním světem. Jeho vidění je truchlivé i radostné, bezstarostné a dojemné, vždy však prodchnuté autentickým dětským prožíváním i těch nejdrobnějších událostí.

Připravujeme:
O neumírání

PAJTIM STATOVCI

Pajtim Statovci (* 1990 v Kosovu) se ve dvou letech přistěhoval do Finska. Studuje literaturu na Helsinské univerzitě a scenáristiku na univerzitě Aalto-yliopisto. Za svůj literární debut z r. 2014, román *Moje kočka Jugoslávie* (Kissani Jugoslavia), získal prestižní literární cenu deníku Helsingin Sanomat.

Moje kočka Jugoslávie

Přeložila Jitka Hanušová

Mladý muž, hroznýš a nevypočitatelný kocour. Jedna rodina, dvě země a spousta kousků zlomených srdcí.

V 80. letech na jugoslávském venkově provdají mladičkou muslimskou dívku za mladíka, kterého sotva zná. Snaží se, seč může, aby byla dobrou ženou, ale čeká ji jen jedno zklamání za druhým. Když se země rozpadne v plamenech válečné vřavy, rodina prchá a život, jak jej znávala, nechává za sebou.

Mladý přistěhovalce vyrostl ve Finsku, chladné zemi, kde se od nově příchozích očekává, že vděčně přijmou určené místo ve společnosti. Osamělý vydědělec si koupí hroznýše, ale teprve kocour, s kterým se seznámí v baru, ho nasměruje na cestu, kterou je třeba projít.

” *Moje kočka Jugoslávie* získala v r. 2014 prestižní literární cenu největšího finského deníku Helsingin Sanomat.

DONNA TARTTOVÁ

Donna Tarttová (* 1963) patří k nejuznávanějším americkým autorům současnosti, přestože napsala zatím jen tři romány, *Tajná historie* (The Secret History, 1992), *Přítelíček* (The Little Friend, 2002) a *Stehlík* (The Goldfinch, 2013). Její psaní charakterizuje vypravěčská poctivost, myšlenková hloubka a neuspěchaná prokomponovanost – ne náhodou vznikl každý z jejích románů dlouhá léta. Za své dílo obdržela Donna Tarttová řadu ocenění, včetně nejprestižnější americké literární ceny, Pulitzer Prize. Její knihy byly přeloženy do jednatřiceti světových jazyků.

Stehlík

Přeložil David Petrů

O životním příběhu Theodora Deckera lze s trochou nadsázky říci, že je především příběhem osudových ztrát a nálezů – teroristický útok v newyorském Metropolitním muzeu umění jej v raném mládí připraví o milovanou matku, ale zároveň ho nečekanou shodou okolností učiní vlastníkem slavného díla holandského mistra Fabritia, obrazu nevyčíslitelné hodnoty zvaného Stehlík. Důsledky obou těchto událostí, společně s vlivem několika velmi rozdílných přátel – od Andyho, intelektuálního syna zámožné newyorské rodiny, přes dobromyslného postaršího starožitníka Hobieho až po živelného ukrajinského imigranta Borise –, odkloní Theův život směrem, o jakém se mu do té doby ani nesnilo, a neoddelitelně jej sváží nejen se světem umění, ale i se světem zločinu.

„ Ukázka:

„Tohle byl asi první obraz, do kterého jsem se vážně zamilovala,“ vykládala máma. „Nebudeš tomu věřit, ale byl v jedné knížce, kterou jsem jako malá pořád tahala z knihovny. Sedávala jsem vedle postele a celé hodiny na něj zírala, naprosto fascinovaná – takový roztomilý drobeček! Vážně je k neuvěření, kolik se toho člověk může o obrazu dozvědět jen díky tomu, že stráví spoustu času s reprodukcí, dokonce ani nemusí být kdovíjak kvalitní. Já jsem se nejdřív zamilovala do toho ptáčka, skoro jako kdyby byl živý, a postupně jsem začala milovat i to, jak je namalovaný.“ Zasmála se. „Ve stejné knížce byla i *Hodina anatomie*, ale z té mi běhal mráz po zádech. Kdykoli jsem knížku omylem otevřela na té stránce, hned jsem ji s hrůzou zabouchla.“

Dívka se staříkem mezitím došli skoro k nám. Rozpačitě jsem se předklonil a zahleděl se na obraz. Byl snad nejmenší z celé výstavy a zároveň nejprostší: žlutý stehlík na neokázalém bledém pozadí, řetízku připoutaný za drobnou nožku k bidýlku.

„Byl to Rembrandtův žák, Vermeerův učitel,“ vykládala máma. „A tenhle maličký obrázek je tím chybějícím článkem mezi oběma – to čiré, jasné denní světlo, hned vidíš, kde se Vermeer inspiroval. Jako malá jsem samozřejmě o těchhle věcech, o nějakém historickém významu, vůbec nic nevěděla a ani mě to nezajímalo. Ale nedá se mu upřít.“

Poodstoupil jsem, abych si malbu lépe prohlédl. Byla přímočará a věčná, bez zbytečného sentimentu; a to, jak se ten ptáček

úhledně chouhlil téměř do kuličky – jeho ostražitost, jeho čilý, pozorný výraz –, mi připomnělo máminy fotky z dětství: stehlík s tmavou čepičkou a nehybným pohledem.

„Byla to jedna ze slavných tragédií holandských dějin,“ pokračovala máma. „Zničilo to velkou část města.“

„Co?“

„Výbuch v Delftu. Fabritius při něm zemřel. Ty jsi neslyšel, jak o tom ta učitelka před chvílí vyprávěla těm dětem?“

Slyšel. Bylo to u trojice ponurých krajinek od malíře jménem Egbert van der Poel, různé pohledy na tutéž doutnající pouštinu: ruiny vyhořelých domů, větrný mlýn s potrhanými plachtami, vrány kroužící na zakouřeném nebi. Seriózně vyhlížející dáma hlasitě vysvětlovala skupině žáků z druhého stupně, že v Delftu v sedmáctém století vybuchlo skladiště střelného prachu a že dotyčného malíře město v troskách tak uhranulo, že ho maloval pořád dokola jako posedlý.

„Egbert byl Fabritiův soused, po tom výbuchu trochu přišel o rozum, nebo mně to tak aspoň připadá, ale Fabritius zemřel a jeho ateliér byl zničený. A s ním i skoro všechny jeho obrazy, kromě tohoto.“ Zdálo se, že čeká, jestli k tomu něco podotknu, a když jsem mlčel, pokračovala: „Byl jedním z největších malířů svojí doby, ve zlaté éře malířství. Byl opravdu hodně, hodně slavný. O to větší je škoda, že se z celého jeho díla dochovalo jen asi pět nebo šest obrazů. Zbytek je ztracený – všechno, co kdy namaloval.“

„ Americká kniha roku 2013,
Pulitzerova cena 2014

LAVIE TIDHAR

Lavie Tidhar se narodil v izraelském kibucu, ale žil i v Jižní Africe, Laosu nebo na Vanuatu. V současné době bydlí v Londýně.

Ve světě literatury si udělal jméno jako autor sci-fi a fantasy, který se věnuje rozmanitým žánrům od povídek přes romány až po grafické romány. Za svůj román *Osama* (Usáma) získal v r. 2012 World Fantasy Award for Best Novel (Světovou cenu pro nejlepší román vydaný v uplynulém roce v angličtině v žánru fantasy) a porazil tak mj. Stephena Kinga s *11.22.63* nebo George R. R. Martina a jeho *Tanec s draky*.

Stejně jako v případě *Usámy*, i v románu *Muž leží a sní* (A Man Lies Dreaming, 2014) vytváří Tidhar alternativní historii. Tentokrát nám v ní ukazuje, co by se stalo, kdyby se ve třicátých letech v Německu ujali vlády komunisté.

J. R. R. TOLKIEN

J. R. R. Tolkien se narodil roku 1892 v jihoafrickém Bloemfonteinu, dětství však strávil v Anglii, kde rovněž absolvoval středoškolská a univerzitní studia. V roce 1919 získal v Oxfordu diplom v oboru staroanglického jazyka a literatury a po pěti letech se ve stejném oboru stal profesorem. Prvními Tolkienovými publikacemi byly ve 20. letech *Slovník střední angličtiny* (A Middle English Vocabulary, 1922) a kritické vydání středověké romance *Sir Gawain a Zelený rytíř* (Sir Gawain and the Green Knight, 1925), čtenářský úspěch mu však přinesl až pohádkový příběh z fiktivní dávné Středozemě *Hobit* (The Hobbit, 1937, česky poprvé 1979). Po čtrnáctileté práci, započaté už před vydáním *Hobita*, dokončil koncem 40. let rozsáhlé, v dějové a myšlenkové složitosti i jazykové invenci nesrovnatelně bohatší pokračování v trilogii *Pán prstenů* (The Lord of the Rings, 1954–1955, česky poprvé 1990–1992), jež vzbudila mohutnou vlnu zájmu zejména mezi západní mládeží ve druhé polovině 60. let a dočkala se nesčetných vydání v milionových nákladech. Osudy Středozemě a jejích obyvatel, letmo načrtnuté v *Hobitovi* a rozpracované v *Pánu prstenů*, dále rozvíjí epos *Silmarillion* (The Silmarillion, 1977, česky 1992), který čtyři roky po autorově smrti připravil k vydání jeho syn Christopher. Tolkienův literární odkaz doplňuje řada odborných literárně-historických studií a série drobnějších pohádkových příběhů.

Hobit (The Hobbit, 1937, česky poprvé 1979). Po čtrnáctileté práci, započaté už před vydáním *Hobita*, dokončil koncem 40. let rozsáhlé, v dějové a myšlenkové složitosti i jazykové invenci nesrovnatelně bohatší pokračování v trilogii *Pán prstenů* (The Lord of the Rings, 1954–1955, česky poprvé 1990–1992), jež vzbudila mohutnou vlnu zájmu zejména mezi západní mládeží ve druhé polovině 60. let a dočkala se nesčetných vydání v milionových nákladech. Osudy Středozemě a jejích obyvatel, letmo načrtnuté v *Hobitovi* a rozpracované v *Pánu prstenů*, dále rozvíjí epos *Silmarillion* (The Silmarillion, 1977, česky 1992), který čtyři roky po autorově smrti připravil k vydání jeho syn Christopher. Tolkienův literární odkaz doplňuje řada odborných literárně-historických studií a série drobnějších pohádkových příběhů.

Artušův pád

Přeložil Jan Kozák

Ve třicátých letech se J. R. R. Tolkien, veden svou profesí i zájmem o starou literaturu, pokusil přebásnit staroanglickým aliterativním veršem nesmrtelný příběh o králi Artušovi. Podle svědectví jednoho z blízkých přátel šlo o velice úspěšný pokus, ale ani nadšená chvála tohoto čtenáře nepřiměla Tolkiena k tomu, aby text dokončil. Podle všeho jej definitivně opustil v roce 1937, kdy vyšel *Hobit*. Text z pozůstalosti zpracoval jeho syn Christopher, opatřil komentáři, v nichž cituje klasická zpracování artušovské látky i staroanglické básně, které se k tomuto cyklu vztahují. Tolkienovu báseň vydáváme v bilingvní verzi.

Již vyšlo:

Hobit, Pán prstenů, Silmarillion, Húrinovy děti, Netvoři a kritické, Nedokončené příběhy, List od Nimrala a jiné příběhy, Legenda o Sigurdovi a Gudrún, Pan Blahoš

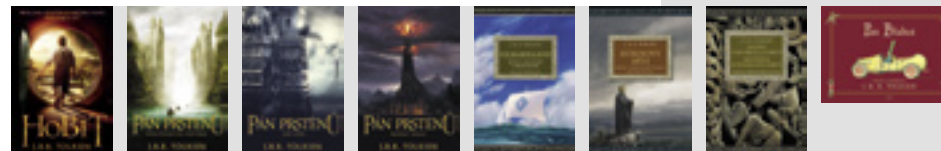

Muž leží a sní

Přeložila Petra J. Poncarová

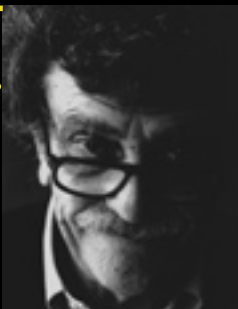
Druhá polovina 30. let 20. století. Evropa je v krizi a Velká Británie se potýká s přílivem uprchlíků. V Německu totiž došlo k Pádu, moci se chopili komunisté, a tak boháči i fašisté, nechtěj-li skončit v trestaneckém táboře, musí utéct za hranice. Většinou se rychle vzpamatují a dál se věnují tomu, na co mají talent, třeba obchodu nebo organizovanému zločinu, ale jistý pan Wolf je muž s ideály, hnusí se mu všeobecný morální úpadek, a zatímco žije v zaměstnání soukromého detektiva, sní o tom, že už brzy vydá další část svého životního díla, knihy nazvané *Můj boj*. Pravda, mezitím si ještě bude muset vytrpět něco sexuálního ponížení v rukou zdegenerovaných prostitutek či špinavé Židovky a párkrát dostane pořádnou nakládačku, ale to muže jeho formátu nezlomí.

Zatím v jiném čase a na jiném místě leží muž a sní...

KURT VONNEGUT, JR.

Uznávaný klasik americké i světové prózy (1922–2007). Začínal v padesátých letech jako povídkář, jeho první romány patřily jednoznačněji do žánru sci-fi, později si vypracoval příznačný styl s členěním textu do kulometně krátkých, sřívavých odstavců. Stal se kulturním autorem několika generací čtenářů, včetně českých.

No není to krása?

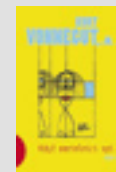
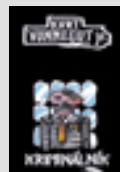
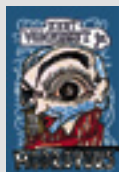
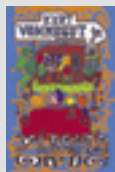
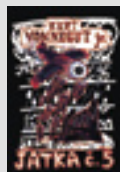
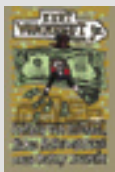
Přeložila Pavla Horáková

Kurt Vonnegut nebyl jen přední americký prozaik, ale též vyhledávaný a oblíbený veřejný řečník. Výbor z jeho projevů nyní vychází pod názvem *No není to krása?* Najdeme zde devět autorových proslavů; jeden z nich byl pronesen u příležitosti přebírání prestižní ceny Carla Sandburga, jeden na shromáždění Indické unie občanských svobod a sedm zbylých na různých univerzitních promócích (což je přímo vonnegutovsky paradoxní, vzhledem k tomu, že sám Vonnegut nikdy univerzitu nedostudoval).

Netřeba se však bát nějaké mravokárné suchařiny – Vonnegutovy projevy si co do výstavby, čtivosti a vtipnosti s ničím nezadají s jeho prózami. I v nich autor předvádí svou typickou ironii a sarkasmus, i v nich dokáže mezi drsné špílce nenápadně propašovat svůj humanismus a empatii, i v nich vyslovuje nejednu základní pravdu a přitom na čtenáře – či posluchače – spiklenecky pomrkává. No není to krása?

Již vyšlo:

Pozor, vyletí ptáček!, *Pánbůh vám požehnej, pane Rosewatere*, *Pánbůh vám požehnej, doktore Kevorkiane*, *Jatka č. 5*, *Vítejte v pavilonu opic*, *Modrovous*, *Sirény z Titanu*, *Květná neděle*, *Tabatěrka z Bagomba*, *Mechanické piano*, *Snídaně šampiónů*, *Časotřesení*, *Groteska*, *Hokus pokus*, *Ostročko*, *Matka noc*, *Kriminálník*, *Když smrtelníci spí*

GREGOR VON REZZORI

Gregor von Rezzori (1914–1998) pochází ze sicilské rodiny, která v 18. století přesídlila do Vídně. Rezzoriho dědeček pracoval v hlavním městě monarchie jako architekt, otec byl rakouským úředníkem v Černovicích v Bukovině, která po roce 1918 připadla Rumunsku, rodinní příslušníci tudíž získali rumunské občanství. V roce 1940 severní Bukovinu uchvátil Stalin, Rezzori se stal nuceně sovětským (ukrajinským) občanem. Později žil 40 let jako občan bez státní příslušnosti. V roce 1982 se rozhodl pro rakouskou státní příslušnost, roku 1998 zemřel v Toskánsku.

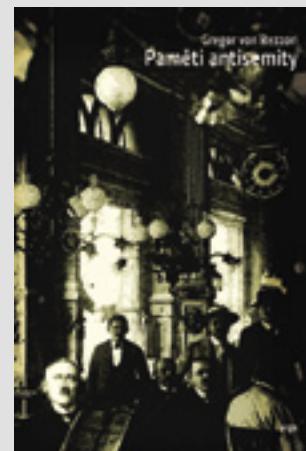
Literárně začal být Rezzori činný v Berlíně kolem roku 1938, po válce pracoval jako novinář a autor rozhlasových her, světového úspěchu dosáhl sbírkou skurilních příběhů *Maghrebinische Geschichten*. K dalším jeho ceněným knihám patří romány *Ödipus siegt bei Stalingrad* nebo *Der Tod meines Bruders Abel*.

Paměti antisemity

Přeložila Eva Pátková

Román v pěti povídkách *Paměti antisemity* je neskrývaně autobiografický. Jeho autor zvláště poetickým, mnohdy až básnivým jazykem líčí svůj život i osudy lidí, s nimiž se setkává, a čtenářům tak předestírá nesmírně složitý a propletený svět na území tehdejší habsburské monarchie, nejen v rodné Bukovině, nýbrž i v Bukurešti a ve Vídni, rozporuplný, a přece podivuhodně soudržný, který definitivně zmizel s příchodem Hitlera a nacismu.

Rezzori se soustřeďuje především na vztah mezi židovským a nežidovským obyvatelstvem. Jeho postřehy a vyličení všudypřítomného antisemitismu ve středních a vyšších vrstvách jsou pro čtenáře, který zná antisemitismus hlavně v jeho brutální podobě za nacismu, objevené. Zároveň nám přibližuje málo známé prostředí exotické Bukoviny, kterou miluje a které tímto románem vybudoval pomník. Péter Nádas o Rezzorim právem říká, že sice není jediný, zato je nejneobyčejnější zpravodaj a zpřítomňovatel tohoto zaniklého, zničeného a na popel spáleného světa.

ANDY WARHOL, PAT HACKETTOVÁ

Andy Warhol (1928–1987) byl americký umělec, filmař, herec a jedna z vůdčích postav pop-artu. Jeho rodiče se do Spojených států přistěhovali z oblasti dnešního severovýchodního Slovenska a v Pittsburghu, kde se narodil, strávil malý Andrej Varhola několik let v české komunitě. Od mládí se u něj projevovale umělecké nadání a po absolutoriu komerční designové tvorby se koncem čtyřicátých

let přestěhoval do New Yorku. Živil se zprvu jako ilustrátor a designér, ale postupně se stále intenzivněji věnoval volné tvorbě a v šedesátých letech už byl jedním z nejvýraznějších umělců své doby. V duchu rozvíjejícího se pop-artového hnutí se ve výtvarném umění nechával inspirovat předměty denní potřeby, kamerou se zase snažil zachytit syrovou, nehranou realitu – do svých filmů často obsazoval neherce a mnoho záběrů je dílem náhody a okamžiku. Andy Warhol si za svůj život stihl nadělat mnoho přátel i nepřátel, přežít atentát a ovlivnit celé generace umělců, ale především povýšit populární kulturu na umění.

Popismus

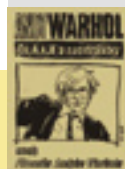
Šedesátá léta očima Andyho Warhola

Přeložil Jiří Hanuš

Šedesátá léta znamenala zemětřesení, které navždy proměnilo tvář moderní kultury. Jedním z jeho epicenter byl New York – a jednou z jeho vůdčích osobností byl Andy Warhol. V jeho studiu, legendární *Factory*, se pravidelně scházela společenská a kulturní smetánka té doby, od Lou Reeda a jeho Velvet Underground po Eddieho Sedgwickovou či Boba Dylana. Kniha *Popismus*, již s Andym Warholem napsala jeho dlouholetá spolupracovnice a přítelkyně Pat Hackettová, je věrným a upřímným záznamem oné vzrušené doby a zároveň kaleidoskopem drbů, anekdotických historek i niterných zamyšlení, které ocení každý, koho zajímá pop-art, popkultura i šedesátá léta jako taková.

**„Andy Warhol je jediný
génus na světě s IQ 60.“**

Gore Vidal

Již vyšlo:

*Od A k B a zase
zpátky aneb
Filosofie Andyho
Warhola*

PETER AMES CARLIN

Novinář Peter Ames Carlin píše především pro New York Times a časopis *People*, známé jsou i jeho kritiky pro magazín *The Oregonian*. Je autorem dvou mimořádně úspěšných hudebních biografií, *Catch a Wave: The Rise, Fall & Redemption of the Beach Boys' Brian Wilson* (*Chytit správnou vlnu: Cesta vzhůru, pád a vykoupení Briana Wilsona z Beach Boys*) a *Paul McCartney: A Life* (*Paul McCartney: Život*). S rodinou žije v Portlandu ve státě Oregon.

Bruce

Životopis Bruce Springsteena

Přeložil Rani Tolimat

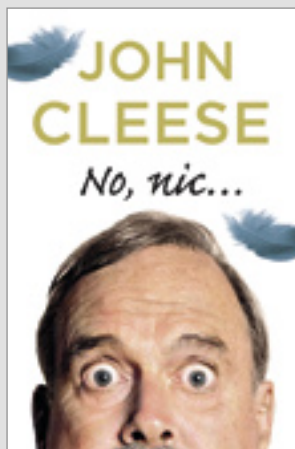

Již více než čtyři desetiletí jsou písňe Bruce Springsteena odrazem srdce a duše Ameriky. Během své kariéry získal na dvacet cen Grammy, dva Zlaté Glóby a jednoho Oscara, k tomu prodal více než 120 milionů alb. Jeho hlas má také nemalý vliv na americkou kulturu a politiku. Sám Barack Obama jednou v narážce na Springsteenovu celoživotní přezdívkou prohlásil: „Já jsem prezident, ale on je šéf.“

Životopis nazvaný prostě *Bruce* je první biografií po pětadvaceti letech, na níž spolupracoval i samotný Springsteen. Peter Ames Carlin měl neomezený přístup nejen k němu, ale i k jeho rodině a nejbližším spolupracovníkům, během psaní mimo jiné pořídil poslední velký rozhovor se saxofonistou Clarencem Clemonsem před jeho smrtí. Výsledkem je dosud nejcelistvější příběh muzikanta a zpěváka, který vyrůstal ve stínu dávné rodinné tragédie, odmalička byl posedlý hudbou a celý život ze všeho nejvíce toužil po slávě a vlivu. Členové doprovodné kapely E Street Band se tu poprvé otevřeně zpovídají z pocitů, které v nich vzbudilo nečekané rozpuštění skupiny v roce 1989, a popisují její složité obnovení o deset let později. Carlin rovněž popisuje Springsteenovo často poněkud neurované soukromí, od dětství v dělnické rodině v nepříteli utěšeném prostředí ve Freeholdu přes neústupnou cestu ke slávě a komplikované milostné vztahy až po jeho celoživotní boj s démony, kteří málem zničili jeho otce.

JOHN CLEESE

John Marwood Cleese se narodil roku 1939 v městečku Weston-super-Mare. Absolvoval Cliftonsou střední školu a práva na Downingově koleji Cambridgeské univerzity. Prvního úspěchu se dočkal ve West Endu a pak jako autor a herec televizního show The Frost Report. Se skupinou Monty Python však přišla mezinárodní sláva. Filmy jako *Život Briana* nebo *Monty Python a Svatý Grál* se staly legendami. Mimo skupinu se John Cleese dočkal dalších ovací za televizní sitcom *Hotýlek*, který napsal se svou první ženou Connie Boothovou, jež tam s ním navíc i hrála. Coby herec se představil v řadě dalších filmů, namátkou v těch o Harrym Potterovi nebo Jamesi Bondovi. John Cleese žije v Londýně.

No, nic...

Přeložila Alžběta Šáchová

Autobiografie nejvýraznějšího – aspoň pokud se výšky týče – člena legendární komediální skupiny Monty Python. Fanoušci tvůrců nesmrtelných filmů, jako je *Život Briana* nebo *Monty Python a Svatý grál*, teď mají možnost dočíst se nejen „historky z natáčení“, ale dozví se i vzácné informace o Cleesově dětství a vyrůstání (mohutném) na malém městě (na několika malých městech, jedno by nestačilo) a dokážou lépe pochopit, jak se z obyčejného zakomplexovaného kluka stal na Cambridgeské univerzitě génius humoru.

NEIL PATRICK HARRIS

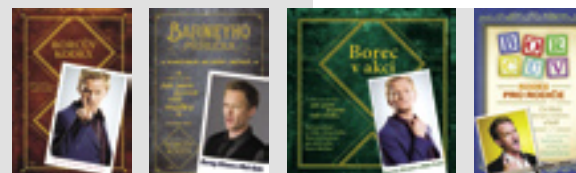
Herce narozeného v roce 1973 zná celý svět především jako Barneyho ze seriálu *Jak jsem poznal vaši matku*. V kůži této postavy napsal společně se scenáristou seriálu Mattem Kuhnem řadu knih, ve které Barneyho životní filosofii dále rozvíjí a nabízí jako inspiraci čtenářům, zejména mužům. Harrisova herecká dráha je ovšem mnohem delší a pestřejší, a jeho životopis nabízí všem fanouškům tohoto talentovaného herce velmi zábavnou možnost, jak se s jeho kariérou, prací i osobním životem dopodrobna seznámit.

Zvol si vlastní životopis

Přeložil Vít Penkala

Fanoušci seriálu *Jak jsem poznal vaši matku* a Barneyho Stinsona jistě tuší či vědí, že Neil Patrick Harris nemůže být nudný člověk, jaký by napsal tradiční či suchý životopis. Název jeho biografie odkazuje k tzv. gamebookům: čtenář se sám stává hlavní postavou knihy, tedy Neilem Patrickem Harrisem, a může se na konci každé kapitoly rozhodnout podle nabízených možností, kde bude ve čtení/životní dráze NPH pokračovat. Vydává se tedy z malého amerického města do světa televize, filmu, broadwayského muzikálu; učí se magii; získává první erotické zkušenosti; objevuje sám sebe a svou sexuální orientaci; žení se a má děti; dosahuje úspěchů u kritiky i diváků. Harris ve své knize nejen rekapituluje svou úspěšnou hereckou dráhu, nemlčí ani o svých neúspěších, a neváhá odkryt své soukromí, pokud tím může povzbudit lidi, kteří jen obtížně hledali sami sebe nebo se museli vyrovnávat s předsudky okolí.

Již vyšlo:

Borcův kodex, Barneyho příručka, Borec v akci, Borcův kodex pro rodiče (vše ve spolupráci s Mattem Kuhnem)

BARBARA LEAMINGOVÁ

Barbara Leamingová je novinářka píšící pro *New York Times*, a řadu dalších periodik (*Vanity Fair*, *NY Times Magazine*, *Times*) autorka řady úspěšných životopisů osobností politického a kulturního života. K nejvýraznějším patří životopis J. F. Kennedyho, ve kterém zmapovala, jaký vliv na tohoto legendárního amerického prezidenta měla britská historie a kultura a zejména postava Winstona Churchilla. K osobnostem, jež portrétovala, patří Marilyn Monroe, Rita Heyworthová, Orson Welles, Katherine Hepburnová; její nejnovější biografie je věnována Winstonu Churchillovi, konkrétně jeho životu v poválečném desetiletí 1945–1955.

Jacqueline Bouvierová Kennedyová Onassisová: Neznámý příběh

Přeložila Ina Leckie

Citlivě a obratně napsaná biografie se věnuje zdánlivě ideálnímu dětství a mládí slavné Jackie, samozřejmě i pohádkovému manželství s bohatým a pohledným senátorem a pozdějším prezidentem, ale vůbec poprvé podrobně zachycuje život Jackie Kennedyové po tragické smrti jejího prvního manžela. Autorka dokumentuje její osamělý a statečný boj s posttraumatickou poruchou, která ji sužovala víc než třicet let, snaží se porozumět ženě, která se skrývala za mediálním obrazem jedné z nejslavnějších žen světa, a portrétuje Jackie tak, jak jsme ji dosud neznali.

TOMÁŠ BALDÝNSKÝ

Po celou dobu své „seriózní“ kariéry filmového kritika a později televizního producenta si odskakoval k humoristické tvorbě, která mu obvykle přinášela mnoho nových přátel a vřelých slov ocenění, ať už to byl comics *Zelený Raoul* („Tvůrci tohoto comicsu nepatří do lidské společnosti!“, Miloš Zeman), internetový týdeník *Baldachýn* („Vyzývám Tomáše Baldýnského na souboj!“, Jiří Pomeje) či humoristický server *Kompost.cz*, jenž získal dva

České zavináče a uznání tehdejšího premiéra této země („Za tímto humorem stojí milióny mrtvých!“, Vladimír Špidla), někdy však i hořké zklamání – to když jeho muzikálová adaptace plicní operace Václava Havla *Jeden a půl plíce* po jediném provedení upadla v zapomnění. Za kameru se poprvé postavil v roce 2003 při tvorbě investigativního videoklipu *Mufime si pomáhat* („Geniální hříčka. Zábavná, originální, krásně dojemná, neuvěřitelně vtipná – více takových filmů a nadšených filmařů s úžasnými nápady!!!“, Kateřina Grossmanová), který byl dle zasvěcených jedním z důvodů, proč se na obrazovku vrátili Jů a Hele. Později napsal a produkoval seriál *Comeback* (2008), který dle jiných zasvěcených hodlá Nova opakovat bez ustání buď do chvíle, kdy přijde apokalypsa, anebo dokud její manažery během revoluce konečně někdo nepostaví ke zdi. Je obtížné dohledat, jak dlouho už každou středu otiskuje fejeton v Lidových novinách, podle jeho informací je to dvě stě dvanáct let, ale jak jeho čtenáři vědí, má sklony k přehánění, takže řekněme, že už je to dost dlouho na to, aby se stal klasikem. Na fotografii je zachycen nedaleko severního pólu o letošních Velikonocích.

Budeme večer nebo zejtra

Fejetony Tomáše Baldýnského vycházejí ve střeďech Lidových novinách dlouhá léta. Po celou dobu v nich vtipný glosátor komentuje nejen dění na svojí domovské filmové scéně, ale také politické kotrmelce a ostatně společenské taškařice všeho druhu. Baldýnský vnímá svět poněkud netradičněji než ostatní novináři, přes výhružky od osob, jichž se svými texty dotkl, totiž i nadále odmítá resignovat na smysl pro humor, který je jeho hlavní a ničivou zbraní. Kniha obsahuje sto pečlivě vybraných textů, které nejen že neztratily aktuálnost, ale v některých případech je doceníme dnes více než v době jejich vzniku.

” Tomáš Baldýnský je Jeremy Clarkson české žurnalistiky.

Miloš Urban

MARKÉTA BAŇKOVÁ

Markéta Baňková se narodila a žije v Praze.

Je absolventkou Akademie výtvarných umění, obor grafika a nová média. Od roku 1997 publikovala na internetu webové práce *Mesto.html* (1997–1999), internetovou knihu spojující hypertext, obraz a zvuk, *New York City Map* (1999–2002), emocionálního průvodce New Yorkem a *Scribble* (2005–2006), vizuální komentátor CNN, ve kterém pokrývá stránku CNN svými kresbami dle aktuálních zpráv dne. V roce 2010 Markéta Baňková napsala a ilustrovala *Straku v říši entropie*, knihu bajek pro děti a dospělé, která popularizuje některé fyzikální zákony. Kniha získala cenu Magnesia Litera pro objev roku.

Maličkost

Ve své nové knize autorka opět spojuje beletristický text s vědeckými motivy, které knihu ilustrují a dotvářejí. Tentokrát je jejím tématem biologie. Pod maskou černé komedie se skrývá zkoumání lidské identity, problému, který přinesla dnešní doba nových objevů především v genetice, a s tím související otázky svobodné vůle. Jsme nástrojem vlastních genů? Ovlivňují naše myšlení paraziti? Nebo snad nejvíc vliv společnosti, ve které vyrůstáme? Hlavní hrdina Tomáš je student genetiky vychovaný adoptivními rodiči, pátrající pro vlastních kořenech. Věda formuje jeho pohled na svět, ale tato optika může pokrývat jeho mezilidské, obzvlášť milostné vztahy.

„Ukázka:

Na počátku mého rozhodnutí stát se biologem byl jiný trilobit. Malá zkamenělina vystavená ve vitríně knihovny gymnázia, kam jsem chodil. Tenkrát jsem nějakou dobu koketoval s nápadem jít studovat fyziku, na to je však nutné umět víc počítat než se jen opájet představou času, a tak jsem od toho upustil.

Knihovník mi tenkrát trilobita na chvíli půjčil. Znovu si vybavuji, jak jsem ho sevřel do hrsti. Jako by sebou studený kus kamene v rukách cukl. Dlaně se mi orosily hřejivou slzou pravěku. Před očima mi proběhl obraz trilobita pomalu zanechávajícího stopu podobnou otisku pneumatiky na dně již zmizelého moře ordoviku, olizujícího sladký bakteriální med... ucítil jsem mocné mořské proudy, plodnost, vlhkost, slunce, mladý kyslík, svobodu bez civilizace, hranic, úradů a omezení... jako bych se vracel k něčemu zapomenutému a přesto dobře známému. Rozevřel jsem dlaně a prsty přejel po hřebetních drážkách. Už jsem měl cosi na mysli... jako bych vstoupil do bytu vlní připomínajícího dětství... něco, co jsem si mnohokrát pokoušel vybavit, už je to skoro na jazyku, co mi to jen připomíná v dlaních slastně spočívající tíha milionů let? Zvedl jsem hlavu. Ve skle vitríny se zrcadlila má rozzářená tvář.

Bylo to znamení? Rozhlédl jsem se. Knihovna byla plná lidí. Seděli a četli nehnutě u stolů, jako by se nic nestalo. Jen já ucítil průvan, jak kolem prosvístěl čas. „Ty už jsi chtěl být vědec jako malej?“

„To ne. Ale už jako dítě jsem zkoušel experimentovat. Dost jsem teda dělal blbosti. Díval jsem se třeba oknem do slunce tak dlouho, dokud jsem to vydržel, pak jsem se slzícíma očima vrátil v hlavním pokoji u obývací stěny, která se táhla takhle vpravo přes celou zeď, a zkoušel jsem poloslepýma očima naplň po hmatu brát do rukou předměty z polic. Ono by to dopadlo líp, kdybych měl oči zavřené – v tom zmatku způsobeném oslněním předměty padají z rukou snadněji, pár věcí jsem shodil, byl tam koberec, pokračoval jsem pak ve hře a myslel jsem, že všechno uklidím, než se

rodiče vrátí. Jenže dveře bouchly, v nich táta, já se lekl a váza, kterou jsem zrovna chtěl postavit zpátky na polici, spadla. Rozbila se.

On na to nic. Otočil se ke mně zády a řekl: „Vidíš to.“

Odmlčel jsem se. Detailně zas vidím ten pokoj, koberec, ty nažloutlé záclony.

„A co měl kdo vidět?“

„Říkal to matce, která stála v předsíni. Jako výčitku: já tě varoval.“

„Varoval před čím?“

„Nebyli to moji vlastní rodiče. Vzali si mě z dětského domova. Já to netušil, až do té doby, kdy jsem rozbil vázu. Stál jsem nad střepama a poprvý v životě mě to napadlo. Už dřív jsem měl takový pocity. Třeba že světlo od lustru dopadá nějak jinak na mě a jinak na ostatní nebo že mi podlaha v obývacímu jakoby uhýbá pod nohama. A od té chvíle se ten pocit znásobil. Zakomponoval jsem ho do svých her. Hádal jsem se s nábytkem. Jsi cizí, syčel na mne koberec. Umej si ruce, než na náš sáhneš, cizáku, sípaly závěsy. Rozskřípaný dveře se občas porывem větru otevřely, jako by mi chtěly naznačit, že se mám vrátit. Jenže kam? Neznámo dává tolik možností. Dokud mi rodiče v dospělosti neprozradili detaily mé adopce, představoval jsem si například, že jsem princ, kterého ukryli před vyděrači. Polib si! řval jsem na rohožku a hřebenu jsem v koupelně sliboval, že jim po svém propuštění nechám vytrhat všechny zuby. Když matka našla v mrazáku žehličku – tu jsem tam potrestal zchlazením za neposlušnost –, šla se poradit se školním psychologem. Ten jí řekl, že mám jen velkou představivost a ať mně dají na nějaký umělecký kroužek. Musel jsem pak chodit na modelování a kreslení, což jsem upřímně nenáviděl a ani mi to nešlo – po dvou měsících mě přehlásili na herecký kurs. Měl jsem tam takovou trému při recitování na pódiu, že se nad mým koktáním rozchechtal i učitel. Pak už dali pokoj.“

„To je teda smutná historka. Teda i legrační.“

Je první, komu jsem tenhle příběh řekl. Proč se jí s tím svěřuju?

ALICE HORÁČKOVÁ

Alice Horáčková (* 1980 v Praze) vystudovala Fakultu sociálních věd UK, deset let psala o literatuře pro deník MF DNES, později se v tomto deníku věnovala rozhovorům. Žila a studovala v Berlíně. Pro Goethe-Institut moderuje rozhovory s německými spisovateli.

Sedmkrát ve vedlejší úloze

Ivan Havel chodil za svým bratrem Václavem o dva kroky pozadu, sourozenci Jana Zajíce měli zakázáno na vysoké škole vynikat, Helena Landovská se kvůli bratrovi Pavlovi stala tajnou bytnou disentu a Hana Hnáťová posílala bratrovi Arnoštu Lustigovi do emigrace jeden pár polobotek ve dvou balíčcích. Zdena Mašínovou vládli po útěku jejích bratrů k výslechům po schodech se zavázanými očima, nadějnou tenistku Janu Navrátilovou vyhnali kvůli emigraci sestry trénovat na parkety v tělocvičně a hudebník Ďula Banga taktak unikl nakládačce, když se jeho bratr Gipsy.cz nezdál Romům dost romský.

Na většinu zpovídaných žen nasadila StB své svůdce.

Novinářka Alice Horáčková se do podrobné vyptávala osmi sourozenců sedmi výjimečných lidí na to, jaké to je, žít svůj život ve vedlejší úloze. Zjistila, že to je často těžší než vystupovat v hlavní roli. Nikdo z jejích zpovídaných si svůj úděl nezvolil, ale všichni v něm skvěle obstáli. A kromě toho mají na své slavné sourozence úplně jiný pohled než jejich obecenstvo.

Již vyšlo:

*Vladimíra Čerepková.
Beatnická femme fatale*

PAVLA HORÁKOVÁ; JIŘÍ KAMEN

Jiří Kamen (* 1951) – rozhlasový kulturní publicista, autor rozhlasových her a dokumentů, spisovatel. V letech 1991–1993 působil jako šéfredaktor stanice Český rozhlas Vltava. Spoluzaložil a dodnes vytváří kulturně publicistický pořad Víkendová příloha stanice Vltava, oceněný novinářskou Cenou křepelek. Spoluautor cyklu Polní pošta.

Pavla Horáková (* 1974) – rozhlasová redaktorka, literární překladatelka, publicistka a spisovatelka. Od roku 1997 překládá beletrii z angličtiny a srbštiny (mj. díla Kurta Vonneguta, Saula Bellowa či Iaina Bankse; v roce 2001 obdržela Tvůrčí odměnu Obce překladatelů). Pro Český rozhlas Vltava připravovala mimo jiné cyklus Polní pošta věnovaný českým vojákům v 1. světové válce a přispívá do anglického vysílání Českého rozhlasu 7, kde působila jako kmenová redaktorka v letech 2001–07.

Přišel befel od císaře pána

„Nestřílejte, tady jsme my, osmnáctý!“

Unikátní kompozice z deníků, pamětí a korespondence českých vojáků z první světové války, doplněná svědectvími jejich příbuzných v zázemí a deníkem novináře Jana Herbeny. Hlavní dějový proud knihy tvoří dosud neobjevené osudy devíti vojáků, jejichž příběhy zasahují do několika válečných let na různých frontách. Z jejich osobitého líčení vojenského života se dozvídáme nejen o klíčových událostech jednotlivých válečných let, třeba o sarajevském atentátu, mobilizaci, výcviku, odchodu do pole, důležitých bitvách, zakládání dobrovolných jednotek, vyhlášení Československa, návratu z legií, ale také o stravování na frontě, poznávání cizích kultur, zavádění nových zbraní, zapojení zvířat do válečných operací, o nemocích a zraněních, milostných vztazích ve válečné vřavě, o dezinformační kampani s francouzským zlatem, špionážních aférách a o procesech s velezrádci, budoucími československými politiky.

Texty ilustrují autentické fotografie, pohlednice, korespondenční lístky, kresby a reprodukce rukopisů a tištěných dokumentů. Kniha, chronologicky členěná podle válečných roků, navazuje na úspěšný dvacetidílný pořad Polní pošta vysílaný Českým rozhlasem na stanici Vltava v roce 2014, kdy od vypuknutí první světové války uběhlo sto let.

PAVEL RENČÍN

Pavel Renčín (* 1977) na českou literární scénu vstoupil jako rušivá vlna v hlavním proudu. Debutoval povídkou Stvořitel v roce 1999, poté několikrát zvítězil v literárních soutěžích. Od té doby se jeho jméno pravidelně objevuje v předních antologiích fantastického žánru. Jeho tvorba zahrnuje především městskou fantasy a magický realismus. První román *Nepohádka* vyšel v roce 2004, druhý román *Jméno korábu* v roce 2007. Zatím nejrozsáhlejším projektem Pavla Renčina je trilogie *Městské války*. Pavel Renčín získal cenu Aeronautius v roce 2009 v kategorii „Nejlepší povídka“ za povídku Memento Mori (antologie *Memento Mori*) a v roce 2010 v kategorii „Nejlepší česká kniha“ 2008 za *Zlatý kříž* (první díl cyklu *Městské války*). Více na www.pavelrencin.cz.

Photo © Jan Křilava

” Ukázka:

Z předsíně jsem zaslechl tichý hlas, kterému jsem nerozuměl. Vzápětí mu odpověděl jiný, vyšší a zvuknějiší, který mohl a nemusel být ženský. Je možné, že jen někdo mluví nahlas na chodbě u výtahu? Za dveřmi se zablesklo, jako by někdo zmáčkl spoušť fotoaparátu, a do sítnice se mi propálila silueta postavy, která stála za matnými, prosklenými dveřmi. Ruce měla položené na sklo. Oči jí žhnuly stejně jako wolframová vlákna umírajících žárovek. Věděl jsem, že chce vstoupit do pokoje. Že tlačí dlaněmi proti dveřím. Že se do nich opírá celou svou silou. Po půlveřtině oslnění se všechno ponořilo do naprosté tmy. Vydal jsem tichý zvuk mezi povzdechnutím a vzlykem, posadil jsem se na posteli. Divoce jsem se rozhlížel.

Otočil jsem se k ženě vedle sebe, byla zachumlaná v peřině. Viděl jsem obrys jejího obličejce pod tenkou pokrývkou. Něco na peřině se černalo... byly to dvě tečky, fleky, ne větší než hrášky, které se rychle rozpíjely po bavlněné látce tak, že za chvíli připomínaly zčernalé pивní podtácky a pak už

byly velké jako talíře. Zdálo se mi, že zpod okraje peřiny vyčnívá černý pramen vlasů. Nad hlavou mi létal ze strany na stranu lustr, sklo bolestivě zvonilo při nárazech na strop, studené závaný mě chladily na krku. Trásl jsem se. Nechtěl jsem to udělat, jako by ale někdo jiný vztáhl mou ruku a sevřel mezi prsty okraj příkrývky, halící tělo vedle mě. Začal jsem ji pomalu zvedat. Náhle zaskřípely dveře a cosi za nimi nelidsky zakvílelo. Něco tvrdě narazilo do jejich skleněné výplně, po které se rozběhly praskliny. Ve stejnou chvíli se rozprskl lustr a mně se na hlavu sesypaly střepy.

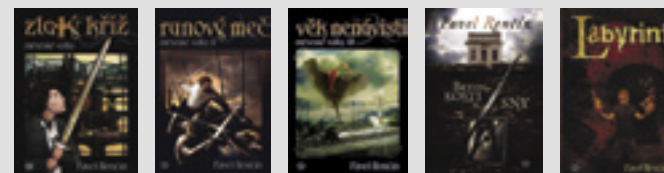
Zapomněl jsem na pokrývku a vykřikl jsem hrůzou. Jakmile ze mě hlas vyrazil, jako bych otočil zarezlým kohoutem, který vypustil natlakovaný proud vroucí vody. Nešlo to zastavit. Křik ze mě tryskal ve vlnách, hrůza prýštila ven jako tepenná krev. Několik minut jsem jenom křičel a nebyl schopen přestat, tiskl jsem si dlaně na uši, oči jsem měl křečovitě zavřené. Řval jsem jako zvíře a nakonec jsem jen chraptěl, krčil jsem se schoulený do klubíčka v rohu postele. Tváře jsem měl pokryté slzami.

Vězněná

Román *Vězněná* je bezkonkurenčně nejlepším thrillerem z pera Pavla Renčina. Čtenáři přebíhají po zádech mráz, když uváží, že děsivý příběh je inspirován skutečnou událostí ze šumavského pohraničí. Ponořte se do dusivé atmosféry samoty, divoké přírody a zla, které překonává lidské chápání. Při čtení se vám možná vybaví jméno Stephena Kinga, jehož dílům se román žánrově blíží.

Středoškolský učitel Martin trpí nočními můrami a podivnými výpadky paměti. Připadá mu, jako by jej vtahovala neviditelná bažina, propadá záchvatům zuřivosti – a v posteli se mu zjevuje mrtvá dívka, o níž tuší, že by ji měl znát. Děsí se toho, jakou roli mohl v její smrti sehrát. A možná že se jen ztrácí v hlubině šílenství. Jeho tajemství má kořeny ve čtyřicet let staré minulosti a klíč k němu drží v ruce malá holčička Marie, která jede na prázdniny do šumavských hvozdů. Brána k jejímu hrůznému osudu, jenž je neoddelitelně propojen s osudem Martinovým, je otevřená dokořán a už není cesty zpět...

Již vyšlo:
Městské války I – III,
Beton, kosti a sny,
Labyrint

MILOŠ URBAN

Jako spisovatel debutoval r. 1998 pod jménem Josef Urban románem *Poslední tečka za Rukopisy*. O rok později vydal už pod svým jménem román *Sedmikostelí*, přeložený později do třinácti jazyků. V roce 2001 následoval ekologický horor *Hastrman*, za nějž obdržel cenu Magnesia Litera za nejlepší prozaické dílo. V průběhu let pak napsal další řadu literárních děl, např. *Paměti poslance parlamentu*, *Stín katedrály*, *Pole a palisáda*, *Mrtvý holky* nebo *Lord Mord*. Filmová podoba románu *Santiniho jazyk* (2005) v režii Jiřího Stracha byla v roce 2011 uvedena Českou televizí.

Urbo Kune

Sci-fi román *Urbo Kune* je součástí unikátního stejnojmenného projektu, který v sobě zahrnuje architekturu, literaturu, film, výtvarné umění a hudbu. Tento román vychází ze zadání názvu a místa fiktivního hlavního města Evropy, vše ostatní berou zúčastnění tvůrci na sebe a jejich příběhy o Urbu Kune se mohou naprosto lišit.

Ten literární pojednává o příchodu nového knihovníka Mikuláše Jelena, který pro novou práci opouští svůj antikvariát v Praze. S Urbem se však nesžívá snadno a sílí v něm pocit, že město, budované s vidinou evropské slávy a pak nikdy neprobuzené a ke svému účelu nevyužité, si žije vlastním tajným životem, o kterém nemá česká společnost ani stát tušení. Mikuláš se tu setká s podivnými lidmi, kteří v sobě přinášejí budoucnost. Někteří ho přicházejí obejmout, jiní mu chtějí ublížit. Rolí, kterou v tajném plánu města sehrává, se musí učit přímo na jevišti. Může jen doufat, že ji celou bude znát dřív, než ho někdo stihne zabít.

Kniha je ilustrována nákresey a vizualizacemi města, jež vznikly v ateliéru Petr Hájek Architekti a na katedře architektury ČVUT.

Již vyšlo:

Poslední tečka za Rukopisy,
Sedmikostelí, *Hastrman*,
Paměti poslance parlamentu,
Stín katedrály, *Santiniho jazyk*,
Pole a palisáda, *Mrtvý holky*,
Michaela, *Lord Mord*,
Boletus arcanus, *Praga Piccola*,
Přišla z moře

” Ukázka:

Dal jsem se na sever, ale odbočil od vody na západ na značenou stezku, jež vedla na Zbraslav obloukem a stínem; začínalo být horko a já měl strach o hříby. Přicházel jsem k Urbu z jihozápadu, tedy shora, a měl jsem z vymýceného místa pěkný přehled o jeho tenké opalizující střeše podobné perleti nebo mořské pění, z níž na různých místech koukaly antény a komíny a jinde vystupovaly vyhlídkové plošiny a střechy ubikací. Na vyhlídkách i lávkách bylo více lidí než obvykle a člověk mohl mít dojem, že to tu docela žije.

Pak jsem si všiml dravého ptáka, který visel ve vzduchu kousek od jaderné elektrárničky nad nejjižnějším cípem Urba a vrhal stín na šikmý výparový komín. Bylo mi divné, že tam je, neboť ptáci se poblíž města už léta nezdržují. Bratr Pavel mi to vysvětlil právě existencí malých jaderných reaktorů, jež předávají do vzduchu chvění, které opeřence mate a uspává. Říkal také, že kdysi tu fungovaly speciální čtyři určené na úklid mrtvých ptáků z kamenitého dna některých slotů, hlavně tam, kde buď chyběla střecha, anebo byla propustnější než jinde. Ale pernatých mrtvolek pak začalo prudce ubývat a úklidové čtyři byly využity na něco jiného. Ptáci se naučili Urbo zdaleka míjet.

Tenhle dravec cíhající na myš se třepotal nad betonem jako optická iluze. Od jeho křídél se matně odráželo slunce, které se právě ukázalo za okrajem šedého oblaku. Byl bych si počkal na střemhlavý útok na kořist, ale nevypadal, že se míní pohnout, a tak jsem si to po pěšině namířil k nejbližšímu schodišti vedoucímu dolů k silničce a elektrické dráze.

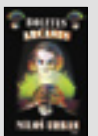
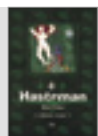
Ještě jednou jsem k němu zvedl zrak, jakoby na rozloučenou. Ale už jsem ho neviděl. Přesto na příhrblém výparovém komíně zůstával jeho stín.

Vrátil jsem se po pěšině o nějakých pět metrů výš a znova se ohlédl k elektrárně. Předmět tam opět byl. A opravdu shora vypadal jako pták, i když trochu široký a hrnatý. Ale to, co jsem považoval za peří, byly fotovoltaičké články.

Dron na sluneční energii. Ten typ, co zespoda splývá s oblohou a shora se maskuje jako pták.

Drony jsou tu, tak jako v každém městě, přísně zakázané, zvlášť tento „neviditelný“ typ, který smí na území republiky používat jen armáda. Je na to zákon a za porušení jsou přísné tresty. Po teroristických útocích spáchaných před patnácti lety jsou soudci nesmiřitelní. I proto drony téměř vymizely, nikdo si nechce zahrávat s žalobcem, který si uvědomuje jejich nebezpečnost.

Jako by mi četl myšlenky, pták-dron se teď pomalu rozletěl k řece a opustil vzdušný prostor města. Ztrácel se mi z dohledu proti zalesněnému kopci na druhém břehu Vltavy a já už ho skoro pustil ze zřetele, když tu se ve vzduchu propadl níž a hned se začal opět přibližovat. Nad městem se zvedl, dokonce nadskočil a pak zrychlil. Zvěšoval se, letěl ke mně nebo na mě. Snažil jsem se ho sledovat do poslední chvíle, abych uskočil na tu nebo onu stranu, pokud mi opravdu míní přetnout svým tělem krk. Ale opět jako by pochopil mou taktiku, vyskočil ještě výš a já už ho proti nebi neviděl, jenom jsem zaslechl bzučení elektromotorku. Padl jsem na zem a přikryl si rukama hlavu, nade mnou to zavířilo a zadrnčelo. Pokropily mě lístky a větévký hlohového keře. Dron byl pryč. Když jsem se odvážil zvednout hlavu a rozhlédnout se, spatřil jsem vysoko mezi mraky dopravní letadlo, jež se zdánlivě zastavilo, a přesto se rychlostí tisíc kilometrů v hodině řítilo na jihozápad.

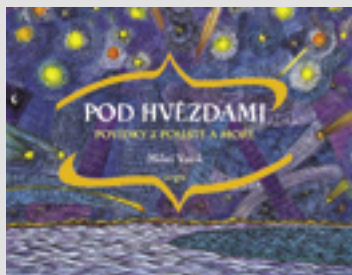

MILOŠ VACÍK

Miloš Vacík je hráč na bicí nástroje z celého světa, výtvarník, skladatel, textař, studiový hráč.

Studoval výtvarnou školu Václava Hollara v Praze. Od 18 let se věnuje profesionálně hudbě jako bubeník a perkusionista. Je znám ze svých autorských projektů, jako Sluneční orchestr, Šum svistu, v poslední době hlavně z Tam-Tam Orchestra a Tam-Tam Batucada. Založil první školu samby v České republice – Tam-Tam Batucada Samba Praga. Je kmenovým členem projektu Slet bubeníků.

Účinkoval v mnoha českých i mezinárodních projektech, spolupracoval s význačnými osobnostmi české hudební scény – patří mezi ně Pražský výběr, Laura a její tygři, Jana Koubková, Milan Svoboda, Michael Kocáb, Michal Pavlíček, Petr Hapka, Ida Kellarová, Jiří Pavlica, Jaroslav Svěcený a jiní...

Pod hvězdami Povídky z pouště a moře

Ilustroval Miloš Vacík

Pod hvězdami je první knihou Miloše Vacíka, hudebníka, perkusisty a výtvarníka, autora známého spíše svými hudebními výlety a nahrávkami inspirovanými Brazílií, Kubou či Afrikou. Autor však na svých četných cestách po světě čerpal nejen hudební inspiraci, ale také výtvarné citění a celkovou atmosféru jednotlivých zemí. Tato kniha snoubí jeho lásky do jednoho propojeného celku. Texty jsou jakoby z tisíce a jedné noci, ilustrace vzdáleně inspirované dávnými kolorovanými dřevorezbami. Kniha *Pod hvězdami* má podtitul *Povídky z pouště a moře*. V těchto extrémních krajinách se odehrávají záblesky bajek života zvířat, lidského snažení, věčného hledání, to vše pozorované nebeskými světly, chladně a nepovšimnutě.

Z hvězd, planet a komet, po tisíce let sledovaných pozemskými tvory v obdivu i pokoře, jsou nezaujatí svědkové, kteří jsou sami o sobě

důkazem toho, že v nebeských výšinách plyne čas jiným tempem. Texty se vine jako jemná červená nitka konfrontace pozemského jepičího snažení s pomalým tokem nebeským. V knize najdete pětatřicet povídek a sedmatřicet celostránkových barevných ilustrací. Texty o hledání, naději, bolesti i prchavém štěstí, smutku a touze. S hlavou zvednutou k obloze, v očích věčné otazníky.

” Ukázka:

O hadovi a ještěrce

Pouští se plazil Had. Brázdil horké písky, zanechával za sebou nepravidelnou stopu. Jako štíhlá loď, když čerí zvlněnou hladinu. Sunul se vpřed, hlavu zvednutou, malá očka prozkoumávala rozpálenou krajinu, červená klikatá čára na jeho hřbetu zářila na dunách jako varovný vykřičník.

Potkal pouštní bílou ještěrku. Zastavil se, z úst mu vyjel malý, černý rozeklaný jazýček. „Buď zdráva, ještěrko.“

„Buď zdrav, hade,“ opáčila vyděšená ještěrka. Byla jako hypnotizovaná hadím pohledem i jeho nádhernou červenou čarou připomínající jizvu na šupinatém hřbetě.

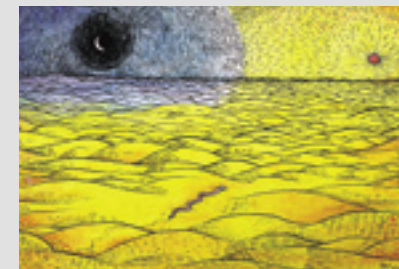
„Počkej na mne, rád bych se sprátelil,“ sykl had a posunul se kousíček blíž k ještěrce. Ta zpozorněla. „Mám strach, že mi ublížíš.“

„Proč bych měl, hledám přítele.“

„Nemělo by se věřit hadům s klikatou jizvou na hřbetě.“

„Nemám nohy, bláhová ještěrko, nemohu tě dohonit, nemusíš mít strach... kdykoli mi můžeš utéci,“ odvětil had a hlouběji se zadíval ještěrce do zelenavých očí.

„Také bych ráda měla přítele. Lovili bychom ve dvou, měla bych si s kým povídat, mít někoho ráda, sledovat noční oblohu, východ i západ slunce, sbírat vzácnou svěží ranní rosu, pozorovat velký bílý zářivý měsíc, sledovat pohyb dun, měla bych s kým usínat a v mrazivých nocích se o ko-

ho opírat...“ V tu chvíli had vystřelil jako střela dopředu, chytil ještěrku a stiskl jedovými zuby.

Ještěrka zmizela pomalu v hadově dlouhém těle.

Rozeklaný tenký jazýk vystřelil z hadí tlamy, malá hlava s černými chladnými očky se opět zvedla nad zem. Červený vykřičník vyrazil na další cestu sypkými písky.

V dále zapadalo červené slunce, na straně druhé vycházel srpek zářivého chladného měsíce. Na nekonečnou poušť se snášela hvězdná noc.

DON DELILLO

Don DeLillo (* 1936) je obecně považován za jednoho z největších amerických spisovatelů současnosti. Napsal patnáct románů a tři divadelní hry. Za své dílo získal řadu prestižních amerických i mezinárodních literárních ocenění. Žije poblíž New Yorku.

Anděl Esmeralda

Přeložil Petr Onufer

Don DeLillo je znám především jako romanopisec – a to ne ledajaký: kupříkladu nejvlivnější americký kritik současnosti Harold Bloom jej neváhal označit za jednoho ze čtyř největších žijících amerických prozaiků (vedle Cormaca McCarthyho, Philipa Rotha a Thomase Pynchona). *Anděl Esmeralda* je ovšem DeLillova první sbírka povídek – a opět nikoli sbírka ledajaká: americká kritika i čtenářská obec se vesměs shoduje, že se jedná o nejlepší autorovo dílo od přelomového románu *Podsvětí* (Underworld, 1997).

Kniha nabízí průřez spisovatelovou tvorbou od konce sedmdesátých let do současnosti. V jistém smyslu by mohla sloužit jako úvod do DeLillova světa, najdeme v ní totiž většinu autorových erbovních témat: odcizení, paranoii, obavu či přímo děs z přetechnizovaného, odlidštěného světa, složitost lidské komunikace, neurčitý pocit ohrožení atd. Oproti autorovým románům je tu přitom jedno novum: většina povídek se vyznačuje jakýmsi melancholickým, snovým nádechem a prostupuje je – pro autora nezvyklá – nostalgie či melancholie. Výsledkem je mimořádná, zvláštně jímavá próza, jež se řadí k vrcholům současné americké literatury.

” Ukázka:

Žila přerývaně. Co chvíli se o samotě u sebe v bytě zarazila a naslouchala. Její sluch nabyl na ostražitosti, na bdělé preciznosti. Seděla u jídelního stolu s našponovanými ušima. V pokoji znělo na deset zvuků, povětšinou různé šramoty či tlak uvolňující se ve zdech, a ona je pozorně sledovala a čekala. Existovala ovšem i druhá, bezpečnější úroveň, tu měla vyhrazenou pro šramot z ulice či hluk výťahu. Veškeré nebezpečí cíhalo uvnitř.

Šešest. Lehké zakolébání. Krčila se v otevřených dveřích jako dítě při jaderném výbuchu.

Otřesy jí prostoupily krevní oběh. Naslouchala a čekala. V noci nemohla spát a ve dne to skrovně doháněla, vždycky si zdřímla v nepoužívaném kamrlíku ve škole. Bála se domů. Pečlivě sledovala jídlo na talíři a občas se zvedla a zaposlouchala se, připravená okamžitě odejít, vypadnout ven. Asi na to musí být v jistém ohledu legrační pohled, když takhle někdo bez hnutí stojí nad svým jídlem a se špičkami prstů na kraji stolu se lehounce naklání ke dveřím.

Je pravda, že před větším zemětřesením utečou psi a kočky? Měla pocit, že někde četla, že lidi v Kalifornii mají ve zvyku kontrolovat v novinách rubriku ztrát a nálezů, jestli se náhodou nějak markantně nezvýšil počet ztracených psů. Nebo to je taky mýtus?

Vítr zavlnil a práskl žaluziemi. Naslouchala okrajům pokoje, jeho rozhraním. Slyšela naprosto všechno. Vedle dveří si položila shalenou kabelu pro případ chvatného odchodu – měla v ní peníze, knížky, pas, dopisy z domova. Slyšela zvonek brusiče nožů.

Noviny nečetla, ale porůznu se doslechla, že podle posledního sčítání už proběhlo na osm set otřesů, počet mrtvých se zaokrouhlil na dvacet, poblíž epicentra byl jeden hotel v troskách a vyrostlo tam stanové městečko a v některých částech Athén žili lidé pod širým nebem, protože jejich domy prohlásil statik za nebezpečné.

Karbaníci seděli v kabátech uvnitř. Prošla kolem úhledně zastřižených morušů, na pouličním trhu se zadívala na paní, která tu prodávala vajíčka, a přemýšlela, co by jí tak při nakupování mohla svou obstojnou řečtinou říct, aby je to potěšilo obě. Nějaký pán jí podržel dveře od výťahu, ale ona se zdvořilým mávnutím odmítla a pustila se do schodů. Vešla k sobě do bytu a zaposlouchala se. Plátěné stříšky nad terasou se třepotaly ve větru a halasně plácaly. Zatoužila po tom, aby byl její život zase nevypočitatelný, ne předem promyšlený. Aby byla jen anonymní cizinka, tichá, soběstačná, ze všeho nejspokojenější, když může jen tak pozorovat náhodné věci kolem sebe. Aby mohla na ulicích téhle dělnické čtvrti zase nezávazně tlachat s babičkami a dětmi.

V duchu si procvičila únikový plán. Tolik a tolik kroků od stolu ke dveřím. Tolik a tolik schodů na ulici. Říkala si, že když si to předem představí, půjde jí to snáz.

Prodáváč losů vyvolával: „Dnes, dnes.“

Za nervózních nocí, v čase otupující hrůzy, se pokoušela číst. Šuškal se, že ty otřesy vůbec nejsou dozvuky zemětřesení, nýbrž příznaky hlubokého neklidu v kontinentálním příkopu, hromadění sil, které se přes tohle město s mramorovým srdcem nakonec převalí a obrátí je v prach. Usadila se vzpřímeně a obracela stránky; snažila se vcítit do kůže někoho, kdo si rutinně čtvrthodinku čte a pak upadne do klidného spánku.

Ve škole to tak zlé nebylo, tam byla neustále připravená chránit děti, přikrýt jejich těla tím svým.

Otřesy jí přebývaly v kůži, byly v každém jejím nádechu. Zarazila se uprostřed jídla. Šešest. Uvolněné, slabounké zakymáčení. Vstala a zaposlouchala se, sama s chvějící se zemí.

HELEN OYEYEMI

Helen Oyeyemi patří navzdory svému mládí mezi nejuznávanější současné britské prozaičky. Je autorkou pěti románů, z nichž první napsala ještě na střední škole a během studií politologie v Cambridge slavila úspěch se dvěma hrami, které posléze vyšly knižně.

Již od prvního románu *The Icarus Girl* její tvorbu charakterizuje zájem o legendy, mýty a fantastickou imaginaci. Druhý román *The Opposite House* (*Protějščí dům*, 2007) je silně inspirován kubánskou mytologií, následující dílo *White is for Witching* (*Bílá je barva čarodějnic*, 2009) skládá hold Edgaru Allanu Poeovi (za tento román získala autorka Cenu Somerset Maughama). V roce 2011 vydala román *Mr Fox* (*Pan Fox*) a o tři roky později svou kriticky patrně nejúspěšnější knihu *Dívka jménem Boy*. Helen Oyeyemi žije v Praze.

Dívka jménem Boy

Přeložil Ladislav Nagy

Pátý román Helen Oyeyemi je dosavadním vrcholem autorčiny tvorby. Obsahuje vše, co se stalo pro autorku charakteristické a co jí vyneslo zařazení na prestižní seznam nejlepších mladých prozaiků, který zveřejňuje vlivný britský časopis *Granta*. Práce s pohádkami, mýty, kulturními aluzemi, neustálé prostupování skutečnosti a fikce i náhlé zvraty, to vše najdeme v příběhu dívky jménem Boy. Ta vyrůstá bez matky v rodině krysaře, který na rozdíl od mytického krysaře z německé legendy lidi nepřitahuje, ale odpuzuje. I Boy od něj prchá a protlouká se Amerikou padesátých let, až nakonec skončí v náručí vdovce, jenž je otcem dívky jménem Snow. Oyeyemi na tomto trojúhelníkovém půdorysu rozehrává pro ni typickou hru, kdy nic není tím, čím se zdá být a kdy čtenáře čeká na každém rohu překvapení. *Dívka jménem Boy* je kniha čtivá, vtipná a bohatá nejen na četné aluze.

ALEX GRECIAN

Alex Grecian (*1969) je americký autor povídek, románů, komiksů a grafických románů. Původně pracoval v reklamě, ale ani takoví klienti jako třeba Harley-Davidson ho u této profese nedokázali udržet – převládla jeho láska k literatuře.

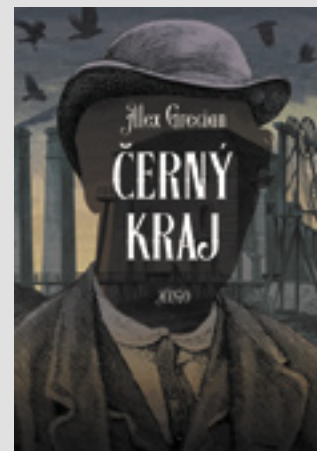
Je spoluautorem slavné komiksové série *Proof*, oceňované jak čtenáři, tak kritikou. Jedna z dějových linií tohoto komiksu se odehrává v 19. století, a právě ta Alexe Greciana inspirovala k napsání *Scotland Yardu* (*The Yard*, 2012), prvního románu z cyklu viktoriánských detektivek. Mladý detektiv Walter Day, nováček v teprve nedávno založené jednotce pro vyšetřování vražd, si rychle získal srdce čtenářů, a tak brzy následovaly další romány sledující boj kriminalistů s podsvětím v kulisách Londýna (případně jiných oblastí Anglie), kde modernita bojuje s bídou a zaostalostí, *Černý kraj* (*The Black Country*, 2013; česky připravujeme na r. 2016), *The Devil's Workshop* (*Ďáblova dílna*, 2014) a *The Harvest Man* (vyjde v květnu 2015). Alex Grecian žije v Kansasu a pilně spráždá nitky dalších případů.

Černý kraj

Přeložila Jitka Fialová

Když v hornické vesnici v Černém kraji zmizí beze stopy tři členové jedné rodiny a nedlouho poté najde místní děvčátko v ptačím hnízdě lidské oko, požádá místní strážmistr o pomoc londýnský Scotland Yard. Inspektor Walter Day a seržant Nevil Hammersmith však netuší, co je čeká. Musí bojovat nejen s nepřízní zivlů, ale i s pověřivostí místního obyvatelstva, které upřímně věří, že pták je znamením smrti a že pod zemí má doupě krvavá přišera. Navíc se celá vesnice pomalu, ale jistě propadá do neprobádané sítě starých štol. Než policisté s pomocí dr. Kingsleyho rozluští záhadu Černého kraje, musí odhalit nejedno temné tajemství a osvědčit, že mají nejen nervy, ale i svaly ze železa.

Již vyšlo:
Scotland Yard

PHILIP KERR

Philip Kerr (* 1956) je britský autor píšící jak pro dospělé, tak i pro děti. Proslavil se především svou sérií detektivních románů, které spojuje postava detektiva Bernharda Günthera. Vystudoval práva na univerzitě v Birminghamu a po dosažení magisterského titulu se několik let živil psaním textů pro reklamní agenturu. V roce 1989 se stal spisovatelem na volné noze.

Jak zabít spisovatele

Přeložil Robert Tschorn

Kriminální román o autorech kriminálních thrillerů, kteří se vzájemně nenávidí ještě víc než topmodelky nebo hollywoodští herci. Bestsellerista John Houston má vše, co si člověk může přát, a vydělal si na to prodejem svých veleúspěšných knih. Navíc má i tým pomocníků, kterým hází své nápady a oni za něj odvedou otrockou rutinu, bez které se žádná kniha neobejde. Pak ale Houstonově překrásné dlouhonohé ženě někdo v luxusním monackém bytě prostřelí hlavu, a s miláčkem čtenářů to začne jít z kopce. Policie ho podezírá z vraždy, a tak se Houston ukryje v zahraničí. Jeden z jeho „podpisovatelů“ ho však vypátrá a učiní nabídku, jakou nelze odmítnout.

Modlitba

Přeložil Radovan Zítka

Psychologický thriller ze současnosti, který se vzpíná k netušeným výšinám. Co když Bůh existuje, ale je zlý? Houstonský agent FBI Gil Martins prochází už nějaký čas krizí víry, a rozhodně ho z ní nedostane série vražd, které se odehrávají ve městě a okolí. Oběti jsou dvojího druhu: pobožní svatoušci, kteří nikdy nemluví sprostě a nejlépe se cítí v kostele, a na druhé straně ateisti, kteří veřejně označili náboženství za tmářství. Je snad možné, aby se v moderním velkoměstě odehrávala skrytá náboženská válka? Gil Martins případ rozkryje, ale projde si přitom peklem.

„Ukázka z knihy Modlitba:

„Napadlo mě, že bychom mohli zajít k O'Neil-
lovi.“

To byl celý Eamon Coogan, navrhnout,
abychom šli do irského baru.

„Fajn. Za hodinu jsem tam.“

Zavěsil jsem a podíval se na Ruth.

„O co mu jde, co myslíš?“

„Jestli chceš znát můj názor,“ řekla Ruth –
a k mojí nelibosti se jí jako vždycky podařilo
skvěle napodobit přízvuk z jižního Bostonu,
„je naprosto jasné, o co jde.“

Pokrčil jsem ramený.

„Může jít jenom o pedofilní kněze.“

„Cože?“

„Přece si nemyslíš, že se to tady neděje,
přesně jako v Bostonu a Chicagu?“

Objal jsem ji kolem pasu a políbil ji zá-
da. Chvilí mě nechala a pak mě jemně od-
strčila.

„Božíčku, doufám, že o to teda nejde,“
nagrčil jsem znechuceně nos. „Rozhodně
se necítím na to, abych to s ním rozebíral.
Je to nejstarší přítel mojí matky.“

O'Neillův bar byla jediná irská hospoda,
před kterou jsem v životě viděl dvě palmy,
uvnitř už ale byla víc autenticky keltská,
čepovali tam nejlepší Guinness ve městě
a obsluha byla snad nejhorší západně od
Dublinu. Nouzí o hosty netrpěli, ale i pod-
le texaských standardů většina zákazníků
baru vypadala, že by mohli přežít několik
irských bramborových hladomorů.

A o nic menší nebyl ani biskup Coogan:
ať vstoupil do jakékoli místnosti, působila
příliš stísněným dojmem. Rozvaloval se ja-
ko velmi tlustá stařena s prsty jako buřtíky

a roztaženými nohama, rukávy obrovského
černého saka měl vyhrnuté přes předloktí
a pásek stejně obrovských černých kalhot
mu sahal těsně pod podpaždí. Kněžský ko-
lárek kolem krku pod bradami nebyl skoro
vidět. Coogan vypadal jako zápasník sumo
v pohřebním průvodu.

Postavil jsem na stůl před něj druhý tá-
c panáků a jedna whisky okamžitě zmizela.
Už jsme vyčerpali nezávaznou konverzaci
o Skotsku a Severním Irsku – Coogan byl
bostonský Ir – a já netrpělivě čekal, až se do-
stane k věci. Zvlášť mě zajímala stará spor-
tovní taška, kterou si přinesl s sebou.

„Biskepe, co je tedy v té tašce? Neseš mi
bouchačky nebo kořist z přepadení Wood-
forest National Bank? Ten buick zaparkova-
ný před tvým domem vypadá jako auto, ve
kterém od ní odjížděli.“

„Musím tě bohužel zklamat, Gile, je to
jen spousta novinových výstřižků, pár knih
a něco vytištěného z internetu. Kdovíproč
trávím na internetu v poslední době nějak
hodně času.“

„Tak to jsme dva.“

„Ty papíry a knížky jsou pro tebe.“

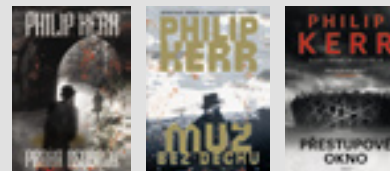
Coogan rozepnul tašku a podal mi paper-
backové vydání knihy Všichni myslitelni bo-
hové. Autorem byl Philip Osborne. Přečetl
jsem si titul a hned se zasmál.

„Nejsou to ani dvě hodiny, co mi Ruth
dávala za vyučenou, že tuhle knížku čtu.
A několik podobných.“

„Vážně? Kterých třeba?“

„Dawkinse, Hitchense, Petera Ekmana.“
Pokrčil jsem ramený. „Sama Harrise, Dana
Barkera, Daniela Dennetta...“

Coogan se zachichotal. „Tak to je praktic-
ky celý panteon nevíry.“

Již vyšlo:

*Praha osudová,
Muž bez dechu,
Přesunuté okno*

DROR MIŠANI

Dror Mišani (* 1975), izraelský literární vědec, editor a překladatel z francouzštiny, svůj první román vydal teprve v roce 2011, ale jeho hvězda začala stoupat vzhůru velmi rychle. Jeho prvotina už byla přeložena do zhruba patnácti jazyků (další překlady se chystají), ocitla se na předních místech žebříčků nejúspěšnějších kriminálních románů a její autor získal své první ceny (ve Švédsku, Itálii). Zároveň se chystají první překlady jeho druhého románu. Tento úspěch jistě není náhodný – jako literární vědec se Dror Mišani zaměřil na historii detektivního

románu, se kterým se důkladně seznámil teoreticky, takže v jeho vlastní knize se mu podařilo přijít s novými prvky v podobě nečekaných zvratů a neobvyklých řešení. Za zmínku stojí okolnosti, za jakých jeho první román vznikl: když Mišaniho manželka přednášela na univerzitě v Cambridgi, pracoval Mišani na své dizertační práci, ale místo ní napsal román.

Případ pohřešovaného

Přeložil Jindřich Vacek

V kavárně na Masarykově náměstí v Tel Avivu usedá ke stolu středoškolský profesor Zeev Avni a pouští se do psaní prvního textu bezprostředně inspirovaného jedním textem Franze Kafky – prvního z řady fiktivních dopisů zaslaných rodině oběti, dopisů, které zcela neobvyklým způsobem ovlivní policejní vyšetřování. Kniha rázem upoutala pozornost čtenářů i literárních kritiků, získala řadu ocenění i dvě prestižní ceny v zahraničí. Dror Mišani se zabývá teorií detektivního románu a snad i to mu pomohlo vyvarovat se vžitých stereotypů a v podobě nečekaných zvratů čtenáři nachystat nejedno překvapení.

DOUGLAS ADAMS; GARETH ROBERTS

Douglaše Adamse (1952–2001) všichni dobře známe jako autora nesmrtelné klasiky *Stopařův průvodce Galaxií*. Díky němu si hlídáme, kde máme ručník, vogonské poezii se vyhýbáme jako čert kříži a v každém případě se snažíme NEPROPADAT PANICE. Málokdo však ví, že Douglas Adams napsal také scénáře ke třem dílům stejného kultovního britského televizního seriálu Doctor Who (*Pán času*). Právě díl nazvaný *Shada*, jehož románovou verzi vám nyní přinášíme, nebyl nikdy dokončen ani vysílán, fanoušci Douglaše Adamse i Doktora cestujícího vesmírem se tedy mohou těšit na zbrusu nové dobrodružství.

Gareth Roberts (* 1968) je britský televizní scenárista a spisovatel, který se proslavil zejména jako dlouholetý autor knižní série příběhů na motivy seriálu BBC Doctor Who (*Pán času*).

Doctor Who – Shada

Přeložil Pavel Černovský

Shada. Dobrodružství čtvrtého Doktora, které se nikdy nedostalo na televizní obrazovku. Scénář k němu však v roce 1979 psal Douglas Adams a Gareth Roberts nyní původní text dotvořil do podoby příběhu plného zvratů, zmatků a časoprostorových paradoxů. Doktor se společnicí Romanou obdrží naléhavou žádost o pomoc od svého dávného přítele profesora Chronotise z Cambridge. Když se ale Doktorova TARDIS roku 1979 zhmotní v knihmami přeplněné univerzitní pracovně roztržitého starého profesora, který o žádné zprávy nic neví, zdá se, že Doktora s Romanou nečeká nic než projížďky po řece a spousty šálků čaje. To by ovšem nesměli zaslechnout jakési mrazivě nelidské úpění přicházející zdánlivě odnikud. Navíc profesora tíží jedna záhadná ztracená kniha...

Než se Doktor naděje, pronásleduje ho létající koule schopná vysávat myšlenky, která patří Skagroví, šílenému zločinci, jehož dokonale promyšlený plán na ovládnutí vesmíru může zhatit jen Doktorova chaotická improvizace, při které mu zdatně asistují nejen „humanoidi“ Chris a Clare, ale i mobilní počítač K-9. Otázku, kdo je Skagra, brzy doplní ještě znepokojivější otázka: kdo je ve skutečnosti profesor Chronotis? A bude ve vesmíru dál platit druhý termodynamický zákon? A kdo nebo co je Shada?

Již vyšlo:

Stopařův průvodce Galaxií I–V, Holistická detektivní kancelář Dirka Gentlyho, Dlouhý, temný čas svačiny duše, Losos pochyb, Smysl životů

PHILIP K. DICK

Philip K. Dick (1928–1982) patří k nejuznávanějším a nejvlivnějším autorům sci-fi literatury všech dob. Svě celosvětové popularity se sice nedožil, zato se jeho dílem dnes zabývají literární vědci na prestižních univerzitách, a to nikoli jako svébytným psaním v rámci daného žánru, ale jako umělecky pojatým filozofickým náhledem na svět a jeho apokalyptické směřování. Postmoderní sci-fi Philipa Dicka se v jistých směrech dá přirovnat k mnohohrstevnatým historickým románům Umberta Eca, v nichž rovina příběhu je pouze jednou z mnoha významových funkcí díla. To však nebrání filmovým tvůrcům, aby Dickovy prózy úspěšně převáděli do pohyblivých obrázků. Největšího úspěchu se dočkal dystopický thriller *Blade Runner* Ridleyho Scotta, s Harrisonem Fordem v hlavní roli.

Více na www.dick-knihy.cz.

Dokážeme vás stvořit

Přeložil Filip Krajník

Román o Louisi Rosenovi, který dříve prodával spinety, ale teď prodává věrné repliky slavných lidí, simulakra tak dokonalá, že jsou k nerozeznání od své předlohy. Jedním z nejpovedenějších je Abraham Lincoln. O drahé zboží má zájem miliardář, jenž s ním má nekalé úmysly. Jak se ukáže, elektronická kopie Abrahama Lincolna si nemusí nechat líbit, že je pouze zbožím na prodej.

Již vyšlo:

Blade Runner, Hráči z Titanu, Když mrtví mládnou, Král úletů, Muž z Vysokého zámku, Planeta, která neexistovala 1, 2, Počkej si na loňský rok, Převtělení Timothyho Archera, Temný obraz, Božská invaze, Dr. Krvemsta, Rádio Svobodný Albemut, Ubik, Valis, Tři stigmata Palmera Eldritche, Marsovský skluz v čase, Podivný ráj, Minority Report 1, 2

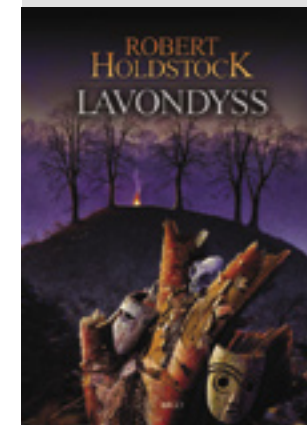
ROBERT HOLDSTOCK

Anglický autor fantastiky, celým jménem Robert Paul Holdstock (1948–2009). Dětství prožil mezi hustými lesy kentského vnitrozemí a mokřady Romney Marsh, v krajinách, které se mu navždy zapsaly do podvědomí. V roce 1971 dokončil studium lékařské zoologie, ovšem oboru se věnoval pouhé tři roky. Psaní, se kterým začal už při studiu, postupně zvítězilo, a v roce 1976 se tak stal spisovatelem na plný úvazek. Jeho manželství se Sheilou Kavanaghou skončilo rozvodem, ale dlouhých pětadvacet let pak prožil po boku své milované přítelkyně Sarah Biggsové.

Les mytág

Přeložil Petr Kotrle

Děj románu se odehrává v Herefordshiru v Anglii v letech 1946–1948 a sleduje osudy Stevena Huxleyho při objevování tajemného Ryhopského lesa, v němž se zhmotňují podvědomé lidské představy o starých legendách. Kniha získala cenu World Fantasy Award za nejlepší román roku 1985.

Lavondyss

Přeložil Petr Kotrle

Pokračování slavného fantasy románu *Les mytág*. Ve středu zbývající části původního lesa leží Lavondyss – nepřístupný svět, nepopsatelné království, místo divů a hrůzy, smrti i znovuzrození, obydlené fantastickými bytostmi zrozenými z kolektivního lidského nevědomí. Nyní je do tajemného srdce lesa zatažena mladá Tallis Keetonová, která – poté co se jí podaří překročit hranice zakázaných míst mýtické minulosti – pátrá po svém ztraceném bratrovi... a temném tajemství svého hrozného dědictví.

VILMA KADLEČKOVÁ

Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legendy o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

O snovačce a přemyslovi

Co si počnou tři dcery Krokovy v moderním světě? Ve světě globalizace a mezinárodní integrace, kde o staré pověsti a svěbytnost českého národa už nikdo nestojí? Věštce Libuše je šéfkou reklamní agentury Krok. Léčitelka Kazi pracuje v brněnské nemocnici. A Teta se drží toho, co vyznávala odjakživa: bylin, ezoteriky a mrtvých. Mohlo by to tak zůstat; jenže pak všechny postupně dostanou nabídku, která se nesmí odmítnout.

Nechají se znovu vtáhnout do zápasu o český národ? Nebo se jejich angažmá změní v boj o moc, ve kterém hraje každá sama za sebe? A kolik temných tajemství vypluje na povrch – o pohanských rituálech, tajných plánech, smrtelné nenávisti a o přemyslovi, který před lety zmizel beze stop?

Již vyšlo:

Mycelium I. – Jantarové oči,
Mycelium II. – Led pod kůží
Mycelium III. – Pád do temnot
Mycelium IV. – Vidění

Připravujeme:

Mycelium V. – Hlasy a hvězdy

MANEL LOUREIRO

Manel Loureiro (* 1975) vystudoval práva na univerzitě v Santiagu de Compostela. Během studií začal pracovat v televizi: nejprve se stal moderátorem různých pořadů, pro které postupem času začal vytvářet scénáře. Jeho první román *Apokalypsa Z. Začátek konce* zaznamenal okamžitý úspěch, a stal se kulturní záležitostí na internetu. To spisovatele přimělo v příběhu o zombících pokračovat a po prvním díle následuje *Apokalypsa Z. Temné dny* a *Apokalypsa Z. Hněv spravedlivých*. Autor v současné době žije ve španělské Pontevedře, kde pracuje jako právník.

Apokalypsa Z. Začátek konce

Přeložil Ondřej Nekola

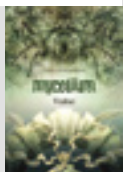
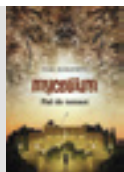
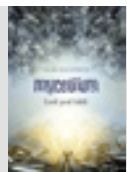
Je konec civilizace.

Neexistuje internet, televize ani mobilní telefony.

Nezbývá nic, co by člověku připomnělo, že je lidským tvorem.

Apokalypsa začala. Teď zbývá jediný cíl:
PŘEŽÍT!

Nestává se často, aby se knize španělského autora podařilo stát bestsellerem v anglicky mluvících zemích, ale španělskému novináři Manelu Loureirovi se to povedlo. Jeho kniha se stala kulturní, ještě když vycházela na pokračování na internetu, takže se brzy dočkala knižního vydání a záhy překladů do několika jazyků. V současné době se pracuje na jejím zfilmování.

SERGEJ LUKJANĚNKO

Sergej Lukjaněnko (* 1968) je dnes zdaleka nejúspěšnější a světově nejproslulejší ruský autor sci-fi. Jeho světový věhlas se dá srovnávat s věhlasem zatím nejúspěšnějších ruských autorů vědeckofantastické literatury – bratří Strugackých. Psát začal na přelomu 80. a 90. let a od té doby má za sebou přes 25 románových knih. Od doby svých literárních začátků se postupně změnil v uznávaného autora příběhů, které dodnes vyšly v asi třiceti zemích světa.

Genom

Přeložil Pavel Weigel a Eva Bůžková

Je druhá polovina 22. století, lidstvo osídlilo několik planet a navázalo kontakt s mimozemšťany. Pokroky v genetice umožnily vytvořit osoby vyšlechtěné pro optimální výkon povolání – takzvané speciály. Klony jsou rovněž běžnou součástí života, zatímco lidé s neupravenou DNA se nazývají naturálové.

Alex Romanov, velitel posádky kosmické lodi, který je zároveň klonem Sherlocka Holmese, musí vyšetřit případ vraždy hmyzí princezny, jinak vypukne válka. Podaří se odhalit viníka?

Zakázané planety, genetika dotažená do extrému a morální aspekt s tím související, spiknutí, mimozemšťané, tajní agenti, to vše nabízí román *Genom*. Je možné geneticky ukrást schopnost milovat a přesto zůstat ještě člověkem?

Vychází ve spolupráci s nakladatelstvím Triton.

Připravujeme:

Tance na sněhu

Již vyšlo:

Noční hlídka, Denní hlídka, Šerá hlídka, Temná hlídka, Hvězdy, ty studené hračky, Poslední hlídka, Svět Stínu, Bludiště odrazů, Lživá zrcadla, Nanečisto, Lord z planety Země, Načisto, Zlá doba pro draky, Trix Solier – Čarodějův učeň, Spektrum, Rytíři Čtyřiceti ostrovů, Chladné břehy, Nadchází ráno, Nová hlídka, Konkurenti

GEORGE R. R. MARTIN (ed.)

Jeden z nejúspěšnějších spisovatelů současnosti se narodil v roce 1948. Do fantastického žánru vstoupil na začátku sedmdesátých let a rychle sbíral první úspěchy za svou povídkovou tvorbu. V roce 1977 začal působit rovněž jako editor žánrových antologií a dodnes je v tomto směru nejznámější svým projektem *Divoké karty*. V osmdesátých letech psaní na několik let opustil a věnoval se televizní produkci. K fantastice se vrátil obsáhlou a dodnes stále ještě nedokončenou fantasy sérií *Píseň ledu a ohně*, která celosvětově proslula svým televizním zpracováním pod názvem *Hra o trůny*.

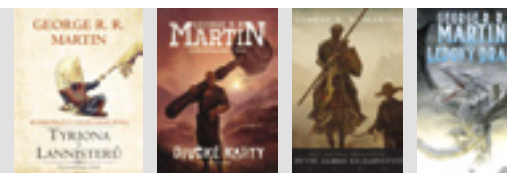

Divoké karty Trumfová esa

Přeložili Milan Žáček, Richard Podaný, Pavel Bakič
a Daniela Orlando

Mimozemská nákaza udeřila krátce po skončení druhé světové války. Devadesát procent nakažených zemřelo. U některých přeživších se však vyvinuly mimořádné schopnosti, jiní skončili těžce postižení. Někteří z nakažených se rozhodli využít nové schopnosti k prospěchu lidstva, ostatní zvolili jinou cestu.

Trumfová esa se odehrávají v osmdesátých letech, ale jde o dobu zároveň podobnou i nepodobnou naší realitě. Mimozemská bytost zvaná Roj se po staletích vesmírného putování blíží k Zemi. Některá z es, která virus obdařil nadpřirozenými schopnostmi, mezitím potají intrikují ve snaze ovládnout lidstvo. Střet soupeřících frakcí je na spadnutí... a jeho důsledky by mohly být katastrofální.

Již vyšlo:

Mudrosloví urozeného pána Tyriona z Lannisterů, Divoké karty, Rytíři sedmi království, Ledový drak

A. G. RIDDLE

A. G. Riddle vyrostl v Boiling Springs ve státu Severní Karolína a už během svých studií na univerzitě v Chapel Hill založil spolu s kamarádem svou první společnost. Dalších deset let strávil zakládáním a vedením internetových firem, než toho nechal, aby se mohl soustředit na svou pravou vášň – psaní beletrie. Uspěl hned svou debutovou trilogií *Tajemství původu*, do níž patří romány *Atlantský gen* (The Atlantis Gene, 2013), *Atlantský mor* (The Atlantis Plague, 2013) a *Atlantský svět* (The Atlantis World, 2014). Jen prvního svazku se ve Spojených státech prodalo milion výtisků, následně byl přeložen do osmnácti světových jazyků a měl by se stát rovněž předlohou k připravovanému filmu. V samostatném románu *Odlet* (Departure, 2014) zobrazil osudy skupiny pasažérů transatlantického letu, kteří po havárii na anglickém venkově zjišťují, že havarovali ve zcela jiném světě. V současnosti Riddle žije ve floridském Parklandu a těší se, až navštívíte jeho web agiddle.com.

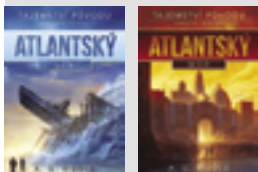
Atlantský svět

Přeložila Daniela Orlando

Lidstvo je zahnané do úzkých... Signál z vesmíru by mohl být klíčem k záchraně lidstva. Čas se krátí a tým vědců musí riskovat vše ve snaze odhalit tajemství atlantského světa. Severní Maroko: Dr. Kate Warnerová vyléčila globální pandemii a myslela si, že vyléčí i sebe. Mýlila se. A mýlila se i ohledně rozsahu atlantského spiknutí. Lidstvo nyní čelí nové hrozbě v podobě nepředstavitelně silného nepřítele. Ani jí samotné už nezbyvá mnoho času a lidská civilizace stojí před naprostým zhroutilím, když se objeví nová naděje – zpráva od potenciálního spojence. Hvězdárna Arcibo: Mary Caldwellová celý život čekala, pozorovala hvězdy a pátrala po stopách rozumného života za hranicemi naší planety. Když se konečně dočká, je náhle zatažena do boje staršího než lidstvo, ve kterém jde ještě o mnohem víc. Mary se musí rozhodnout, komu má důvěřovat, protože už není kam utéct. Antarktida: Dorian Sloane po odeznění atlantského moru zjišťuje, že se stal jednou z loutek v Areově tajemném plánu. Než stihne ovládnout situaci, Arés rozpoutá kataklyzma, které vše změní. Zatímco svět zachvacuje katastrofa, Arés mu prozradí pravou povahu nebezpečí ohrožujícího lidstvo a Dorian přistoupí na poslední úkol – dopadnout a zabít Davida Valea a Kate Warnerovou.

Již vyšlo:
Atlantský gen,
Atlantský mor

ZDENĚK LEŽÁK; MICHAL KOCIÁN

Zdeněk Ležák (* 1974 v Praze), novinář, publicista a šéfredaktor časopisu ABC. Absolvent Literární akademie Josefa Škvoreckého. V redakcích časopisů pro děti působí od roku 1999. Zaměřuje se především na tvorbu pro děti a mládež a tématicky na moderní technologie a historii. www.zdeneklezak.cz

Michal Kocián (* 1960 v Praze), ilustroval řadu knih pro mládež a přispívá do komiksových časopisů od osmdesátých let. Inspirován především francouzskými výtvarníky a okouzlen tvorbou Káji Saudka se zabývá kreslením komiksů již od dětství. Spolupracuje například se scénáristy V. Šorelem, V. Tomanem, Z. Ležákem a Gutwirthem.

Stopa legionáře II Osudy

V loňském roce vyšla komiksová kniha *Stopa legionáře*, která mapuje historii československých legií za první světové války. Na úspěšný titul navazujeme volným pokračováním s podtitulem *Osudy*. Najdete v ní osudy dvaceti známých legionářů, které jsou vždy popsány ve stručném životopisu a krátkém komiksovém příběhu. Komiksy se zaměřují na klíčové události jejich životů a zdaleka nejsou situovány jenom do období první světové války. Mnoho legionářů bylo zapojeno do odboje za německé okupace, některým později zkřížili životní dráhu komunisté, jiní se zase vydali na cestu zla ať už na straně fašismu či komunismu. Dvacet osudů je zkrátka rozprostřených do velké části dvacátého století a živě dokumentují naše divoké novodobé dějiny.

V knize najdete tato jména:
Jan Čapek, Antonín Číla, Stanislav Čeček, Emanuel Moravec, František Moravec, Radola Gajda, Otto Gutfreund, Otakar Husák, Sergej Ingr, Vladimír Klecanda, Karel Kutlvaš, Vojtěch Luža, Josef Mašín, Rudolf Medek, Heliodor Píka, Ludvík Svoboda, Jan Syrový, Josef Jiří Švec, Rudolf Viest, Sergej Vojtechovský.

Již vyšlo:
Stopa legionáře

JIŘÍ TOMEK

Jiří Tomek (* 1944), prozaik, pedagog. Vedle beletristické tvorby je autorem a spoluautorem pěti skript odborné angličtiny pro VŠE Praha. Vystudoval angličtinu a arabštinu na Filozofické fakultě UK. Absolvoval kurzy arabštiny a stáže v Tunisu a v Saná (Jemen), kurzy angličtiny na britských a amerických univerzitách. Angličtinu vyučoval na středních školách v Praze a angličtinu s arabštinou v Ústavu jazykové a odborné přípravy FFUK a na VŠE v Praze.

Zpočátku psal arabské, egyptské a indické pohádky pro rozhlas pro bratislavskou televizi. V současné době se téměř jako jediný věnuje zpřístupnění arabských pohádkových a pověstových látek, které objektivně vyhledává ve sbírkách arabské lidové slovesnosti, u nás neznámých. Je autorem řady sbírek mýtů, pohádek a legend. Mezi jeho sbírky patří knihy *Bojácný princ* (1987), *Kouzelný květ pouště* (1989), *Dary krále džinů* (1995), *Perlová zahrada* (2007), *Bohové a faraoni* (2000) a *Faraoni a kouzelníci* (2004) a řada dalších. Jeho zatím posledním dílem je historický román *Královna Zenobie* (2014).

Král světla

Arabské mýty, legendy a pohádky

Kniha je bohatým, reprezentativním souborem různých žánrů arabské lidové vypravěčské tvorby – v jeho mýtech se prolínají staroarabské (předislámské) mýtické náměty s lidovými, nábožensko-legendárními a koranickými vyprávěními islámské epochy – jeho legendy, báje a pověsti barvitě líčí tradice o vládci jihoarabských říší a starých zaniklých kmenech a vypravují příběhy o pouštních beduínech a o slavných králech a královnách předislámské doby. Součástí souboru je i rytířská epopej, humoristická novelka a pohádková milostná romance. V lidových pohádkách osmi arabských zemí jsou snad zastoupeny všechny typy arabské lidové pohádky, které obsahují spoustu velice neobvyklých pohádkových motivů a fantastických elementů.

JAMES DAWSON HAYLEY LONGOVÁ

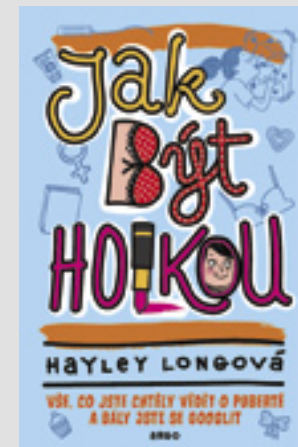
Jak být klukem

Jak být holkou

**Vše, co jste chtěli vědět o pubertě,
a báli jste se googlit**

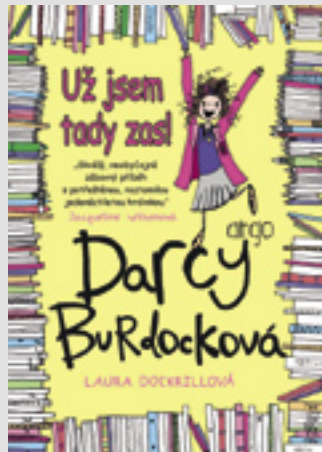
Přeložila Michala Marková

Chytré, zábavné a otevřené příručky pro dospívající kluky a slečny zodpoví všechny důležité otázky, které si kladou v pubertě. Autoři upřímně a vtipně vysvětlují vše o dospívání, tělesných změnách, citech a pocitech, sexu i sexuální orientaci nebo šikaně, ale i o praktických věcech. Tyto knihy radě rodičů ulehčí trapné chvíle, kdy se pouští do rozhovoru s ratolestmi na prahu dospívání. Dokonce to udělají za ně.

LAURA DOCKRILLOVÁ

Laura Dockrillová je britská spisovatelka, básnířka, performerka, ilustrátorka a grafička. Vystudovala The BRIT School of Performing Arts, kde se skamarádila se zpěvačkami Adele a Kate Nash. Kreslí a píše knihy pro děti, skládá verše, navrhuje obaly pro všechno možné, spolupracuje s radiem BBC na nové rozhlasové show a píše sitcom. Deník *The Times* ji jmenoval mezi deseti nejvýraznějšími vycházejícími literárními hvězdami roku 2008. Za největší inspiraci pro svou literární tvorbu považuje Roalda Dahla. *Darcy Burdocková* je její čtvrtou knihou.

Darcy Burdocková Už jsem tady zas!

Přeložila

Jedenáctiletá Darcy vnímá svět kolem sebe jako jedno velké, neobyčejné kouzlo a má zvláštní cit pro všechno, co se vymyká normálu. Volné pokračování knihy britské spisovatelky a ilustrátorky Laury Dockrillové, kterou Argo vloni vydalo pod názvem *Darcy Burdocková*, zachycuje hlavní hrdinku ve chvíli, kdy nastupuje do školy pro velké děti. Všechno se tím náhle změní: Darcyn nejlepší kamarád Will pochybuje, jestli má vůbec smysl dál se bavit s holkama, její nová učitelka bude nejspíš čarodějnice, a co je nejhorší, ztratila se Lambětka, Darcyna ochočená ovečka. Dokáže holčička čelit všem těmto pohromám, vyzbrojena jen svou nesmírnou zvědavostí, fantazií, otevřenou myslí a vášní pro psaní příběhů?

Již vyšlo:
Darcy Burdocková

”Potrhle vynalézavý, zábavný návrat Darcy Burdockové. Fanoušci Jacqueline Wilsonové budou nadšeni.

Metro

MILOŠ KADLEC

MUDr. Miloš Kadlec (*1950) je profesí lékař, ale v civilním životě také táta a dědeček. Pohádky z lesa původně vyprávěl své dceře a jejím kamarádům v létě na chatě, o řadu let později je rádi poslouchali jeho vnuci.

Houbový mužiček

Klouzek, bedla, hadovka, hořčák, hříbek, helmovka... Všechny vymyslel a vytvořil Houbový mužiček. Nevěříte? V knížce se to dozvíte. Čtete, nebo ještě lépe, ať vám krátké příběhy přečtou rodiče. Jsou úsměvné a vlídné, pohladí před spaním, rozveselí i za deštivého dne.

A potom v lese chodte tiše a mějte oči dokořán – možná potkáte Šišáka, zahlédnete Pařezníka, anebo dostanete pusy od Jahodové panenky.

MARK LOWERY

Mark Lowery vyrostl v Prestonu, dnes žije v Cambridgi s přítelkyní a dvěma dětmi. Je učitelem, nějakou dobu žil a pracoval v Itálii. V roce 2012 vyšla jeho prvotina *Jenom ponožky nestačí* (Argo, 2014), o rok později volné pokračování *Bez kalhot ani ránu* (Argo, 2014). Oba romány se dostaly do užší nominace na Cenu Roalda Dahla za nejtípnější knihu roku.

Jak mi kobliha s marmeládou zničila život

Přeložil Jiří Popel

Máte-li rádi břitký, suchý anglický humor, nemusíte ani být dítě, abyste si zamilovali příběhy kultovního britského humoristy Marka Loweryho. Hlavní hrdina jeho nové knihy, Roman, je třídní lůzr, suchar a typický mamánek s děsně trapnou maminkou, která ho přehnaně opečovává. Roman v ničem zvlášť nevyniká, ale pozor: miluje koblihy, zvlášť ty s malinovou náplní. A právě koblihou celý příběh začíná a taky končí. Kobliha potají ukrytá v kapse bundy rozpoutá celou sérii nešťastných příhod, které milému hrdinovi udělají ze života peklo na zemi. Skvělé!

„ Ukázka:

Jmenuji se Roman Garstang a můj život totálně zničila... jedna jediná kobliha s marmeládou. Koblihy s marmeládou se skládají ze dvou částí: z marmelády a z koblihy. A ano, navrchu je špetka cukru. Jíst koblihy by mělo být velmi snadné...

Pokyny, jak si správně vychutnat koblihu s marmeládou.

- 1) Do koblihy se zakousnete předními zuby. (Pokud nemáte přední zuby, použijte dásně.)
- 2) Koblihu žvýkejte stoličkami. (Nemáte-li stoličky, viz krok 1.)
- 3) Když je sousto patřičně rozmělněné, můžete ho polknout.
Opakujte kroky 1) až 3), dokud koblihu celou nespořádáte. (Pozn.: Profesionálové, kteří baští koblihy tak často jako já, se vždycky snaží dosáhnout stadia 4), aniž by si přitom museli jedinkrát olíznout rty. Pokud se vám to povede, můžete se vrátit k bodu 1) a pustit se do další koblihy.)
- 4) Vychutnejte si ji!

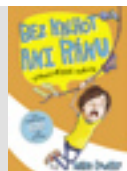
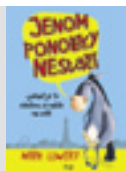
Vidíte? Nic složitého.

Tedy aspoň pro mě. V ničem zrovna nevynikám, ale na koblihy se zavařeninou jsem expert. Dávám si je každý den – k dopolední přesnídávkě, k odpolední svačině, jako zákussek po škole, k další svačině... Určitě jste už v obraze. Musel jsem jich už spořádat tisíce. Až do minulého týdne mně způsobily nanejvýš lepkavé prsty nebo umatlanou bradu.

Není divu, že jsem je považoval za neškodné.

Jenže koblihy rozhodně neškodné nejsou: jsou vražedné jako střelné zbraně. Nebo žraloci. Nebo žraloci ozbrojení střelnou zbraní.

Již vyšlo:

*Jenom ponožky nestačí (pokud je to všechno, co máte na sobě),
Bez kalhot ani ránu*

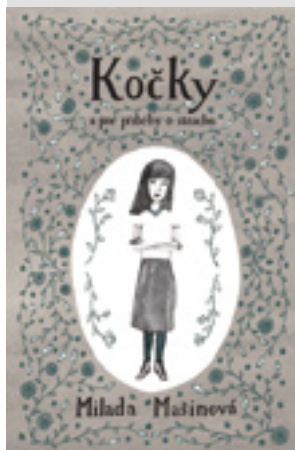

MILADA MAŠINOVÁ

Milada Mašinová (* 1988) je studentkou posledního ročníku magisterského studia na FAMU (katedra scenáristiky a dramaturgie). Souběžně pracuje v Centru tvorby pro děti a mládež v České televizi. Na podzim jí vyjde v nakladatelství Lipník první díl komiksové trilogie *Mor*, kterou stejně jako připravovaný povídkový soubor *Kočky a jiné příběhy o strachu* ilustrovala Petra Josefina Stibitzová.

Kočky a jiné příběhy o strachu

Málokdy se redaktorovi poštěstí, aby ve spoustě nabídek, které přicházejí do nakladatelství, objevil perlu. Šestice povídek studentky FAMU, oboru scenáristika a dramaturgie, takovými perlami jsou. Mašinová je psala pro mládež, ale i dospělé uhrane autorčin chladný, jakoby odtažitý, precizní styl, který dodává příběhům neobvyklý, omračující nádech všudypřítomného strachu, obav, nepatřičnosti, podivínství a podivnosti. V centru dění stojí dětští hrdinové, mnozí už na prahu dospělosti, kteří jsou jako sirotci nebo s bezcitnými, sebestřednými, někdy až surovými rodiči odkázáni sami na sebe. Obklopuje je netečný, nesrozumitelný, citově prázdný, krutý svět dospělých a oni jsou mu vydáni napospas, a buď si v něm jakýmikoli prostředky najdou svou cestu a přijmou nepřijatelné, anebo zahynou. Mašinová vdechla příběhům skvělou atmosféru, a ačkoli nejsou zasazeny do konkrétní doby, při jejich četbě máte pocit, jako byste se dívali na krásný starožitný artefakt vystavený v přepychovém salonu honosné vily. Knihu doplňují působivé ilustrace mladé ilustrátorky Petry Josefíny Stibitzové.

CHRIS PRIESTLEY

Chris Priestley je úspěšný autor dětských knih; tři tituly vydané Argem – *Příšerné příběhy strýce Montaguea*, *Příšerné příběhy z Černé lodi* a *Příšerné příběhy z temného tunelu* – se dočkaly příznivého přijetí i u českých čtenářů. Má v oblíbě pochmurnou atmosféru, tajemné postavy a nadpřirozené okolnosti a jeho hrdinové rádi čítají Poea, Wilda, Doylea či Wellse.

Příšerné příběhy vánoční

Přeložil Vít Penkala

Praskající oheň v krbu, plíživé kroky křupající ve sněhu a doslova mrazivé tušení hrůzy. Ano, opět jsou tu tolik oblíbené Příšerné příběhy britského autora Chrise Priestleyho, kterého při návštěvě Prahy u příležitosti vydání českých překladů jeho knih město natolik nadchlo, že uvažuje umístit sem děj některého ze svých dalších děl. V sedmi příbězích prodchnutých tajuplnou, strašidelnou atmosférou čeká na čtenáře spousta geniálně nečekaných zvrátů a samozřejmě nezbytné, hrůzu nahánějící poučení, že není radno porušovat pravidla ani psané či nepsané zákony a že zlé, zlomyslné chování je po zásluze potrestáno.

Již vyšlo:

Příšerné příběhy strýce Montaguea,
Příšerné příběhy z Černé lodi,
Příšerné příběhy z temného tunelu,
Pan Krátur

NEIL SMITH

Kanadský spisovatel Neil Smith debutoval v roce 2007 sbírkou povídek *Bang Crunch*, která byla nominovaná na řadu cen, mj. na prestižní kanadskou literární cenu Journey Prize. Noviny *Washington Post* a *Globe and Mail* ji vyhlásily nejlepším knihou roku. Teprve v roce 2015 publikoval své další dílo, román *Třinácté nebe*, který se opět setkal s vřelým přijetím kritiků i čtenářů. Neil Smith žije v Montrealu a věnuje se rovněž překládání z francouzštiny.

Photo © Michael Lionstar

MAGGIE STIEFVATEROVÁ

Maggie Stiefvaterová (* 1981) žije se svým mužem, dvěma dětmi, dvěma neurotickými psy a jednou nepříčetnou kočkou ve Virginii, a jak sama uvádí, vedou tam divoký život hipiků. Je vášnivou čtenářkou, hraje na spoustu nástrojů, mimo jiné na harfu, klavír, flétnu a dudy, kreslí a píše knihy. Literárně debutovala v roce 2008 románem *Lament: The Faerie Queen's Deception*, jeho pokračování vyšlo o rok později pod názvem *Ballad: A Gathering of Faerie*. Ve stejném roce slavila ohromný úspěch s románem *Shiver* (čes. *Mrazení*, Argo 2010), na který navázaly dva díly – *Linger* (čes. *Váhání*, 2011) a *Forever* (čes. *Splynutí*, 2011). *The Scorpio Races* (čes. *Ve znamení Štíra*) je samostatný román z roku 2011 a *The Raven Boys* (2012, čes. *Havraní bratrstvo*) zahajuje připravovanou tetralogii.

Photo © Kate Hummel

Třinácté nebe

Přeložila Dominika Křestánová

Je první týden školního roku a Oliver Dalrymple, neoblíbený a vysmívaný outsider, který je posedlý biologií a chemií, stojí u své šatní skříňky a v duchu si přeřikává periodickou tabulku. To je poslední, co si pamatuje, když se náhle probudí a zjistí, že se ocitl v podivném nebi zvaném Město a určeném jen pro třináctileté. Brzy se dalším nebešťanem stane jeho spolužák Johnny a přináší s sebou první kousíček do obrazu, který se hrdina snaží složit, aby se dozvěděl, jak a proč zemřel.

Ve Městě nerostou stromy ani nežijí zvířata, jsou tam jen nekonečné řady cihlových ložnic obehnaných vysokými zdmi. Nikdo tam nestárne, ale každý je trochu jiný, než jaký býval za života. To, pro co se Oliverovi doma vysmívali, je teď předností a on si získá kamarády. Najednou se cítí šťastný, je to pocit, který dosud nezažil. Jenže posmrtný život má i svou stinnou stránku: Oliver a Johnny pátrají po tom, co se v onen osudný den stalo, a přitom odhalují znepokojivé skutečnosti.

” *Třinácté nebe* je románová prvotina kanadského autora Neila Smitha, jenž za svoji debutovou sbírku povídek *Bang Crunch* sklidil spoustu chvály a deník *Washington Post* ji označil za nejlepší knihu roku.

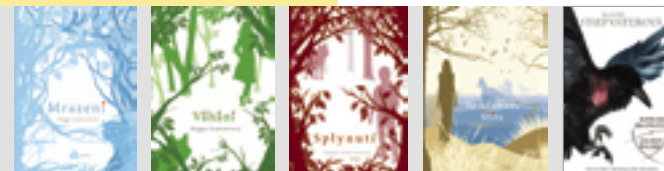

Havraní bratrstvo II. Zloději snů

Přeložila Lucie Simerová

Geomantické linie v okolí Cableswateru se probudily a nic není jako dřív. S postupujícím létem se Havraní bratrstvo přibližuje svému cíli a Lilo fascinuje vášeň, s jakou Gansey hledá ztraceného krále Glendowera. Je pro ni stále těžší nezamilovat se do něj, třebaže ví, že pokud ho políbí, Gansey může zemřít. Ronan se propadá pořád hlouběji do říše snů a jeho sny a věci, které z nich přináší, se stále víc míchají do skutečného života. Navíc se objeví lidé s nečistými úmysly, kteří hledají tytéž kousky mozaiky jménem Cableswater, po jakých se pídí Gansey. Zahrávat si se sny může být zkrátka nebezpečné...

” Druhá část čtyřdílného cyklu *Havraní bratrstvo*.

Již vyšlo:
Mrazení, *Váhání*, *Splynutí*,
Ve znamení Štíra,
Havraní bratrstvo I. - Osudný polibek

JAMIE THOMSON

Jamie Thomson se narodil roku 1958 v Íránu. Vyrůstal v Brightonu, studoval politologii na univerzitě v Kentu. Dlouhé roky pracoval jako redaktor britských fantasy časopisů a lektor i tvůrce videoher a „gamebooků“. K jeho nejúspěšnějším fantasy sériím patří dobrodružství mladého nindži, *The Way of the Tiger*. Dosud napsal tři knihy pro děti, z nichž první díl plánované trilogie, *Temný pán: Školní roky*, získal Cenu Roalda Dahla za nejhumornější knihu roku 2012.

Vesmírný kapitán 1 – Na opačný konec galaxie

Přeložila Veronika Volhejnová

Harryho Greena unesou v den jeho čtrnáctých narozenin mimozemšťané, a když se vzbudí na jejich kosmické lodi, zjistí, že všichni mimozemšťané jsou fuč. Společnost mu dělají jen klonovaná dvojčata údajně královského rodu Alf a Bet a rozbitý počítač trpící vážnou poruchou chování. A pak je tady ještě černý pasažér... Je to pěkné kvítko, nejhledanější zločinec v celé galaxii. Tohle jsou zkrátka Harryho nejhorší narozeniny v životě. Jak jen se pro všechno ve vesmíru dostane zpátky na Zem?

Chytrou, vtipnou, svižně dobrodružnou knížku napsal Jamie Thomson, nositel prestižní Ceny Roalda Dahla a autor série o Temném pánovi.

Již vyšlo:

Temný pán I. – Školní roky,

Temný pán II. – Zloduch v nesnázích,

Temný pán III. – Navěky po škole

” Ukázka:

„Áááááááá!“ zařval Harry z plných plic. Nad ním se právě sklonila postava se srdčtým obličejem, velikánskýma černýma očima a hlavou, která nejvíc ze všeho připomínala plesnivý šedivý tuřín. Vyděšený Harry se pokusil vstát, ale nemohl se pohnout. Přidaly se další dvě tuřínové hlavy. Příšerné, docela jistě ne lidské hlavy, hlavy jako z toho nejhoršího snu! Harry se znovu marně snažil zvednout a začala se ho zmocňovat panika. Proč se nemůže hýbat? Sjel očima dolů po svém těle – ležel na stole uprostřed úplně bílé místnosti, která připomínala nemocnici. Znovu se rozhlédl po těch divných tvorech. Šel z nich strach, to ano, ale také mu něco připomínali... co to bylo? Šedé! Ano, to je ono. Šedé, ty mimozemšťany, které viděl ve filmech, co pořád unášejí a odvázejí lidi! To je samozřejmě nesmysl, proč by propána nějakí mimozemšťani lítali až na Zemi jenom proto, aby unесли... moment!

Harry zamrkal a vytřeštil oči na Šedé. Proč by lítali až na Zemi jen proto, aby unесли jeho... proč by... Harry polkl. K čemu by jim mohl být dobrý čtrnáctiletý kluk z Croydonu?

„Co chcete? Kdo jste? Vlastně ne, co jste??“ vyptával se zděšeně.

Na to si Šedí začali mezi sebou něco štěbetat hlasy připomínajícími ochraptělého komára. Připomnělo mu to jeho kamaráda Harveyho, který fňukal a brblal, kdykoli ho Harry porazil v nějaké hře.

Jeden z Šedých poklepal na zařízení, které měl upevněné po straně hlavy – vypadala jako sluchátka.

„Prosím, lež klidně, lidská věci,“ pronesl.

„Neříkej mi, co mám dělat, ty... věci! Ty tuřínové věci!“ vztekal se Harry. Popravdě řečeno, dost se bál, ale to jim nehodlal přiznat.

Ke stolu přistoupil další Šedý. Podle toho, jak se ostatní okamžitě přikrčili, se zdálo, že tenhle je jejich velitel. Řekl něco tomu, který mluvil na Harryho, a pak dlouhým

hadovitým prstem ukázal na obrazovku na stěně.

Harry natáhl krk, aby tam viděl také. Bylo to zvláštní, protože se díval přes svoje nohy na obrazovku, na které byl úplně stejný pohled na jeho nohy a pak na něj, jak se dívá na další obrazovku. Stovky nohou až donekonečna. Pokusil se podívat nahoru, dolů, do strany. Scéna na obrazovce se pohnula také. Bylo tam to, nač se díval. Ale jak je to možné – napojili se mu nějak na oči? Šéf Šedých něco zabřebentil a ten, co si zapnul sluchátka, se obrátil k Harrymu.

„Chceme, abys zase zavřel oči, prosím. Rádi bychom viděli další tvoje pozemské vzpomínky.“

Harry třeštil oči na tu divnou mimozemskou věc s kulatou hlavou a polkl. Srdce mu bušilo jako buben a nevěděl, co má dělat. Tohle byla hrůza!

Šéf opakoval, co řekl předtím, ale už přikřeji. Harry sice nerozuměl slovům, ale ten tón zněl stejně, jako když řediteli dojde trpělivost.

Šedý, který s Harrym mluvil, vypadal znepokojeně. „Začíná se zlobit...“

Harry zamrkal. On přece taky! Co si sakra o sobě myslí? Co si to dovolují, unést ho a takhle s ním zacházet? Cítil naplň strach a naplň vztek. Ledaže... podezírávce nakrčil čelo. Tohle přece nemůže být pravda! To je určitě Todd Jizzy – zvaný samozřejmě Jizvoun, jeho úhlavní nepřítel ze školy, se svou partou, všichni oblečení v maskách a kostýmech mimozemšťanů.

Tak či onak, bude muset něco udělat! Cokoli. Zaškubal za to, co ho drželo, ale bez valného účinku. Bylo to, jako by byl obalený potravinovou fólií nebo něčím podobným. Nejspíš to bylo nějaké silové pole, ale drželo ho to na místě stejně bezpečně, jako by byl k tomu stolu přikovany řetězy.

RADOSLAV VALEŠ A MARKA MÍKOVÁ

Projekt *Jonáš spěchá domů* vznikl na základě spolupráce dvou autorů, výtvarníka Radoslava Valeše a spisovatelky Marky Míkové. Radoslav Valeš (jeho *Děti duhového hada* byly Nejkrásnější knihou roku 2000) nejprve vymyslel příběh o putování plyšového medvídky světem a pak formou kolážové techniky vytvořil sérii velice originálních celostránkových barevných ilustrací. Při jejich zhotovení „recykloval“ lifestyle časopisy a tuší domalovával hlavního medvědího hrdinu. Stromy tak mají perlové či diamantové kmeny, na těle vážky rozeznáme kousek pružovaného pyžama, na jejím křídle vzor látky, trávník je vystřižen z částí geografických map apod. Radek ale není spisovatel, a tak se spojil se spisovatelkou, hudebnicí (hraje na klávesy a zpívá v kapele Zuby nehty) a divadelní režisérkou Markou Míkovou, autorkou několika dětských knih (byla za ně už třikrát nominována na cenu Magnesia Litera, naposledy letos za *Škvíry*).

Jonáš spěchá domů

Kniha vypráví o plyšovém medvídku, vyrobeném v dalekém Sinhapůru, který putuje domů k holčičce, která ho má dostat k narozeninám. Medvídek cestuje lodí, autem, na křídlech vážky i na hřbetu vlka, zažije mnohá dobrodružství, vyvázne z močálu i ze strašlivé bouře, pomáhá těm, kteří pomoc potřebují, a dotyční zase na oplátku pomáhají jemu. Nakonec šťastně doputuje domů – je nejvyšší čas, holčička zrovna oslavuje narozeniny...

” Ukázka:

Neočekávaná záchrana

Mlask, mlask, uslyšel medvídek a vykulil oči.

Co to tu mlaská? divil se a kroutil hlavičkou ze strany na stranu.

Mlask, ozvalo se z jedné strany a potom z druhé.

Mlask, mlask, mlaskalo to teď už ze všech stran, a tu si medvídek všiml, že mu mizí pravá nožka v hnědém blátě.

Mlask, udělalo to zase, a noha byla fuč. Medvídek se ji pokoušel vytáhnout, ale kdepak, nedařilo se mu to.

Mlask, ozvalo se znovu a medvídkovi zmizela druhá nožka až po koleno.

No né, to přece né!, vylekal se.

Mlask, uslyšel opět, a to už byl v bahně po zadeček.

„Pomoc! Pomoc!“ křičel ze všech sil.

„Pomoc! Pomoc! Zachraňte mě!“ Teď už šlo do tuhého. Bahno stahovalo medvídku hloub a hloub. Už v něm vazel až po pupík a věděl, že z tohoto se jen tak sám nedostane.

„Brum, brum,“ bručel nešťasně a mával packami nad hlavou. „Kde jste kdo? Přijďte mi na pomoc!“

Mlask, udělalo to zase, a medvídek zapadl do bahna až po prsa.

Celý zkoprněl. Už nekřičel. Zatajil dech a pak vyrazil svoje poslední: Po-mooooc...

A v tu chvíli se to stalo.

Vzduch prořízl ostrý hvízd. Jako by kolem proletěla stíhačka a vzápětí na medvídku padl temný stín.

„Chytni se, hochu, a fofrem!“ zavelel hlas.

Když medvídek zvedl oči k obloze, uviděl dvě dlouhé uzoučké tyčky. Byly lesklé a modré a na konci chlupaté. Ani na chvíli nezaváhal a chytil se jich. Sotva to udělal, obrovská síla ho začala táhnout z bažiny ven a medvídek ječel: Jé! Jé!

Těžko říct, jestli hrůzou, nebo radostí.

A vtom to znovu udělalo mlask, a bylo to opravdu velké mlasknutí, protože medvídek vyletěl jako špunt k obloze a letěl a letěl, až dopadl na suchou travu opodál.

„Uf!“ vylítlo z něj.

Byl zachráněn.

DAVID WALLIAMS

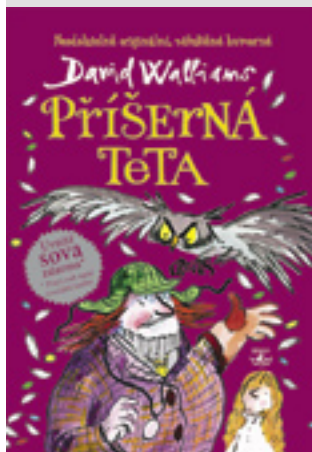
David Walliams je britský herec a scenárista, spoluvůrce populární komediální série *Little Britain* (*Malá Velká Británie*), za kterou se svým kolegou Mattem Lucasem obdržel tři ceny BAFTA a British Comedy Award. V roce 2008 napsal svou první knihu pro děti. Literární kritici jej dnes označují za nového Roalda Dahla. Jeho vypravěčsky brilantní příběhy s překvapivou pointou a černým humorem dávají tomuto označení za pravdu.

Příšerná teta

Přeložila Veronika Volhejnová

V roztomile ztřeštěném, potrhle humorném a přitom dojemném příběhu napsaném dnes již veleslavným Davidem Walliamsem vystupují opět velmi svérázné postavy, počínaje tlustou tetou Albertou a jejím domácím mazlíčkem sovou a kominickým duchem a bývalým sluhou gibonem konče.

Teta Alberta je posedlá hrou zvanou blechy a prohrála v ní už všechny peníze. Není divu, že má spadeno na bohatství své mladinké neteře Stelly, univerzální dědičky saxbyovského panství. Otrlá tetička se ve své touze po majetku nezastaví před ničím. Ale Stella je rozhodnutá se bránit. A na své straně má velmi neobyčejného, třebaže trochu zlomyslného pomocníka...

Již vyšlo:

Babička drsňačka, Pan Smrad'och, Kluk v sukních, Malý miliardář, Krysburger, Ďábelská zubařka

Populárně naučná a odborná literatura

LADISLAV ČUMBA

Ladislav Čumba (* 1976), učitel češtiny pro cizince. V roce 2004 absolvoval FF MU v Brně, obor český jazyk – divadelní věda. V letech 2004 a 2005 pracoval v Divadelním ústavu. Je členem redakční rady časopisu Babylon, členem o. s. Skutečnost, moderátorem hudebních festivalů, autorem písňových textů a minioperním libretistou, scenáristou, příležitostným nehercem.

Mžiknutí víčka (prem. 1997), *Zatíší s nenávratnem* (prem. 2006), minioperní trilogie *Obilní trh* (neuvedeno, 2008), *Wittgensteinové na Kladně* (nepremierováno 2009), *Wittgensteinova kniha faktů* (2013) – bibliofilie.

Photo © Lukáš Zentel

Wittgensteinova kniha faktů

Beletristický text s nadhledem líčí příběh rodiny velkokapitalisty. Rodinu popisuje po kapitalistově odchodu. Podobu jeho ženy Poldi si někteří občané Kladna ještě uchovávají v paměti. Představte si, že předání ocelářského holdingu dědicům v letech před první světovou válkou neproběhlo hladce. Představte si obchod Kladno-Pittsburgh v roce 1912. Představte si, že jedno z jejich dětí majetek převzít odmítlo. Představte si, že tento syn dal přednost dráze učitele. Představte si, že se stal jedničkou ve svém oboru. Představte si, že se stal učitelem na Cambridge. Představte si, že jediná kniha vydaná za jeho života začíná slovy: *Svět je všechno, co je faktem*. Představte si knihu, která se skládá ze samých faktů. Faktem je, že se syn Poldi a Karla Wittgensteinových jmenoval Ludwig Wittgenstein. Faktem je, že se stal nejvlivnějším učitelem filosofie na univerzitě v Cambridge ve 20. století.

Publikace bude vydána k výročí 100 let od udělení stipendia rakouským umělcům (Trakl, Rilke, Loos) z peněz kladenských hutníků. Stipendium roku 1914 anonymně udělil syn Poldi Wittgensteinové, cambridgeský filosof.

FRANZ FERDINAND EFFENBERGER

Skalní pantheon a přírodní park na panství Malá Skála v Čechách

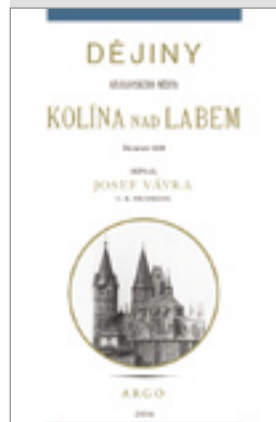
Přeložil Vratislav Slezák

Český překlad Effenbergerova průvodce z roku 1828 po unikátním skalním pantheonu, který založil podnikatel Franz Zacharias Römische u hradu Vranov a přírodního parku u zámku Malá Skála v letech 1803–1832. Na tvorbě pantheonu se podíleli sochaři Sas Franz Johann Nepomuk Pettrich či Čech Václav Prachner, přírodní park byl inspirován německým osvěcenským teoretikem a tvůrcem zahrad Hirschfeldem. Nápis a sochy byly věnovány bardům, obráncům vlasti a významným osobnostem bájně minulosti, historie i současnosti (od antiky přes hrdiny renesančních románů až po generály napoleonských válek). Jedná se o největší soubor pamětních nápisů v Čechách, z nichž se však dnes zachovalo jen torzo. Nicméně díky tomuto průvodci si lze alespoň učinit představu o skutečném rozsahu tohoto neobyčejného počínu vlasteneckého literárního, krajinářského i výtvarného romantismu.

JOSEF
VÁVRADějiny královského města
Kolína nad Labem
1. a 2. díl

Dějiny královského města Kolína nad Labem jsou dosud jedinou syntézou dějin města Kolína a dosud nenalezly náhradu v novém zpracování. I pro dnešního badatele a čtenáře jsou potřebným zdrojem poučení. Autor Josef Vávra (1838–1912) čerpal i z pramenů dnes ztracených nebo nezvěstných. A tak i přesto, že poslední vydání vyšlo již více než před 100 lety, zůstává toto dílo v řadě ohledů základní pomůckou, po které musí zájemce o kolínskou historii sáhnout. První díl popisuje období do roku 1618, druhý období od roku 1618 až do roku 1886.

Kniha vychází s finanční podporou
města Kolína.

MARIE
JALOWICZOVÁ SIMONOVÁPřežila jsem Hitlera
Mladá žena v Berlíně 1940–1945

Přeložily Michaela Škultěty a Alena Pokorná

Po 50 letech od skončení války namlula Marie poprvé celý svůj životní příběh na 77 magnetofonových pásků. Staly se základem jedinečného časového dokumentu. Otevřeně, bez vnitřní cenzury v něm hrdinka líčí, jaké to je protloukat se den po dni Berlínem ovládaném Hitlerem: Potřebuje falešné doklady, úkryty, lidi, kteří jsou ochotni jí nezištně i za úplatu pomoci. Pokusí se nacistům uniknout fingovaným sňatkem s Čiňanem, snaží se přes Bulharsko vycestovat do Palestiny. Marně. Musí zkrátka přežít v Berlíně. Je svolná ke všemu, tak silná je její touha přežít. Autentická výpověď mimořádně statečné, nezdolné ženy doplňuje doslov jejího syna, Hermanna Simona, historika a ředitele Nadace Nová synagoga v Berlíně.

” Ukázka:

Na podzim 1941 jsem dostala předvolání na Úřad práce. První výzvu jsem ignorovala, což byla neuvěřitelná drzost. Pak přišel další lístek, tentokrát s označením „Druhá výzva“. Odesla jsem ho na úřad a řekla: „To je ale zvláštní! Tady stojí *Druhá výzva*, ale já žádnou první nikdy nedostala.“

Poslali do mě přádelny, malého podniku s takzvaným oddělením pro Židy. Pracovní podmínky byly příšerné. Přidělili mě na noční a já musela chodit na směny absolutně temnými ulicemi. I hala, ve které jsme pracovali, byla velice špatně osvětlená. Neustále se mi trhalo vlákno a předačka na mě ječela, že to hraničí se sabotáží.

Po několika dnech jsem šla do kanceláře a řekla jsem mladé úřednici, že se snažím ze všech sil, že se mi ale neustále trhá vlákno, že jsem toho v poslední době hodně prodělala a že se mnou mají jenom problémy. Vtom vešla předačka a rozkřičela se: „Tu židovskou svinu byste měli vyhodit, nestojí ani za plivnutí!“ Přikývla jsem: „Ano, prosím, propusťte mě. Já totiž nesmím dát výpověď.“

„Ach tak,“ odpověděla úřednice, „to jsem nevěděla. Dobrá, tak vás tedy propustíme. Vaše předačka přece řekla, že jste neschopná.“ Okamžitě mi vystavila papíry a mile mi popřála hodně štěstí.

Samozřejmě jsem byla opět hlášená na Úřadě práce, a tak jsem brzy dostala další předvolání. Pak přišlo druhé a já si pomyslela, že až přijde třetí, budu tam muset jít. Ale dopadlo to jinak.

V pokoji vedle mě donedávna bydlel Harry Kaplan, číšník, který hrál na klarinet. Pak ho však deportovali. Jednou se ozval zvonek a za dveřmi stál listonoš s doporučeným psaním pro pana Kaplana. „Není tady,“ řekla jsem. „Odvedli ho.“

„Aha! V tom případě musím na obálku napsat *odstěhován na východ bez udání adresy*,“ prohlásil listonoš. „A pak tu mám ještě něco, měla by tu bydlet jistá slečna Jalowiczová.“ Okamžitě jsem tu obálku poznala: byla to další výzva z Úřadu práce.

„Tam taky napište *odstěhována na východ bez udání adresy*,“ vyhrkla jsem rychle.

A tak mě vymazali z evidence Úřadu práce, protože jsem měla tolik drзости, abych úřadům oznámila, že už jsem deportovaná.

DAVID DANAHER

David Danaher působí jako profesor na katedře slavistiky University of Wisconsin v Madisonu (USA). V současné době se zabývá především dílem Václava Havla. Interpretační studie o Havlových textech publikoval v amerických i v českých odborných časopisech.

Číst Václava Havla

David Danaher patří k nejuznávanějším americkým slavistům mladší generace. Jeho monografie o literárním díle Václava Havla, nazvaná *Číst Václava Havla* (Reading Václav Havel), jež současně s českým vydáním vychází anglicky v prestižním nakladatelství University of Toronto Press, je – jak už název napovídá – především literárněhistorickým a literárněkritickým rozbořem Havlova uměleckého díla. Havlovo politické působení zůstává spíše stranou, jakkoli úplně se mu David Danaher nevyhýbá (ostatně by to ani nebylo možné, jak sám mnohokrát uvádí, umění se v Havlově díle s politikou prolíná naprosto neodlučitelně). Danaherovy analýzy nezapřou autorův akademický background: jsou v nejlepším slova smyslu anglosaské, staví na precizní textové a kontextové analýze, jež je pro angloamerické akademické prostředí po celá desetiletí příznačná. Samozřejmostí je přitom pro autora i pečlivá práce s prameny i sekundární literaturou; jeho dílo tak sice nabízí pohled z cizího kontextu, ale pohled poučený, vycházející z důvěrné obeznámenosti s kontextem českým.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

ANDREAS STRÖHL

Andreas Ströhl (* 1962 v Mnichově) studoval německou literaturu a filozofii. V minulosti (1988–2003) pracoval v Goethe-Institutu v Brémách, Atlantě, Bonnu a také v Praze; od roku 2004 vede oddělení pro kulturu a informace v Mnichově. V období 1996–1998 přednášel teorii médií na univerzitě v Innsbrucku, v letech 2003–2004 působil jako programový ředitel filmového festivalu v Mnichově. Je autorem či editorem řady článků a studií o teorii komunikace, médií a díle Viléma Flussera.

Vilém Flusser Fenomenologie komunikace

Přeložily Zuzana Jürgens a Jana Vymazalová

Monografie o Vilému Flusserovi, který patří mezi nejvýznamnější filozofy 2. poloviny 20. století, se zabývá nejen osudem tohoto českého rodáka a zároveň světoobčana, který prožil většinu života v Brazílii a také ve Francii či v Německu, ale především jeho dílem. Hlavními tématy Flusserovy filozofie jsou jazyk, automat a vztah budoucnosti, minulosti a přítomnosti. V každém z nich se filozof vydal neprobádanou cestou směrem k objevování nových horizontů.

Kniha vychází s finanční podporou
Česko-německého fondu budoucnosti.

KOLEKTIV AUTORŮ

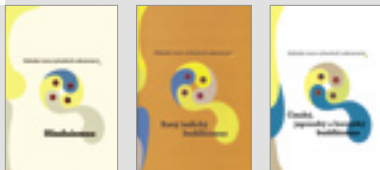
Základní texty východních náboženství 4 Taoismus

Přeložil Oldřich Král

Čtvrtý svazek obsahuje vedle nejzákladnějších textů filosofického a náboženského taoismu (Laozi, Zhuangzi, Liezi) i jejich originální náboženské komentáře (Wang Bi, Guo Xiang, Heshang Gong), další texty taoismu kosmologického, magického a náboženského (Taiji sheng shui, Zhou Yi cantong qi, Zuo wang lun, Kangsangzi, Ge Hong) a apokryfy (Čtyři kanonické knihy Žlutého císaře, Guanyinzi, Guiguzi).

Již vyšlo:

Základní texty východních náboženství 1 – Hinduismus;
Základní texty východních náboženství 2 – Ranný indický buddhismus;
Základní texty východních náboženství 3 – Čínský, japonský a korejský buddhismus

NIAL FERGUSON

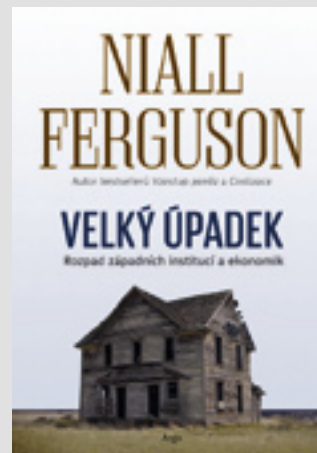

Niall Ferguson (*1964), britský historik, působící jako profesor na Harvardově univerzitě. Většinu svých prací, jež v západní Evropě vzbudily nebývalý zájem, věnoval sociálním dějinám 19. a 20. století. Obrovský ohlas vyvolala jeho kniha o příčinách propuknutí první světové války (*Nešťastná válka*). V ní přišel s kacířskou tezí, že mocensko-politické vztahy v roce 1914 neeskalovaly kvůli německé agresivní velmocenské politice, nýbrž pod vlivem nekompromisních postojů Velké Británie. Kniha *Vzestup peněz* (Argo, 2011) se zabývá problematikou rozvoje moderního finančního hospodářství, měnového systému a ekonomickými recesemi 19. a 20. století.

Velký úpadek: Rozpad západních institucí a ekonomik

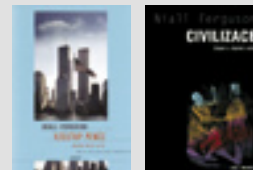
Přeložila Daniela Orlando

Symptomy úpadku dnes vidíme všude kolem sebe: zpomalování růstu, drtivé zadlužení, narůstající nerovnost, stárnutí populace, protispoločenské jednání. Co přesně se vlastně pokazilo? Podle Fergusona je problém v tom, že se rozkládají naše instituce – zastupitelská vláda, volný trh, zákony a občanská společnost. Rozpad institucí je příčinou ekonomické stagnace i geopolitického úpadku. Aby se tyto procesy zastavily, bude třeba nebojácných vůdců a radikálních reforem.

Již vyšlo:

Vzestup peněz;
Civilizace. Západ a zbytek světa

CAROLYN ABBATEOVÁ, ROGER PARKER

Americká muzikoložka Carolyn Abbateová (* 1956) se opeře věnuje po celou svou vědeckou kariéru, mezi hlavní objekty jejího zájmu patří Richard Wagner. Na téma opery napsala řadu odborných studií i knižních publikací. Svou první knihu vydala v roce 1984, rovněž ve spolupráci s Robertem Parkerem; nesla název *Analyzing Opera: Verdi and Wagner*.

Robert Parker (* 1951) je britský muzikolog, působil však i v USA, je autorem rozsáhlého vědeckého díla, v němž patří opeře stěžejní místo.

Dějiny opery Posledních čtyři sta let

Přeložil Robert Novotný

Dějiny opery zasvěceně rozebírají mnohá díla největších skladatelů, od Monteverdiho a Händela přes Mozarta a Verdiho až po Wagnera, Strausse, Pucciniho, Berga či Brittena. Autoři čtivě líčí i společenské, politické a literární pozadí opery, ekonomické souvislosti a bezmála neustávající polemiky, které vývoj opery po staletí doprovázejí. Ústředním tématem knihy je zkoumání napětí – mezi hudbou a slovy, mezi postavami a pěvci –, které operu oživuje a sytí. V polemické závěrečné kapitole autoři zkoumají problém, kterému opera čelí v posledním půlstoletí, kdy bezmála nevznikají nová operní díla, a pokud ano, obvykle nenaleznou trvalé místo na repertoáru.

Přesto je poselství této knihy oslavné. Většina dnes živých a oblíbených operních děl sice vznikla v Evropě hluboké minulosti, opera jako umělecká forma je však i nadále neobyčejně životaschopná a podnětná. I nadále lidi fyzicky, psychicky, emocionálně i intelektuálně proměňuje a vyjadřuje lidskou zkušenost způsobem, kterého žádná jiná forma umění nemůže dosáhnout.

” Svěží, odvážné, provokativní a především užitečné.

Literary Review

Záběr této knihy, odbornost autorů i její čtivost z ní dělají nejlepší práci podobného rozsahu, která byla kdy na toto téma napsána.

Times Literary Supplement

CLIFFORD A. PICKOVER

Kniha o fyzice

**Od velkého třesku ke kvantovému
znovuzrození: 250 milníků v dějinách fyziky**

Přeložil Ivan Štoll

Kniha Clifforda A. Pickovera, autora bestselleru *Matematická kniha*, představuje velkolepou mozaiku atraktivních témat z historie fyziky a přírody od velkého třesku až po vzdálenou budoucnost ztrácející se kdesi v nekonečnu. Každému tématu je věnován poměrně stručný, ale výstižný text a celostránková barevná ilustrace. Jednotlivá témata se týkají fyzikálních zkušeností a objevů člověka za celou dobu jeho existence a jejich často překvapivému praktickému využití, ale také obecných až filozofických pohledů na přírodu a její tajemství. Dočteme se tu o vynalezení bumerangu, záhadné baterii z Bagdádu, pokusech sestavit perpetuum mobile, o černých dírách, obřích vlnách na oceánech, podivuhodných solitonech, zjeví se nám Maxwellův démon i Schrödingerova kočka, budeme obdivovat zelený paprsek nebo nejčernější čern, ale dozvíme se také, co způsobuje praskání bičem, proč se kýve čínská kachna nebo jak se pohybuje golfový míček. Přes zdánlivou roztržitost jednotlivá témata spojuje vnitřní logika a systém vzájemných odkazů.

HUGH ALDERSEY-WILLIAMS

Hugh Aldersey-Williams (* 1959) studoval přírodní vědy v Cambridgi. Je autorem knih zabývajících se přírodními vědami, designem a architekturou a byl kurátorem výstav ve Viktoriině a Albertově muzeu a v muzeu Wellcome Collection v Londýně. K jeho dalším dílům patří *New American Design (Nový americký design, 1988)*, *World Design (Světový design, 1992)*, *The Most Beautiful Molecule (Nejkrásnější molekula, 1994)*, *Zoomorphic (Zoomorfní architektura, 2003)*, *Findings (Objevy, 2005)*, *Panicology (Panikologie; se Simonem Briscoem, 2008)*, *British Design (Britský design, 2010)* a *Anatomies (Anatomie, 2013)*. Žije v Norfolkku se svou manželkou a synem.

Více o něm naleznete na www.hughalderseywilliams.com.

Periodické příběhy Pozoruhodné příběhy chemických prvků

Přeložil Stanislav Pavlíček

Všechno ve vesmíru je z nich vytvořeno, včetně vás. Podobně jako vy sami i chemické prvky mají svoji osobnost, postoje, talent, nedostatky a smysluplné příběhy.

V této knize se setkáte se železem, které přší z nebes, a vznešenými plyny, jež osvětlují cestu k neřestem. Dozvíte se, jak dokáže olovo předpovídat vaši budoucnost, zatímco zinkem bude jednoho dne možná zevnitř potažena vaše rakev. Objevíte souvislost mezi kostmi vašeho těla a Bílým domem ve Washingtonu, mezi září pouličních lamp a solí na vašem jídelním stole...

Kniha *Periodické příběhy* odhaluje udivující tajemství a barvitou minulost chemických prvků. Má podobu úžasné a objevné cesty, která ukazuje, že příběhy chemických prvků jsou našimi příběhy a jejich životy jsou neoddělitelně spjaty s našimi životy.

”

Historie, věda, umění, literatura a každodenní použití všech prvků od aluminia po zinek.

The Times

**Milostný dopis chemickým prvkům.
Aldersey-Williams je plný dobrých příběhů
a ví, jak je dobře vyprávět.**

Sunday Telegraph

Historická literatura

THOMAS ORT

Umění a život v modernistické Praze Karel Čapek a jeho generace

Přeložil Tomáš Míka

Kniha amerického literárního historika a vysokoškolského pedagoga Thomase Orta se zabývá, jak už název napovídá, osobností Karla Čapka v kontextu „čapkovské generace“ spisovatelů a umělců období, které začíná před první světovou válkou a končí Čapkovou smrtí.

Zaměřuje se především na umělecký a filosofický vývoj Čapka a jeho současníků. Důkladně rozebírá soudobý filosofický kontext; významné místo v jeho práci zaujímá analýza kubistického programu a důkladné vysvětlení toho, proč právě v Čechách (a nikoliv například ve Vídni nebo Budapešti) našel tento umělecký směr tak silnou živnou půdu (projevující se kupříkladu i v architektuře). Právě tak důkladně a detailně Ort zkoumá vliv politických událostí, zejména rozpad Rakouska-Uherska a vznik Československa na čapkovskou generaci i její vazby na uměleckou generaci předcházející (dekadenti, generace devadesátých let) i generaci mladší – avantgarda, poetisté, surrealisté, skupina Devětsil – včetně střetů a polemik s představiteli těchto generací.

Mimořádně cenný je při tom všem zejména Ortův pohled „zvenčí“; projevuje se zde „cizí“ senzitivita, vzdělání i způsob badatelské práce. Autor díky tomu přináší nové pohledy na známé české autory první poloviny dvacátého století, vztahy mezi nimi a historické a politické souvislosti, v nichž tvořili.

Kombinace autorova historického pohledu na předmět jeho zkoumání a dokonalé znalosti díla Karla Čapka (které studoval v češtině i angličtině) i děl dalších protagonistů jeho spisu spolu s důkladnou obeznámeností s dobovými filosofickými směry činí z této knihy podnětné dílo pro každého, kdo se chce dozvědět něco víc o době a myšlenkových východiscích Karla Čapka a generace jeho současníků.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

JEAN FLORI

Jean Flori (* 1936) působil v několika významných odborných institucích, mj. v Národním centru pro vědecký výzkum (CNRS), v současné době je ředitelem Centra pro vysokoškolské studium středověké civilizace (Centre d'études supérieures de civilisation médiévales) v Poitiers. Specializuje se na dějiny středověké společnosti, rytířství a křížových výprav. O těchto tématech publikoval řadu monografií (česky *Rytíři a rytířství ve středověku*, 2008), vedle toho se systematicky věnuje i významným osobnostem středověku. Studii o Eleonore Akvitánské, jež vyšla poprvé v Paříži v roce 2004, vydalo Argo v roce 2014.

Richard Lví srdce Král a rytíř

Přeložil Dušan Špitálský

Monografie je věnována rytíři *par excellence*, anglickému králi Richardu I. Jeanu Florimu se podařilo vytvořit brilantní portrét tohoto krále opředeného mýty a legendami, v němž neváhal odkrýt ani temné či skryvané stránky Richardovy osobnosti (prchlivost, sklony k homosexualitě) a zároveň vykreslit dějiny rytířské mentality 12. století. Svou monografii Flori založil na pečlivém studiu a analýze dobových pramenů, které interpretuje jasným a přitom čtivým způsobem, stejně jako na pečlivé kritice novodobé historické literatury. V první části se autor zaměřuje i na méně známá období Richardova života (mládí a pobyt v Poitou a v Akvitánii, kde vládl v letech 1174–1189 a střetl se zde se vzpurnou aristokracií), jeho roli normanského a akvitánského vévody a anglického krále a neopomíjí ani Richardův pobyt ve Svaté zemi. Druhá část knihy je koncipována jako portrét krále v zrcadle rytířských ctností.

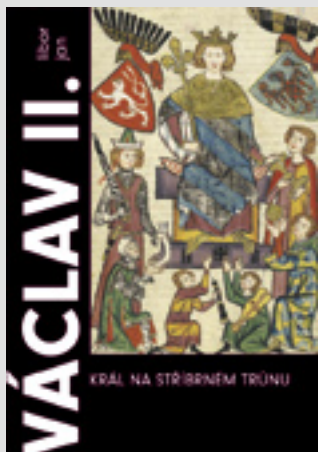

Již vyšlo:
*Eleonora Akvitánská.
Vzpurná královna.*

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

LIBOR JAN

Libor Jan přednáší středověké dějiny na Masarykově univerzitě v Brně. Badatelsky se věnuje dějinám 13. století, problematice církevních řádů, především johanitů, a moravským regionálním dějinám. V roce 2000 vydal monografii *Vznik zemského soudu a správa středověké Moravy*, na niž o šest let později navázal knihou *Václav II. a struktury panovnické moci*. Mimo to je i autorem kuchařské knihy *Jihomoravské vaření s vínem* (2012).

Václav II. Král na stříbrném trůnu

V monografii předposledního přemyslovského panovníka autor přináší nové pohledy založené na několikaletém studiu pramenů i moderní literatury. V první části knihy představuje panovníkův život v souřadnicích domácí i zahraniční politiky, ve druhé se zamýšlí nad fungováním středověkého státu, dvorským prostředím a rytířskou kulturou, jíž se právě okolí tohoto posledního velkého Přemyslovce vyznačovalo. Všimá si také faktorů, které spoluurčovaly směr vlády (královští rádci, zemská šlechta, duchovní hodnostáři), a dostatek prostoru věnuje i nálezům bohatých stříbrných ložisek na Kutnohorskú či expanzi české moci do Polska a Uher. V posuzování vývoje české společnosti přemyslovského období se Libor Jan do značné míry rozchází s běžně publikovanými názory: Václava II. zobrazuje jako panovníka s bystrým úsudkem a silnou vůlí, jako jedince na vrcholu společenské pyramidy, kterému nic lidského není cizí.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

MARINA MARIETTIOVÁ

Italská literární historička. Studovala ve Florencii a na pařížské Sorbonně (1961–1965). Emeritní profesorka na Université Paris III a členka řady vědeckých institucí specializujících se na bádání o italské středověké a renesanční literatuře (CERLIM – Centrum pro studium italské středověké literatury, CIRRI – Centrum pro studium italské renesance).

Vedle studií o Machiavellim (Machiavelli: l'eccezione fiorentina, Roma 2005, Machiavelli: Le penseur de la nécessité, Paris 2009) je autorkou řady monografií či článků věnovaných Dantovi (Dante. La città infernale, Roma 2007), Boccacciovi (Boccace : conteur et passeur de la Renaissance , Paris 2013) či Savonarolovi (Savonarole, Paris 1997).

Machiavelli Filozof nutnosti

Přeložila Karolina Srncová

Niccolo Machiavelli (1469–1527) byl autorem nejen proslulého traktátu *Vladař*, který obsahuje politické úvahy odhalující a popisující mechanismy fungování moci, a na který navázala díla dalších teoretiků moci. Přestože je vnímán jako duchovní otec tzv. machiavelismu, tj. cynické politiky prováděné bez ohledu na použité prostředky v zájmu vyššího cíle, byl osobností mnohem komplexnější. Z bohaté soukromé korespondence vystupuje diplomat oddaný florentské republice, jíž celý život sloužil, i veřejnému blahu, vnímající pozorně bouřlivé události v Itálii i v ostatní Evropě. Emeritní profesorka na pařížské Sorbonně Marina Marietti, autorka četných studií o italské středověké a renesanční literatuře, podává ve své práci obraz Machiavelliho na základě studia jeho díla (dopisů, básní, historických pojednání i komedií). Vidí ho jako zbožného člověka a vlastence, myslitele a bouřlivého vizionáře, který dokázal zachytit svoji dobu s neobvyklou politickou inteligencí a notnou dávkou předvídavosti.

PAVEL HEŘMÁNEK; JANA HUBKOVÁ; MARTINA LISÁ; VLADIMÍR URBÁNEK

Zjevení a proroctví v prostředí českého pobělohorského exilu

Práce čtyř autorů edičně zpřístupňuje a interpretuje texty zjevení a proroctví vydávané, opisované a čtené v prostředí českého pobělohorského exilu od 20. do 60. let 17. století. Edice i textová analýza se zaměřuje na zjevení Kryštofa Kottera, Kristiny Poniatowské a Mikuláše Drábíka, jež publikoval a v evropském měřítku zpopularizoval J. A. Komenský. Zahrnut je i výbor z kroniky Václava Nosidla z Geblic, přinášející doklady o šíření a recepci proroctví. Texty vybrané pro edici nebyly dosud v moderní době edičně zpřístupněny. Doprovodné studie přinášejí analytické rozborů jednotlivých vydávaných textů a nabízejí i několik interpretačních klíčů, pracujících s koncepty specifického učenického eschatologického diskursu, politicko-náboženské propagandy, literárního žánru či konfesijní mentality.

MARTIN NODL

Martin Nodl působí v Centru mediévistických studií a přednáší na Fakultě humanitních studií Karlovy univerzity. Věnuje se dějinám středověku, dějinám mentalit a dějinám dějepisectví. Publikoval monografie *Tři studie o době Karla IV.* (2006), *Dějepisectví mezi vědou a politikou. Úvahy o historiografii 19. a 20. století* (2007) a *Dekret kutnohorský* (2010). Společně s Františkem Šmahelem připravili k vydání knihy *Člověk českého středověku* (2002) a *Slavnosti, ceremonie a rituály pozdního středověku* (2014). Mimoto je autorem knihy bajek pro děti *Proč padají hvězdy. Bajky, legendy a podpohádky* (2014).

Středověk v nás

Autor se v této esejisticky pojaté práci zamýšlí nad jen zdánlivou moderností současného světa. Na příkladech středověkého a současného vnímání času, prostoru, prožívání dětství a stáří, eschatologie, vztahu k penězům, k uzavírání manželství, k migracím na větší vzdálenosti i uvnitř města ukazuje, jak mnoho mají lidé současnosti společného s lidmi středověku, jak se v mnoha ohledech jen zdánlivě změnily každodenní mody lidského chování a myšlení. Mimoto si detailně všímá stále rostoucí dohlížitelské role státu, jenž člověka současnosti v mnoha ohledech zbavuje dřívější svobody, stejně jako ho ve svobodném uvažování omezují společenské stereotypy a předsudky.

Knihy vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

STEVEN E. OZMENT

Americký historik Steven Ozment je profesorem historie na Harvardově univerzitě. Jeho nejvýznamnější knihou je syntéza *Age of Reform, 1250–1550* (1980), za níž získal několik ocenění. Nejnověji publikoval monografii *A Mighty Fortress: A New History of the German People* (2004), v níž se pokusil postihnout komplikovaný vývoj německých dějin od germánského prvopočátku až po nacismus a německé liberální znovuzrození ve druhé polovině 20. století.

Purkmistrova dcera

Přeložila Daniela Orlando

Kniha *Purkmistrova dcera* vznikla v rámci konceptu „mikrohistorie“. Ozment si za hrdinku své knihy vybral dceru purkmistra ze švábského Halle v Bádensko-Württembersku. Anna Büschlerová po smrti své matky vedla bohatou rodinnou domácnost. Tento život jí ale nevyhovoval a uspokojení začala hledat v extravagantním sexuálním životě. Záhy se však dostala do konfliktu se svými sourozenci a se svým otcem Hermannem Büschlerem, jenž usiloval o to, aby se vyšvihl do šlechtického stavu a změnil svůj sociální status. Protože obyvatelé města považovali Annino chování za nepřípustné, stala se ona i její otec, jenž ztratil purkmistrovský úřad, předmětem soudního vyšetřování, v němž byly využity Anniny milostné dopisy. Cílem onoho vyšetřování bylo exemplárně ukázat, v jakých mezích se má pohybovat spořádaný měšťanský život raného novověku. Ozmentova kniha je tedy nejen vynikajícím a barvitým „románem“ založeným na reálných příbězích, ale zároveň i skvělým obrazem podob sociální disciplinace v duchu reformní mravnosti 16. století.

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

WIDUKIND Z CORVEY

Dějiny Sasů

Přeložila Kateřina Spurná,
doprovodný komentář Jakub Iždny

Widukind z Corvey, saský kronikář a historik 10. století (asi 925–975), sepsal kroniku *Res gestae saxonicae sive annalium libri tres* (*Činy Sasů aneb tři knihy dějin*), v níž vylíčil dějiny Sasů od mytických počátků a dobytí nového teritoria až do své současnosti. Widukind se soustředí hlavně na dobu vlády Jindřicha I. Ptáčníka a Oty I. Velikého a jeho zprávy představují mnohdy jediný dostupný zdroj informací pro některé tehdejší události. Přestože se věnuje především saským reáliím, nalezneme v jeho kronice i zmínky o Čechách. Historické osobnosti Widukind popisuje vesměs pravdivě a dost spolehlivě, události geograficky a historicky vzdálenější však již většinou opráďá smyšlenkami.

PAVEL ZAVADIL (ed.)

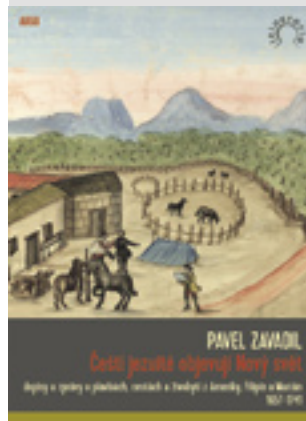
Čeští jezuité objevují Nový svět

**Dopisy a zprávy o plavbách, cestách
a životě z Ameriky, Filipín a Marián
(1657–1741)**

Rozsáhlý výbor z korespondence českých jezuitů z let 1657–1741 zahrnuje popisy jejich evropských cest do Itálie a Španělska a výjimečně i do Portugalska, ale především listy ze zámořských misií do tzv. Západních Indií (Karibské oblasti, Mexika, Střední a Jižní Ameriky a do Tichomoří). Barvitě a emotivní popisy doslova a do písmene nového světa, do něhož jezuité vstoupili mnohdy jako vůbec první obyvatelé českých zemí, zahrnují i unikátní líčení týdny až měsíce trvajících interkontinentálních plaveb, popisy prostředí a života na americké pevnině, domorodých obyvatel, místní fauny a flóry, klimatu a událostí. Čeští jezuité poznali a popsali prostředí jihoamerických velehor, amazonského pralesa, vyprahlých mexických hor, tropické prostředí palem a pláží na tichomořských ostrovech. V jejich zprávách najdeme rovněž četná pozorování evropské reality: náboženských oslav, soudů, poprav a jiných událostí každodenního městského života v katolické části Evropy.

Tuto unikátní sbírku cestopisných, etnografických a kulturních svědectví z celého tehdy známého světa lze s ohledem na prostorovou i obsahovou pestrost bez nadsázky nazvat „exotickou perlou českého barokního písemnictví“. Její unikátnost tkví i v tom, že se s největší pravděpodobností jedná o nejpčetnější skupinu obyvatel české kotliny, která se vypravila do tolika oblastí celého světa, a hlavně o tom vytvořila rozsáhlé písemné svědectví, které se zčásti dochovalo.

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

OLDŘICH Z ETZENBACHU

Vilém ze země Slovanů Epos z konce přemyslovského věku

Přeložila Dana Dvořáková-Malá

Epos *Vilém ze země Slovanů* (Wilhelm von Wenden) vznikl v okruhu dvora předposledního přemyslovského krále Václava II., jemuž je i věnován. Původ autora Oldřicha z Etzenbachu (Ulricha von Etzenbach) je nejasný, ve svém díle tvrdí, že pochází ze země Iva, což by mohla být některá ze zemí pod vládou přemyslovských králů. Dílo je dnes téměř (zcela) zapomenutou literaturou i historickým pramenem. Hrdinský příběh sepsaný ve staré němčině čítá celkem 8358 veršů.

Ukázka:

Přátelství kvetlo v řeči,
slyšte dál, chytře líčí:
„Na pána všichni hleďte!
Původ má v říši bohaté.
Hleďte, jaký nyní třímá stav.
Urozené děti, paní, mrav,
opustil a s nimi své místo.
Ke Kristu vyšel sám, ač přesto,
že nechal svůj lid i zemi.
To Vilém je zde a s námi,
Slovan, až z velké dáli.
Přijmout křest touží celý,
touží po věčném křesťanství.
Já jsem dosud snad, to se ví,
ani při mém dobrém věku,
neviděl, co zkusil v skutku.
Proto k Bohu měl by jít,
podle vás se zařídit,
a přistoupit ke křtu!
Nechť získá tu poctu,
dojde svého přijetí,
křesťan ať je vzápětí.“

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

Někteří autoři osloví více než jednu generaci čtenářů, a proto si jejich tituly zaslouží nejen nové vydání, ale také nový kabát. Jsou to knihy, které v Argu řadíme k našemu „rodinnému stříbru“ a jež vydáváme s opravdovým potěšením. Nových edic se v poslední době dočkal Miloš Urban, Douglas Adams a Tom Robbins. Nová grafická úprava, převedení do vydání brožovaného, nebo naopak vázaného – to jsou změny, které by měly pomoci skvělým knihám najít nové čtenáře.

DOUGLAS ADAMS
Stopařův průvodce Galaxií 1.
Ilustrované vydání

DOUGLAS ADAMS
Stopařův průvodce Galaxií 2.
Restaurant na konci vesmíru
Ilustrované vydání
Připravujeme:
Stopařův průvodce Galaxií 3.–5.
Ilustrované vydání

PAULO COELHO
Alchymista,
Jedenáct minut,
Veronika se rozhodla zemřít
Dárkové vydání

EMIL HAKL
Konec světa
Nové vydání

IAN KERSHAW
Hitler, 1889–1936 Hybris
Nové vydání

IAN KERSHAW
Hitler, 1936–1945 Nemesis
Nové vydání

JOHN LENNON
Písání
Nové vydání

JOHN LENNON
Nanebepění
Nové vydání

JOHN LENNON
Španěl na vesnici
Nové vydání

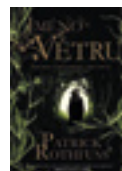
PETER MAYLE
3x Provence
Rok v Provenči,
Znovu Provence,
Navždy Provence!
Dárkové vydání

TOM ROBBINS
Parfém bláznivého tance
Brožované vydání

TOM ROBBINS
Když se z teplých krajů
vrátí rozpálení invalidé
Brožované vydání

PATRICK ROTHFUSS
Jméno větru
Brožované vydání

MILOŠ URBAN
Sedmikostelí
Brožované vydání

MILOŠ URBAN
Lord Mord
Brožované vydání

TOM ROBBINS
Hubené nohy a všechno
ostatní
Brožované vydání

TOM ROBBINS
V žabím pyžamu
Brožované vydání
Připravujeme:
I na kovbojky občas padne
smutek, Vila Inkognito,
Zátíši s datlem *Brožované vydání*

PATRICK ROTHFUSS
Strach moudrého muže
Brožované vydání

MILOŠ URBAN
Hastrman
Brožované vydání

MILOŠ URBAN
Santiniho jazyk
Brožované vydání
Připravujeme:
Poslední tečka za Rukopisy
Brožované vydání

Abbateová, Carolyn	108	Kadlec, Miloš	87
Adams, Douglas	75	Kadlečková, Vilma	78
Aldersey-Williams, Hugh	110	Kamen, Jiří	61
Atkinsonová, Kate	3	Kerr, Philip	72, 73
Bach, Richard	4	Kinnunen, Tommi	28
Baldýnský, Tomáš	57	Kocián, Michal	83
Baňková, Markéta	58, 59	Leamingová, Barbara	56
Baxter, Greg	5	Ležák, Zdeněk	83
Berenboom, Alain	6, 7	Lisá, Martina	116
Bukowski, Charles	8	Longová, Hayley	85
Carlin, Peter Ames	53	Loureiro, Manel	79
Cleese, John	54	Lowery, Mark	88, 89
Colganová, Jenny	9	Lukjaněnko, Sergej	80
Červenák, Juraj	10, 11	Makisová, Eve	29
Čumba, Ladislav	100	Mandelová, Emily St. John	30, 31
Danaher, David	104	Mantelová, Hilary	32, 33
Dawson, James	85	Mariettiová, Marina	115
DeLillo, Don	68, 69	Martin, George R. R.	81
Dick, Philip K.	76	Mašinová, Milada	90
Dockrillová, Laura	86	Míková, Marka	96, 97
Eco, Umberto	12, 13	Mišani, Dror	74
Effenberger, Franz Ferdinand	101	Neuman Galán, Andrés	34
Faber, Michel	14, 15	Nobbs, David	35
Ferguson, Niall	107	Nodl, Martin	117
Flori, Jean	113	Oldřich z Etzenbachu	121
Goméz-Jurado, Juan	16	Ort, Thomas	112
Grecian, Alex	71	Orwell, George	36, 37
Gruenová, Sara	17	Oyeyemi, Helen	70
Guenassia, Jean - Michel	18, 19	Ozment, Steven E.	118
Hackettová, Pat	52	Pamuk, Orhan	38
Hannahová, Kristin	20	Parker, Roger	108
Harris, Neil Patrick	55	Parková, Yeonmi	39
Heřmánek, Pavel	116	Pickover, Clifford A.	109
Hesse, Herman	21	Priestley, Chris	91
Holdstock, Robert	77	Prilepin, Zachar	40, 41
Horáčková, Alice	60	Renčín, Pavel	62, 62
Horáková, Pavla	61	Renehan, John	42, 43
Hosseini, Khaled	22, 23	Rezzori, Gregor von	51
Hubková, Jana	116	Riddle A. G.	82
Hvorecký, Michal	24	Roberts, Gareth	75
Chalandon, Sorj	25	Saroyan, William	44
Chamberlainová, Mary	26, 27	Smith, Neil	92
Jalowiczová Simonová, Marie	103	Statovci, Pjtim	45
Jan, Libor	114	Stiefvaterová, Maggie	93

Ströhl, Andreas	105	Valeš, Radoslav	96, 97
Thomson, Jamie	94, 95	Vávra, Josef	102
Tidhar, Lavie	48	Vonnegut, Kurt	50
Tolkien, J. R. R.	49	Wahol, Andy	52
Tomek, Jiří	84	Walliams, David	98
Urban, Miloš	64, 65	Widukind z Corvey	119
Urbánek, Vladimír	116	Zavadil, Pavel	120
Vacík, Miloš	66, 67		